- 13 -

RA’D SÛRESİ

Mushaf’taki sıralamaya göre kita-bımızın 13, nüzûl sıralamasına göre 96, birinci miûn grubunun 4. sûresi olan Ra’d sûresi Medine’de nâzil olmuş olup âyetlerinin sayısı 43. dür.

“Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla”

Hamd yalnız ve yalnız âlemlerin Rabbi olan Allah’a mahsustur. Salât ve selâm Allah’ın Resûlüne ve Onun pak aile halkına ve ashabına olsun. Rabbi-miz bizden kabul buyur. Çünkü sen her şeyi işitensin, her şeyi bilensin.

Adını “Gök gürültüsü” anlamına gelen sûre içindeki 13. âyette geçen “Er Ra’d” kelimesinden alan sûre Mekke’de nâzil olmuş 43 âyetlik bir sûredir. Bu isim sûrenin sembolik bir ismidir. Değilse sûre ne gökyüzünden, ne de gökyüzü cisimlerinden söz etmektedir. Sadece içinde geçen bu kelimeden ötürü kendisine bu isim verilmiştir.

Sûre Resûlullah efendimizin Mekke’deki sıkıntı içinde geçen döneminin sonlarına doğru Yunus ve Hûd sûrelerinin indiği dönemlerde nâzil olmuştur. Sûrenin muhtevası Resûlullah Efendimizin mesajını sunmasından epey bir zaman geçtiğini göstermektedir. Bir taraftan İslâm düşmanları onun mesajının önünü kesebilmek için farklı metotlara baş vururken, diğer taraftan onun mesajına gönül vermiş, ama müşriklerin dayanılmaz baskı ve zulümlerinden bıkmış müslü-manlar da ondan harikulâde mûcizeler beklemektedirler. Ey Allah’ın Resûlü öyle bir mûcize getir ki, bu müşrikler pes edip müslüman olsunlar ve biz de bu çektiğimiz işkencelerden kurtulalım demektedirler.

Onların bu arzularına cevap olarak Rabbimiz bu sûrede şöyle buyurur: Ey mü’minler vazgeçin bu isteklerinizden. Bunaltmayın elçimi. Elçimin böyle bir fonksiyonu ve yetkisi yoktur. Onun insanlara hidâyet etme gücü ve sorumluluğu yoktur. Bu yetki bana aittir. Sakın peygamberimi benimle karıştırmaya kalkışmayın. İnsanlar hidâyete talip olmuyorlar diye sakın üzülüp morallerinizi bozmayın. Onların bu inatları ne Rabbinizin gönderdiği âyetlerin azlığından, yetersizliğindendir, ne de elçinin görevini eksik yapışındandır. Onlar boş bir kibir ve inat içindedirler. Allah dilerse ölüleri mezarlarından diriltip onlarla konuşturabilir. Daha farklı görsel âyetler gönderebilir. Bu âyetler onları zoraki imana sevk etse bile, Allah bu zoraki imana iman demez. Böyle zoraki bir iman asla Allah’ın istediği iman değildir.

Benim elçimin benden onlara ilettiği mesaj hakkın, hakikatin ta kendisidir. Ama kâfirler gün kadar açık olan bu mesajı reddediyorlar. Mesajın temel unsurları olan tevhid, âhiret ve risâlet, nübüvvet haktır. Elçimin getirdiği bu mesaja iman edenler kendi menfaatleri gereği iman etmiş, inkâr edenler de kendi menfaatlerine zarar vermektedirler diyen sûre yine de bu gerçekler konusunda deliller ileri sürerek kalpleri ikna etmektedir. İşte bu minval üzere devam eden sûrenin âyetlerini tek tek tanımaya çalışalım inşallah.

Sûre huruf-ı mukatta ile başlamaktadır.

1.“Elif, Lâm, Mîm, Râ. Bunlar Kitabın âyetleridir. Sana Rabb’inden indirilen kitap haktır; fakat insanların çoğu inanmazlar.”

Kur’an konusunda söz söyleme makamında bulunan âlimlerimiz sûre başlarında gelen bu âyetler Kur’an’a dikkat çekmedir demişler. Rabbimiz o güne

kadar insanların, Kur'an'ın muhataplarının alışık olmadıkları bir ifadeyle söze başlayarak onların dikkatlerini kitap üzerine çekmek istemiştir. Allah buyuruyor ki sanki bu âyetleriyle: Kullarım! Dinleyin şu anda Allah konuşuyor! Bu sözü kendi sözlerinize benzetmeyin! İçinizden bir insan konuşuyor zannetmeyin! Şu anda içinizden birisi konuşmuyor! Şu anda Peygamber de konuşmuyor! Bu benim sözümdür! Şu anda Rabb'iniz konuşuyor! Gelin bunu benim sözüm olarak dinleyin! buyurarak kitabına ve kitabının önemine dikkat çekiyor.

Gelin ey insanlar, ey kullarım şu anda Allah konuşuyor! Bu söz insan sözüne benzemez! Âlim sözü, fazıl sözü, filozof sözü, psikolog sözü, sosyolog sözü, amir sözü, müdür sözü, baba ana sözü gibi dinlemeyin bunu! Sakın ha benim sözümü içinizden birinin sözüne benzetmeyin! İçinizden birinin sözünü dinleyip de çöpe attığınız gibi, ya da kulak ardı yaptığınız gibi benim sözümü de öylesine dinlemeye kalkışmayın! Şu anda ben konuşuyorum! Bu söz Allah sözüdür! İşte insanlar bu söze daha bir ciddi kulak versinler, daha bir ciddi dinlesinler diye böyle bir dikkat çekmedir denmiş.

İşte bunlar kitabın âyetleridir. Azîz olan, Alîm olan, ilim kendisinden olan, ilmin kaynağı olan, Rahîm olan, rahmeti sonsuz olan, sizi sizden çok seven, sizi sizden çok düşünen, sizin menfaatlerinizi, maslahatlarınızı sizden daha iyi bilen Rabb'inizin size hayat programı olarak gönderdiği kitabının âyetleridir bunlar. Çünkü bu kitap hayatın sahibi ve hayatı programlayan bir makamdan gelmektedir. Bilgi kendisinden olan, bilginin kaynağı olan Allah'tan gelme bir kitaptır bu. İşte böyle sözü söz olan, dediği dedik olan ve hayata hakim olan bir kitaptır; bu kitap.

Aynı zamanda zaman içinde değeri, hükümleri, yasaları pör-süyüp, eskiyip, aşınıp değerini kaybetmeyecek bir kitaptır bu kitap. Çünkü bu kitabın yasaları zaman ve mekânla sınırlı değildir. Zamanın kendisini eskitemeyeceği, üzerinden yağmurlar, karlar, boralar geçse de, tek yasasına, tek harfine bile halel getiremeyeceği, asla hiçbir gücün ezip bozamayacağı kalpte olan, kabulde olan, Levh-i Mahfuzdan dünya âlemine yansıyan bir yazgının âyetleridir bunlar. Kıyâmete kadar eskimeden tüm insanlığın tüm problemlerini çözebilecek bir kitabın âyetleridir bunlar. Okunması, anlaşılması, üzerinde düşünülüp akıl yorulması ve hayatın kendisiyle düzenlenmesi gereken bir kitabın âyetleridir bunlar.

Bu kitap sana Rabb'inden hak olarak indirilmiştir. Kitabın indirilişi hak, kitabın kendisi hak, içindekiler haktır ama insanların pek çoğu bunu böylece bilip iman etmezler. İnsanlar ister kabullensinler, ister kabullenmesinler fark etmez, bu kitap hak bir kitaptır.

Allah kitabı hak ile indirmiştir. Allah kitabını haklı olarak indirmiştir. Her konuda hak odur. Rabbimiz kitabını hakkın ortaya çıması için, hakkın bâtıla

galip gelmesi için indirmiştir. Veya insanların üzerinde ihtilâf ettikleri, çözüme kavuşturamadıkları, karar verip son sözü söyleyemedikleri her konuda son sözü söyleyecek olan, son hükmü verecek olan, hak olan, hukuk olan bir kitaptır bu. Hak kelimesi kitabımızda çok geçer. Rabbimiz hak, kitabı hak, peygamberi hak, cennet hak, cehennem hak, Sırat hak, terazi hak, Mizan hak, hepsi haktır. Ama insanlardan pek çoğu buna böylece inanmazlar. Kitabın hak oluşuna inanmayan kâfirler bir tarafa, bakıyorsunuz Müslümanlar bile bugün hak problemini gündeme getiriyorlar, lâkin problemi bu Hakka göre çözme konusunda kimse doğru dürüst iki kelime bile söyle-miyor.

Meselâ insan haklarını gündeme getiren Müslümanlar öncelikle Allah'ın haklarını gündeme getirmek zorundadırlar. Öncelikle Allah'ın hakkını gündeme getiremeyen Müslümanlar, kesinlikle hiç bir zaman kullarının hakkını gündeme getiremeyeceklerdir. Kaldı ki kulların hakkını değerlendirebilmek için de hak bir kitaba, hak bir mizana muhtaç olacaklardır, hak bir peygambere kulak vermek zorunda olacaklardır. İşte tüm problemlerin çözümü buradadır. Yâni bu kitaba gö-re bizim hakkımız nedir? Bunu bilmek zorundayız. Bulunduğunuz her bir ortamda hangi hak gündeme gelirse gelsin, kadın hakkı mı? Erkek hakkı mı? İşçi hakkı mı? İşveren hakkı mı? Öğretmen, öğrenci hakkı mı? Ana hakkı, baba hakkı mı? Allah hakkı mı? Kulların hakkı mı? Bunu ancak bu kitap çözecektir. Bunun dışında bunları çözeceğine inandığımız başka bir kaynak bilmiyoruz. Çünkü bakın Rabbimiz buyurur ki:

"Haktan başka sadece dalâlet vardır."

(Yunus 32)

Eğer problemlerinizin çözümünü bu kitabın dışında ararsanız, kitabın ötesinde başka yerlerde ararsanız mutlaka bâtıla düşmek zorunda kalacaksınız. Başka değil, Hak sadece Rabb'inden gelendir. Kâbe konusunda, kıble konusunda, hukuk konusunda, kadın erkek hakları konusunda, ekonomi konusunda, kılık-kıyafet konusunda, si-yasal yapılanma konusunda eğitim konusunda da olsa, hangi konu olursa olsun bilelim ki hak Allah'tan gelendir. Hangi konu olursa olsun hak Rabb'inden gelendir. Hak Avrupa'dan gelen değil, hak A.B.D nin dediği değil, hak Avrupa'nın yaptığı değil, hak babamın dediği değil, hak hocamın dediği değil, hak bizim cemaatin dediği değil, hak Allah'tan gelendir. Hukuk Allah'ın hukukudur, yasa Allah'ın yasasıdır. İnsanların çoğu değil, hiçbirisi bunun böyle olduğuna inanmasa da biz böylece iman etmeliyiz ki mü'min olabilelim.

Evet hak olan, hukuk olan, tek yasa olan kitabını indirerek bi-ze emirlerini, yasaklarını bildiren, bizden istediği kulluğu, bizden istediği hayat programını gönderen Rabbimizin buna lâyık olduğunu, buna ehil olduğunu söylüyor. Onun gücünü, kudretini anlamak ister-seniz etrafınıza bir bakın. Etrafınızdaki Rabb'inizin âyetleri üzerinde bir gezinti yaparak düşünün diyerek

bundan sonraki âyetinde Rab-bimiz rubûbiyetinin delillerini sunmaya başlayacak. Bakın ikinci âyet şöyle:

2. "Gökleri, gördüğünüz gibi, direksiz yükselten, sonra arşa hükmeden; her biri belli bir süreye kadar hareket edecek olan güneş ve ayı buyruğu altına alan, işleri yürüten, âyetleri uzun uzun açıklayan Allah'tır; ola ki Rabb'inize kavuşacağınıza kesin olarak inanırsınız."

Evet Allah semavatı direksiz yükseltmiştir. Şu semavata bir bakın ki o ve ondaki tüm gök cisimleri hiç bir imadı, hiçbir direği, payandası olmadan duruyor. Görünürde onları tutan hiçbir şey yok. Sadece Allah'ın kuvvet ve kudreti var. Siz bunun böyle olduğunu gözlerinizle görmektesiniz. Öyleyse gördüğünüz şeye delil getirmeye ne gerek var?

Âyetin bir başka mânâsı da: Sizin görebildiğiniz hiçbir direk olmadan Allah semavatı yükseltmiş ve onlardakileri tutmaktadır. Yâni aslında semadaki gök cisimlerini orada tutan cazibe denen bir kısım direkler vardır ama siz onları görmüyorsunuz. Düşünebiliyor musu-nuz? Dünyamızdan milyarlarca daha büyük fiziki kütleye sahip olan şu güneşi, şu ayı, şu yıldızları, şu galaksileri, nebülözleri, bildiğimiz bilmediğimiz bu gök cisimlerini orada tutmak kolay değildir. Ama mutlak güç ve kudret sahibi Rabbimiz için hiç de zor değildir bu. Mahiyetini anlayamasak da Rabbimiz tutuyor onları orada. Onları ve bizi hik-met ve kudretiyle konumlarımızda tutan Allah'tır. İmtihan döneminin sona erip de kıyâmetin kopup, hesap kitap döneminin başlayacağı ana kadar da Rabbimiz onları yerli yerinde tutmaya devam edecek.

Hak olan kitabımızın başka âyetlerinden öğreniyoruz ki kâinat imtihan konumundan hesap konumuna geçme komutunu alır almaz Rabbimiz şu andaki tutuşunu bırakıverecek. Her şeyin zimamını, ge-mini salıverecek ve işte o zaman güneşin defteri dürülecek, yıldızlar yerlerinden sökülüp imamesi kopmuş tesbih taneleri gibi sağa sola düşmeye, her şey birbirine vurmaya, her şey birbirine çarpmaya başlayacak ve ***Kaaria*** gerçekleşecek.

Veya en büyük olay, en büyük felâket gerçekleşecek. Kapıları çalan, akılları zayi eden, kalpleri yerinden oynatıp yürekleri hoplatan felâket gerçekleşecek. Korkunç dehşetiyle insanların kalplerini ve kulaklarını çarptığı için, insanların beyinlerinde patladığı bu isim verilmiştir. İnsanların kalplerine ve kulaklarına çarpacak, yürekleri yerinden oynatıp, kalpleri parça parça edecek, gökleri yarıp parça parça edecek, dağları ufalayıp tuz buz edecek, yıldızları yerlerinden söküp sağa sola atacak, güneşin ve ayın defterini dürecek, insanları hedefini şaşırmış ne yapacaklarını, nereye gideceklerini bilmez bir vaziyette kelebekler gibi sağa sola uçuracak kıyâmet hadisesi gerçekleşecek.

Evet şu anda bu cisimleri kudretiyle yaratan, var eden ve ye-rinde tutan Allah'tır.

Allah gökleri yerleri yaratmış, gökleri direksiz olarak yükselt-miş, ama sadece yaratmakla kalmamış arşı istivâ ederek yarattığı tüm varlıkları egemenliği altına da almıştır. Tüm kâinatı, tüm mevcudatı, tüm mülkünü hâkimiyeti altına, egemenliği altına almıştır. Canlı ve cansız tüm mevcudatı kendi saltanatı altına almıştır.

Rabbimizin arşı istivâ etmesi konusu Kur'an'ın başka yerlerinde de geçer. Rabbimizin bu âyetleri müteşabih ayetlerdendir. Öyley-se Rabbimizin arşı istivâ etmesi konusunda fazla bir bilgimiz yoktur. Arş; sakf mânâsına bir yerin en yükseği, en üstü, en zirvesidir. Veya arş; kralların oturduğu tahtın lazımı olan mülk ve saltanattan kinayedir. Hani şu tabir kullanılır:

"Selle arşuhu"

Onun arşı (mülkü) yıkıldı. Mülkü yerinde olduğu ve hâkimiyeti devam ettiği zaman da:

"İsteva ala arşihi"

denir.

Arş bir kralın tahtına oturması demektir, ama böyle cismâni bir oturuş değil hükümdarlık sıfatıyla muttasıf olması demektir. Yâni hükümdarlığın taht sayesinde değil, tahtın hükümdar sayesinde ikâ-mesi anlatılır. Yâni

"İsteva maal arş"
Değil
"İsteva alel arş"

Yâni Allah arşla beraber oldu değil, Arştan üstün oldu, arşa hükmetti anlamınadır. Çünkü ***"İsteva"*** karar kılmak, tek düze ol-mak, yüksek olmak, yüce olmak, istila etmek, hâkimiyeti altına almak ve kaplamak anlamınadır.

Rabbimiz zaman ve mekândan münezzeh iken acaba bu âye-tiyle neyi kast ediyor. Burada imanımız gereği diyebileceğimiz en doğru ve en güzel söz şudur: Rabbimiz bu âyetiyle neyi kast ettiyse odur. Bu konuda tevile gerek de yoktur, imkânımız da yoktur. Çünkü bu tür âyetler müteşabih âyetlerdir ve bizim bu konularda bilgimiz olmadığı için aynen inanıyoruz. İnanıyoruz ki Rabbimiz arşı istivâ etmiştir. Ama bu istivânın ne demek olduğunu, keyfiyetinin ne olduğunu bilmiyoruz.

Birisi İmam Mâlik efendimize istivâdan sormuş, ***“keyfe”*** demiş. İmam Mâlik efendimiz bir müddet sustuktan sonra vücudundan müthiş bir ter boşanır ve der ki:

“İstivâ malum, keyf ise gayri makuldür. Buna iman vacip, sual ise bidattir”

Allah haydir. Allah tüm kâinata hükmedendir. Allah tüm kâinatta sözü geçendir. Hıristiyanların dedikleri gibi Allah gökleri yeryüzünü yarattı da sonra yorulup dinlenmeye çekilmiş değildir. Aristo’nun ve Aristo yolunun yolcularının, demokratik kafaların dedikleri gibi dünyayı yaratmış sonra da ne haliniz varsa görün, nasıl isterseniz öylece yaşayın, ben dünyayla ilgilenmiyorum diyerek köşesine çekilmiş, dünya işini bize bırakmış değildir Allah. Hayata karışandır Allah. Hayata hükmedendir Allah. Tüm kâinatta hükmü geçendir Allah. Çünkü yaratılış bitmemiştir. ***“Kün”*** emriyle her an yaratılış devam etmektedir. Şu anda yaratılanlar Allah tarafından yaratılmakta, şu anda da tüm eylemlerimizi yaratan Allah’tır.

Güneşi ve ayı da Rabbimiz kendi emrine almıştır. Şu anda görebildiğiniz gök cisimlerinin en büyüğü olan güneşi ve ayı Allah kendi emrine almıştır. Her ikisi de Rab’lerine boyun büküp emrine teslim olmuşlardır. Öyleyse ey insanlar, sizden ve dünyanızdan mil-yarlarca kere daha büyük olan bu semavat bile Rabb’ine teslim olup boyun bükmüşken siz kime teslim oluyorsunuz? Semavat Rabb’ini dinlerken siz kimleri dinlemeye? kimlere kulluk etmeye, kimlerin yasalarını uygulayıp kimleri razı etmeye çalışıyorsunuz?

Bu tür gündüzden, geceden, semadan ve arzdan, çevreden ve insandan, yaratılıştan söz eden, yâni bizim duyu organlarımızla ulaşabildiğimiz bilgi alanlarından söz eden âyetler, Cenâb-ı Hakkın tek Rab olmasını ve tek İlâh oluşunu anlatan âyetlerdir. Bakın ey kullarım, Rabb’inizin ilmi ve kudreti işte budur! Bunları yapan, yaratan Allah’tır diyen âyetlerdir. Cenâb-ı Hakkın rubûbiyetini ortaya koyan âyetlerdir. Eğer bütün bunları yapan, yaratan Allah’sa, Allah'ın bütün bunlara gücü yetiyorsa, elbette size de gücü yeter. Sizi de yeniden öldürmeye, diriltmeye gücü yeter.

Veya eğer bu konuları idareye bilgisi yetiyorsa sizin de ha-yatınızı düzenlemeye bilgisi yeter mânâsına gelen âyetlerdir. Bütün bunları bilen, beceren Allah sizin hayat programınızı bilmez mi? Sizin hukukunuzu, sizin nasıl bir hayat yaşayacağınızı bilmez mi? Diyen âyetlerdir bunlar.

Tüm bu Rabb’inizin yarattığı varlıklar, gördüğünüz, görmediğiniz, bildiğiniz, bilmediğiniz tüm bu varlıklar Allah’ın kendilerine belirlediği yörüngelerinde programlarında yine Allah’ın takdir buyurduğu bir süreye kadar, kıyâmet gününe kadar yüzüp gitmekte akıp gitmektedirler. Müzzemmil

sûresinde de haber verildiğine göre peygamberin karada böyle bir yüzüşünden söz ediliyor. Ne demek bu? Anlayabildiğimiz kadarıyla bunun mânâsı tüm varlıklar için kendilerine tahsis edilen programın devamının icrası demektir. Allah'ın belirlediği hayat programının icrası demektir. Allah güneşe, aya, yıldızlara bir yol, bir yörünge, bir program tahsis etmiştir ki onlar Rab'leri tarafından kendilerine tahsis edilen, çizilen bu programı icra edip yüzüp giderler.

Yâni tüm bu varlıklar Rab'lerinin kendileri için belirlediği yörüngenin içinde hareket ederler. İşte tıpkı onlar gibi insan da kendisine gece hazırlayacağı program içinde gündüz yüzüp gidecektir.

Gece okunan âyetler, gece ilgi kurulan vahiy ona bir program çizecek ve gündüz o bu vahyin kendisi için çizdiği program dahilinde yüzüp gidecek, yâni bu programı icra edecektir diğer varlıklar gibi.

Allah işlerin tümünü tedbir ediyor, idare ediyor, ayarlıyor, düzene koyuyor. Kullarına şah damarlarından daha yakın olarak Rabbi-miz, kulları neredeyse onlarla birlikte olarak hayatlarını düzenliyor. Yâni sadece gökleri yaratan, sadece göklere egemen olan ve dünya işlerini bize bırakan değildir Allah.

Ve sizler âhiret konusunda, diriliş ve hesap kitap konusunda yakîne ulaşasınız diye, âhiret konusunda yüzde yüzden de öte kesin bir bilgiye ulaşasınız diye, böylece bu âyetler üzerinde kafa yorup, iman edip, bu âyetlerle yol bulup bir gün Allah'a kavuşacağınız konusunda kesin bilgiye ulaşasınız, hesaba çekileceğinize kesin iman edesiniz diye Allah âyetlerini tafsil edip size açıklıyor. Artık insanların Allah'a karşı arkasına saklanacakları bir mâzeretleri, ileri sürecekleri bir delilleri kalmasın diye Allah âyetlerini açık açık ortaya koyuyor.

Yâni, ya Rabbi! Madem ki Rabbimiz olarak sen vardın! Ma-dem ki bizi sen yaratmıştın! Madem ki hayatımızı sana borçluyduk! Madem ki Rab olarak, İlâh ve Mâbud olarak sadece seni dinleyecektik! Senden başkalarına asla minnetimiz ve kulluğumuz olmayacaktı! Madem ki bizi yaşadığımız bu hayatın sonunda hesaba çekecek olan sendin! Madem ki hesabı sadece sana ödeyecektik! Madem ki öbür tarafta cennetin vardı, cehennemin vardı! Madem ki bizden kulluk istiyordun! Eh öyle de bize bunları niye bildirmedin? Niye bize önceden haber vermedin? Bize niye kitaplar ve elçiler göndermedin? Madem ki bu kadar güzel bir cennetin vardı da neden bizi önceden bilgilendirmedin? Madem bu kadar dayanılmaz bir cehennemin vardı da niye önceden bizi onunla

uyarmadın? diyerek Allah'a karşı delil getirmeye hiç kimsenin hakkı kalmasın diye âyetlerini tafsilatlı bir şekilde ortaya koyuyor Rabbimiz.

3. "Yeri düzleyen, orada dağlar, nehirler var eden, her türlü üründen çift çift yetiştiren, gündüzü geceyle bürüyen de O'dur. Doğrusu bunlarda, düşünen kimseler için ibretler vardır."

O Allah ki yeryüzünü yayan, uzatan bizim istifademize su-nandır. Evet semavatı anlattıktan sonra şimdi de arzdan, yaşadığımız yeryüzünden rubûbiyetine deliller anlatıyor Rabbimiz. Bir beşik gibi, bir döşek gibi arzı bizim altımıza yaymış, sermiş, geniş kılmış. Sonra:

O yeryüzünde dağlar ve nehirler var etmiştir Rabbimiz. Evet o Allah ki yerin üstünde sabit dağlar yaratmıştır. Yâni dağları arzın üstüne baskılar yaptı. Çiviler, kazıklar yaptı dağları. Kur'an'ın başka yerlerinde Rabbimizin yeryüzünü bu dağlarla dengelediği anlatılır. Yâni semada, fezada, boşlukta dönüp duran dünyanın dengesini sağlamak için dağları böyle kazıklar olarak çakıvermiştir Rabbimiz. Sonra bu dağların arasından nehirler akıtıvermiş. Evet işte bunu yapan Allah'tır. Bu dünyanızı böyle boşlukta tutan Allah'tır. Bu konuda işleyen kanunların tamamının arkasında işleyen el Rabb'inizin elidir.

Evet ekinlerinizi ekip dikmeniz için nehirleri akıttı da onunla her tür meyveden, her tür üründen çifter, çifter yetiştiriverdi. Evet yaratıp düzenlediği, yaydığı arzda nehirlerle Rabbimiz bereketler meydana getirdi. Yeryüzünde hayra ve hayata vesile olacak sular, madenler, hava ve diğer elementler gibi hiç bitip tükenmeyen bereketler yarattı, kullarının rızıklarını da takdir buyurdu. Rabbimiz binlerce yıldır üzerinde hayat sürenler için, insanlar ve diğer varlıklar için bitip tükenmeyen bereketler var etti. Bitmez tükenmez rızıklar yarattı. Tüm canlıların üzerinde hayatlarını sürdürebilmeleri için gerekli olan bütün ihtiyaçlarını yaratmıştır orada Rabbimiz.

Üstelik üreme ve çoğalma için her şeyden de çift yaratmıştır. Erkek-kadın gibi meyve ve sebzelerde de erkek ve dişi organlar vardır. Bu organların döllenmesi sayesinde meyveler oluşmaktadır. Bazı ağaçlarda hem erkek hem de dişi organ, bazılarında sadece erkek, ya da dişi organ vardır. Bu telkih sonucu tadı, rengi, kokusu farklı, her bireri değişik güzellikte meyveler sunulmaktadır bize. Sonra:

Allah geceyi gündüzün üzerine geçirmek, gündüzü de gecenin üzerine kapatmak sûretiyle, geceden gündüzü, gündüzden geceyi yarıp çıkarmak sûretiyle sizin hayatınızın devamını sağlamaktadır.

Evet gece ve gündüz Allah'ın iki ayrı âyetidir. Sadece Allah'ın egemen olduğu, sadece üzerlerinde Allah'ın sözünün geçtiği, başka hiç kimsenin sözünün geçmediği iki âyet. Egemenlik bizdedir diyen, hâkimiyet bizdedir diyen yeryüzü tanrılarının, yeryüzü tanrı ve sahte tanrıçalarının zerre kadar söz geçiremeyecekleri iki âyet. Bu iki âyetini bize tanıtırken buyuruyor ki Rabbimiz. Ey kullarım, sizin hiç müdahale edip değiştiremediğiniz gece ve gündüz benim âyetlerimdir. Onlar sadece bana teslim olup, bana boyun bükmüşlerdir. Gece ve gündüzü peş peşe getiren Benim. Geceye ve gündüze ferman eden, bu kâinat çarkını hiç durmadan çeviren, döndüren Benim. Öyleyse Rab ve İlâh Benim, sadece Bana kulluk edin buyurmaktadır.

Yâni ey kullarım unutmayın ki Ben, bütün bunları size coğ-rafya bilgisi vermek için, botanik konusunda sizi bilgilendirmek için, veya sizi eğlendirip hoş vakitler geçirmeniz için anlatmıyorum. Etrafınıza bir daha bakmanızı, çevrenizdeki âyetlerimi bir daha gözden geçirmenizi, Benim rubûbiyet ve ulûhiyetime delil olarak size arz ettiğim bu âyetlerim üzerinde ibretle ve tefekkürle kafa yorarak gücümü, kudretimi ve hikmetimi anlamanız, kavramanız ve Bana kul olmanız, teslim olmanız için anlatıyorum.

Şu altınıza bir döşek gibi yaydığım yeryüzüne, şu ona denge unsuru olarak çaktığım dağlara, o dağların eteklerindeki ekime dikime elverişli olsun diye düzenlediğim ovalara, şu dağların eteklerinden ovaları sulamak için akıttığım nehirlere, şu yiyip içtiklerinize bir bakın. Bakın da bunları Benden başka becerebilecek birileri var mı yok mu bir düşünün? Kimin ekmeğini yiyip de kimin kılıcını salladığınızı bir düşünün? Ama işte bütün bu anlatılanlarda, bütün bu âyetlerde:

Düşünen kimseler için ibret alınacak âyetler vardır. Tabii dü-şünen, kafa yoran, aklını kullanan insanlar için bu âyetler bir değer ifade eder. Lâkin bütün bu âyetler düşünmeyen, akıllarını kullanmayan insanlar için hiçbir şey ifade etmeyecektir.

Bütün bu âyetleriyle rubûbiyetini gündeme getiren Rabbimiz bize diyor ki: Kullarım! Ben mülk elinde olanım! Ben mülke sahip ola-nım! Göklerin ve yerin mülkü Benimdir! Sizler de sahip olduklarınız da dünyanız da, arzınız da, semanız da, ayınız güneşiniz de, havanız, suyunuz da, yediğiniz içtiğiniz de hepsi Benimdir! Ben mülkün sahibiyim! Hayatın sahibi Benim! Ben bereket kaynağıyım! Sizi yaratan, sizi yoktan var eden, şu anda size sunduğum nimetlerimle sizin hayatınızı devam ettiren benim! Varlığınızı Bana borçlusunuz! Yiyeceğinizi, içeceğinizi, suyunuzu, semanızı, arzınızı her şeyinizi yaratan Benim! Unutmayın ki şu anda üstünde yaşadığınız arzı yaratan ve size boyun eğdiren, sizin emrinize âmâde kılan, onu sizin için zelûl kılan, onu sizin için bir döşek, bir firaş kılan, yayan, seren Benim!

Ama unutmayın ki Ben istediğim için arz size boyun bükmektedir. Ben istediğim için gece ve gündüz sizin emrinizdedir. Ben istediğim için bu dağlar, bu nehirler, bu meyveler ve sebzeler size sunulmaktadır. Bütün bunları sizin emrinize âmâde kılanın Ben olduğumu, Benim sayemde bunlara ulaştığınızı unutmayın. Beni böylece bilin, böylece tanıyın ve Bana böylece inanın. Beni arza hakim tanıyın. Beni arza etkin bilin. Beni arza galip bilin. Beni göklere ve yerlere egemen olarak tanıyın. Yerken, içerken, gezerken, dolaşırken, yatarken, kalkarken, binerken, kullanırken hep bu niyet içinde olun. Bana kul olduğunuzu unutmadan yaşayın diyor Rabbimiz.

4. "Yeryüzünde, hepsi de aynı su ile sulanan, bir-birine komşu toprak parçaları, tek ve çok köklü üzüm bağları, ekinler, hurma ağaçları vardır. Fakat onları şekil ve lezzetçe birbirinden farklı kılmışızdır. Düşünen kimseler için bunda ibretler vardır."

Evet arzda, yeryüzünde birbirine komşu kıtalar vardır. Birbi-rine bitişik, birbirine komşu ama birbirinden farklı fiziki özelliklere, bitki örtülerine sahip kıtalar, toprak parçaları vardır. Rabbimiz onların arasını denizlerle, okyanuslarla ayırmış. Bütün bunlarda insanlar için çok büyük menfaatler vardır.

Ve hepsinde aynı suyla sulanan **sınvan, gayrı sınvan** üzüm bağları, ekinler, hurma ağaçları vardır. Buradaki sınvan, gayri sınvan Allahu âlem tek gövde üzerinde duran, tek gövde üzerinde çatallanan anlamınadır. Aynı bitim yerinde; ama faklı gövdelere ayrılan anlamınadır. Tek bir gövde üzerinde yükselen ağaçlar ve çatallanan ağaçlar. Ekinler de tek gövde üzerinde yükselirler. Bunlar aynı sudan sulandıkları halde, aynı topraktan gıda aldıkları halde şekil ve lezzet bakımından birbirlerinden farklı kıldık diyor Rabbimiz.

Su aynı su, toprak aynı toprak, hava aynı hava, güneş aynı güneş ama bakıyoruz meyvelerin renkleri farklı, şekilleri farklı, tatları farklı, kokuları birbirinden farklıdır. Kimisi tatlı, kimisi tuzlu, kimisi ekşi, kimisi acı, kimisi yağlı, kimisi beyaz, kimisi siyah, kimisi sarı, kimisi kırmızı...

Meselâ elma ile armut aynı suyla sulandıkları, aynı toprakla beslendikleri halde birbirlerine benzemedikleri gibi elmanın kırk çeşidi de birbirlerinden farklıdır. Hangi fabrikada imal ediliyor bunlar? Hiç düşünmüyor musunuz? Lâkin bunlara ne kadar muhtaçsınız değil mi? Bunlarsız yaşayamazsınız değil mi? Hayatınızın devamı bunların varlığına bağlı değil mi? Şu insanların yaptıkları ve gururla insanlığa takdim ettikleri bu teknolojik şeylerin hiç birisi bunların yerini tutup karın doyurmuyor değil mi? Peki acaba bunlardan bir tanesini siz kendiniz yaratabilir misiniz?

Veya sizlerin şu anda güçlü gördükleriniz, hâkimiyeti kendilerine verip yasalarına tabi olduklarınız insanlar yapabilirler mi? yaratabilirler mi bunlardan

bir tanesini? Güçleri yeter mi buna onların? Bir de meselenin bir başka boyutuna dikkatlerinizi çekerek şöyle sorayım. Acaba sizlerin şu anda bedava yiyip içtiğiniz tüm bu nimetler Allah'tan değil de insanlardan olsaydı, tüm bu nimetlerin sahibi insanlar olsaydı, acaba bu kadar rahat bu nimetlerden istifade imkânı bulabilir miydiniz? Onları bu kadar rahat alabilir miydiniz insanların ellerinden? Eğer bu dünya, bu nimetler insanların elinde olsaydı, insanların mülkünde olsaydı, bu kadar cömertçe onu insanlara sunabilir miydi? onu da bir düşünün.

İşte ey Allah'ın kulları unutmayın ki sizin böyle cömert bir Rabb'iniz var. Kimin ekmeğini yiyip kimin kılıcını salladığınızı bir dü-şünün. Kimin nimetlerinden istifade edip de kimlere kulluk ettiğinizi bir düşünün.

Demek ki bizi yaratan ama yarattığı gibi öyle başı boş bırakmayan, kendi halimize terk etmeyen ve hayatımızın devamı için dünyada yaşam şartlarımızı da ayarlayan bir Rab'le karşı karşıyayız. Dünyayı bizim için yaşam yeri olarak hazırlayıvermiş Rabbimiz. Ama elbette:

Bütün bunlarda akıl eden, aklını kullanan, akıl yoran insanlar için âyetler, ibretler vardır. Zaten tüm bunları düşünmeyen, tüm bunların kim tarafından ve ne için verildiği üzerinde ciddi ciddi kafa yormaya yanaşmayan insana insan demek mümkün müdür? siz söyleyin. Şu kupkuru üzüm çubuğunun içini şeker usaresiyle dolduran kimdir? Şu gördüğümüz her bir ağacın her bir dalında yüzlerce fabrika kurup yediğimiz ayrı ayrı renklerde, ayrı ayrı tatlarda bu meyveleri yaratan kimdir? Bütün bunları düşünen anlayan bir kavim için, bir toplum için biz bu âyetlerimizi açıklıyoruz anlatıyoruz diyor Rabbimiz. Ama tüm bunları kendi güçlerine, kendi becerilerine, ya da işte kör tabiat güçlerine veren kimseler için bu âyetler hiç bir mânâ ifade etmeyecektir.

5. "Şaşacaksan, onların: "Biz toprak olunca mı yeniden yaratılacağız? "demelerine şaşmak gerekir. İşte onlar Rab'lerini inkâr edenlerdir. İşte onlar boyunlarına de-mir halkalar vurulanlardır. İşte onlar cehennemliklerdir, orada temelli kalacaklardır."

Eğer bunlar nasıl böyle oluyor? Bütün bu nimetler, bütün bu âyetler nasıl var ediliyor? diye hayret ediyorsan, asıl hayret edilecek, asıl şaşılıp taaccüp edilecek konu bunca âyetleriyle Rab'lerinin gücünü, kudretini tanıyamamış kâfirlerin şu sözleridir: Nasıl, nasıl? Bizler toprak olduktan sonra mı? Bizler öldükten, toprak bizim etlerimizi yiyip, kemiklerimizi çürüttükten sonra mı yeniden diriltileceğiz? Bu kesinlikle mümkün değildir. Sen onu bizim külahımıza anlat diyenlerin sözleridir. Bunlar Rab'lerine küfreden, Rab'lerini tanımayan, Allah'ın gücünden, kudretinden, Allah'ın âyetlerinden habersiz olan insanlardır. Bunlar Rab'lerini örten, örtbas eden, Rab'lerinin âyetleriyle ilgi kurmadan bir hayat yaşayan insanlardır.

Aslında öldükten sonra hesap kitap için tekrar diriliş hayret edilecek, şaşılacak bir şey değildir. Asıl hayret edilip şaşılacak şey bu hayatın sonunda bir dirilişin olmamasıdır. Asıl şaşılacak şey yaşa-dığımız bu hayatın sonunda bir hesap kitabın olmaması, herkesin yaptığının yanına kar kalmasıdır. Eğer bu hayatın sonunda bir diriliş yoksa, yaptıklarımızın hesabını ödemek yoksa o zaman gerçekten bu hayatın hiçbir anlamı kalmaz. O zaman zalimlerin, kâfirlerin yaptıkları yanlarına kar kalırken mü'minlerin, âdillerin, mazlumların yaptıkları da boşa gidecek, onlar tamamı enayi sayılacaklardır. Evet asıl hayret edilecek şey öldükten sonra tekrar diriliş değil, bilâkis dirilişin olmamasıdır.

Yâni bu kâfirler ölüm sonrası tekrar dirilişin gerçekleşeceğine taaccüp mü ediyorlar? Hayret edilecek bir şey mi kabul ediyorlar bunu? Niye şaşıyorlar da buna? İlk yaratılışları neydi bu adamların? İlk defa nasıl yaratılmışlardı bu adamlar? Onları ilk defa yaratan Allah ikinci defa yaratamaz mı? Nasıl düşünüyorlar bu adamlar? Toprak olduktan sonra bir daha diriltilemeyeceklerini mi söylüyorlar? Çok mu hayret edilecek bir husustur bu? Halbuki anamızın-babamızın yedikleri yeryüzünün değişik meyvelerinden oluşan, meniden meydana gelmedik mi bizler?

Böylece bizi ilk defa topraktan toplayıp yaratan Allah ölümümüzden sonra aynı topraktan tekrar toplayıp diriltmeye kadir değil mi? Ama bu kâfirler, bu ölüm ötesi hayatı ve o hayatın hesabını ki-tabını reddedenler Rab'lerini örten, Rab'lerinin âyetlerini, Rab'lerinin gücünü kudretini örtbas eden, Rab'lerine karşı nankörlük eden kim-selerdir. Rab'lerinin bunca nimetlerine karşı nankörlük etmektedirler. Ama bakın âyetin devamında Rabbimiz onların bu nankörlüklerinin karşılığını ödeyeceklerini şöylece anlatıyor:

Onların boyunlarında ağlâl vardır. Allah onların boyunlarına boyunduruklar, tomruklar, zincirler, bukağılar vuracaktır. Ve onlar cehennem ashabıdırlar. Cehennemin sohbetçisidirler onlar. Ebedîyen, hiç çıkmamacasına orada azabın içinde unutulacaktır onlar. Hal böyleyken bu kâfirler:

6. "Puta tapanlar senden, iyilikten önce kötülük isterler, oysa onlardan önce nice ibret alınacak cezalar verilmiştir. Doğrusu Rabb'inin, insanların zulümlerine rağmen onlara mağfireti vardır. Rabb'inin cezalandırması çetindir."

Evet onlar iyilikten önce kötülüğü istiyorlar. Kendileri için iyilikten önce kötülüğe acele ediyorlar. Kötülüğü çabuklaştırmak istiyorlar. Hemen kendilerine vaat edilen azabın gelmesini istiyorlar. Hani nerde kaldı şu sözünü ettiğiniz azap? Bir an evvel gelse de görsek ya! Di-yorlar. Ey peygamber! Ve ey peygamber yolunun yolcuları! Şu bizi tehdit edip durduğunuz azap nerde kaldı? Hani niye gelmiyor ya? diyerek alay ediyorlar. Halbuki ölüm bize her şeyden daha yakındır. Gerçi şu anda bundan gafil olan insanlar ölümün, âhiretin, hesabın, kitabın değil de başka şeylerin acelecisidirler. Paranın, pulun, makamın,

mansıbın, hattâ kimi günâha batmış kimseler yaşadıkları hayatın karşılığı olarak kendilerini bekleyen azabın, ateşin acelecisidirler.

Yaşadıkları hayatla sanki; gelsin bakalım, ne gelecekse gelsin de görelim diyorlar. Ey peygamber! Ve ey peygamber yolunun yol-cuları! Haydi ne getirecekseniz getirin de bir görelim! diyerek alaylı bir biçimde azaplarını acele istemektedirler. Akılsızlar gariptir ki Allah'tan istenmesi ve beklenmesi gereken şeyleri Allah elçilerinden ve onların yolunun yolcusu Müslümanlardan istiyorlar. Haydi ey peygamber şu bize vaat edip durduğun azap neyse getir de görelim bakalım diyorlar. Veya bugün kâfirler bunu şu andaki Müslümanlardan istiyorlar.

Tabii hainler ne peygamberlerin ne de onların yolcularının böyle bir azabı acilen kendilerine getiremeyeceklerini bildikleri için de bu konuda cesur davranabiliyorlar. Güya Müslümanlara delil getirmiş ve galip gelmiş sayıyorlar kendilerini ve işledikleri suçlara devama kılıf bulduklarını zannediyorlar. Tabii bunlar yeni değil, geçmiş toplumlar da peygamberlerinden aynı şeyleri istemişlerdi. Kur'an bunu detayıyla anlatır.

Evet bu beyinsizlerin bu isteklerine karşılık Rabbimiz buyurur ki bakın:

Halbuki bu beyinsizler bilmiyorlar, kendilerinden önce nice ibret alınacak cezalar verilmiştir. Kendilerinden önce niceleri de aynen bunlar gibi tavır takındılar da Allah onları yerin dibine batırmıştır. Öncekilerin başlarına gelenleri bilmiyorlar bu hainler. Ve bir de:

Doğrusu Rabb'in gece-gündüz günâh işleyen, kendilerini Allah'a kulluk ortamının dışında tutarak hem Allah'a karşı, hem kendilerine, hem de çevrelerine karşı zulmeden kimselere karşı merhametle muamele etmektedir. Halbuki Allah'ın yakalaması, Rabb'inin cezalandırması pek çetindir.

Yâni eğer Allah insanlar için onların işledikleri suçlar yüzünden hak ettikleri şerri acele etseydi, yâni bu insanların amellerinin karşılığını dünyada hemen gönderme konusunda acele etseydi, nasıl? Onların hayra, hayır konusuna acele edip istedikleri gibi, yâni paraya, pula, mala mülke, dünyaya, dünyalıklara acele edip onları istedikleri gibi, onların dünyalık oldukları, maddeci kesildikleri gibi Allah da onlar için amellerinin karşılığı olan cezalarını, azaplarını gönderme konusunda acele etseydi onların ecelleri hemen acele gelir ve defterleri dürülürdü. Ama böyle yapmıyor Rabbimiz. Mühlet veriyor, imkân tanıyor belki dönerler diye. Belki pişman olurlar da bana kulluğu karar verirler diye. Yâni Allah aslında bu hainler cahillikleri sebebiyle kendileri hakkında şerri

acele isteseler de Allah'ın onlara imkân tanıması kendilerinin hayrınadır da bunlar farkında değiller.

Alçaklar bakmıyorlar öncekilerin başlarına gelenlere. Önceki toplumlar da peygamberlerinden azap istemişlerdi de Âd kavmi, Se-mûd toplumu, Nuh kavmi, Lût kavmi aynı tavrı sergilemişlerdi de, is-tedikleri azap kendilerini kuşatıvermişti. Ama merhametlilerin en mer-hametlisi olan Rabbimiz onlara acıdığı için onların bu zulümlerine, bu küfürlerine, bu şirklerine ve bu cüretlerine karşılık hak ettikleri azabı hemen gönderip defterlerini dürüvermiyor. Mühlet tanıyor ki acaba küfürlerini, zulümlerini bir gün anlayıp dönerler mi diye. Ama eğer bu alçaklar akıllarını başlarına alıp adam olmazlarsa kesin bilsinler ki Allah ***Şediydül ikâptır.*** Yakalaması ve azap etmesi çok şedittir. Buna rağmen bakın kâfirler dediler ki:

7. "İnkâr edenler: "Rabb'inden Muhammed'e bir mûcize indirilmeli değil miydi?" derler. Sen ancak bir uyarıcısın. Her milletin bir yol göstereni vardır."

Evet kâfirler diyorlar ki o peygambere bir âyet inseydi ya! Ona bir âyet inmeli değil miydi? Rabb'inden bir mûcize gelse ya bu peygambere! Alçaklar peygamberden âyet istiyorlar. Sanki Allah peygamberine hiç âyet göndermemiş. Sanki yol bulabilmek için, iman edebilmek için, amele yönelebilmek için âyete ihtiyaçları var da Allah onları bundan mahrum bırakmış. Yeni ve farklı âyet istiyorlar. Âyet mi istiyorsunuz? Şu elinizdeki Allah'ın âyetleri yetmiyor mu size? Şu elinizdeki kitabın âyetleri, şu kâinatta Allah'ın serpiştirdiği meşhut âyetler yetmiyor mu? Allah'tan âyet istiyorlar, halbuki Allah'ın âyetlerinden habersizler alçaklar. Allah'ın kendileriyle konuşmasını istiyorlar, halbuki şu elimdeki kitabın âyetleriyle Allah'ın kendileriyle konuştuğunun farkında değiller. Anlıyorlar aslında da; yamukluk yapıyorlar.

Peygamberim, sen ancak bir uyarıcısın. Onlara bir âyet getirmek veya onların bu tür herzelerine cevap vermek gibi bir sorumluluğun yoktur senin. Sen sadece Rabb'inden gelen âyetleri onlara duyurmak, bu âyetlerle onları uyarmak zorundasın. Bunun ötesinde senin herhangi bir görevin yoktur. Âyet gönderme yetkisi Allah'a aittir. Peygambere verilen âyetler ne onun muhataplarının isteklerine, ne de peygamberin arzularına göre tespit edilmez. Ve bu iş sadece sana ait de değildir. Her topluma bir Hâdî, bir peygamber gönderilmiştir, onların hepsi için aynı yasa geçerlidir.

Öyleyse ey peygamberim ve ey peygamber yolunun yolcuları bunu asla unutmayın. Size ancak sözü dinleyenler, söze kulak verenler, sözü işiten ve onu anlayan kimseler icabet edeceklerdir. Alıcı cihazları çalışan, fıtratları diri ve faal olan kimseler ancak icabet edecektir. Fıtratları bozulmuş olanlar, yaratılış

melekelerini kaybetmiş, duymaz, işitmez hale gelmiş, doğruya yönelme istidatlarını kaybetmiş, ölü olanlara gelince bilesiniz ki onları ancak Allah diriltecektir. Bu duruma gelmiş insanlar için ne peygamberlerin ne de başka birilerinin yapabilecekleri bir şey yoktur.

Zira Allah'ın duyurmadığına kimse bir şey duyuramaz. Allah'ın söyletmediğine kimse bir şey söyletemez. Allah'ın göstermediğine kimse bir şey gösteremez. Allah'ın şaşırttığını kimse yola getiremez. Bunlar kabirdekiler gibi değillerdir. Bunlar vahye karşı kapılarını pencerelerini kapamış, duymayan duygulanmayan, düşünmeyen, idrak etmeyen hayattayken ölmüş insanlardır. Bu tür insanlara ne tür âyet getirirseniz getirin kesinlikle inanmayacaklardır. Öyleyse boşuna ken-dinizi zorlayıp üzülmeyin. Siz sadece Rabb'inizin âyetlerini duyurun, gerisini Allah'a bırakın diyor Rabbimiz.

8. "Allah her dişinin rahminde taşıdığını, rahimlerin düşürdüğünü ve alıkoyduğunu bilir. O'nun katında her şey bir ölçüye göredir."

Rahîmlerin taşıdığını, her dişinin taşıdığını, her hamilenin hamlini bilen Allah'tır. Rahîmlerin çoğaltıp eksilttiklerini de bilen Allah'tır. Rahîmlerin neleri ziyadeleştirip neleri noksanlaştırdıklarını bilen Allah'tır.

Evet Rabbimiz insanlara, kullarına o kadar yakındır ki, kullarına o kadar vakıftır ki rahîmlerdekini, her dişinin taşıdığı erkek mi, dişi mi? Mü'min mi, kâfir mi? Saîd mi, şaki mi? Güzel mi, çirkin mi? Uzun mu, kısa mı? Hilkati tam mı, noksan mı? En ince teferruatına kadar bildiği gibi, ayrıca onun rızkını, ecelini, şeklini, şemailini, ana rahmindeki gelişimini, organlarını, gücünü, kuvvetini, ne azalmakta ve ne çoğalmakta olduğunu tam bilen, en bilen, eksiksiz bilen ve tek bilen Allah'tır. Veya eksilen çoğalandan kasıt rahîmlerdeki çocuk adedi de olabilir. Zira rahîmlerde bir, iki, üç, dört olabileceği gibi, bazen de dü-şük de olabilmektedir. İşte Allah bunları bilendir. Rahîmlerdekinin doğum ve hamilelik süresini de Allah bilir. Bazen dokuz ay, bazen de daha aşağı olabilir. Bunu bilen de Allah'tır.

Ve Allah yanında, Allah katında her şey bir miktar, her şey bir ölçü ve kaderledir. Her varlığın ana karnında gelişip büyümesi, şe-killenmesi, ana karnında kalma zamanı, doğması, yaşaması, ölmesi, rızkı, eceli Allah'ın takdirine bağlı bir ölçü, bir takdir, bir kader iledir. Çünkü:

9,10. "Görüleni de görülmeyeni de bilen, yücelerin yücesi büyük Allah'a göre, aranızdan sözü gizleyen ile, açığa vuran ve geceye bürünerek gizlenip gündüzün ortaya çıkan arasında fark yoktur."

Gaybı da, şehadeti de, görüleni de, görülmeyeni de, bildik-lerinizi de, bilmediklerinizi de, dünü de, bugünü de, yarını da ayrıntılarıyla bilen, Müteâl

olan, en yüce olan, her şeyin üzerinde en Ulu olan, her şeye ve herkese egemen olan Allah'tır.

Evet, bu sıfatlar sadece Ona aittir.

Sizden sözü gizleyen ile açığa vuran, gecenin karanlıklarına gizlenip saklanan ve gündüz açığa çıkan arasında Onun bilmesi konusunda hiçbir fark yoktur. O Allah gece gizlice yaptıklarınızdan da, gündüzün yaptıklarınızdan da haberdardır. Hiçbir bakış, hiçbir düşünüş, hiçbir hareket onun ilminin dışında değildir. O Allah ki tüm gözlerin, tüm gönüllerin, tüm bedenlerin, tüm zihinlerin, tüm beyinlerin, tüm akılların düşüncelerini, taşıdıkları niyetleri bilmektedir. Herkesin, her varlığın iç dünyasına kadar bilen ve haberdar olandır. Varlıkların en ince noktalarına kadar, kalplerinin içine kadar nüfuz eder. Yerin derinliklerine kadar göğün zirvelerine kadar her yere ve her şeye nüfuz eder.

Yâni Allah her şeyden haberdardır. Onun bilgisinin dışında bir yaprak bile düşmez, bir damla bile inmez. Onun bilgisinin dışında hiçbir meyve tomurcuğundan çıkmaz, Onun bilgisi olmadan hiçbir dişi gebe kalmaz, ve Onun haberi olmadan hiçbir dişi de bir şey doğurmaz. Düşen bir yaprak bile onun ilmi dahilinde, onun programı dahilinde düşmektedir.

Hal böyleyken, yâni tüm kâinatta tek program yapıcısı ve her şeyi bilen Allah iken Onun hayat programını bırakarak yerde ken-dilerine bir kısın program yapıcılar bularak onları Allah'a ortak koşmaya çalışanlara, bir takım bilgiçler bularak onların bilgilerine sığınmaya çalışan, Allah berisinde birilerini hayata etkin zannederek ken-dilerine sığınmaya çalışanlara yuh olsun.

11."Ardında ve önünde insanoğlunu takip edenler vardır; Allah'ın emriyle onu gözetirler. Bir millet kendini bozmadıkça Allah onların durumunu değiştirmez Allah bir milletin fenalığını dileyince artık onun önüne geçilmez. Onlar için Allah'tan başka hami de bulunmaz."

İnsanların önlerinde, arkalarında adım adım onları takip eden Allah'ın takipçileri, görevlileri vardır. Allah emrinde insanları gözetirler ve şerlerden, kötülüklerden, şeytanlardan onları korurlar.

Bunlar hadisin beyanıyla ***hafaza melekleridir*** ki kulları onlara gelebilecek kötülüklerden muhafaza ederler. Bir de ***Kiramen Katibîn*** melekleri vardır. İnsan yaşadığı sürece ne yapmışsa, ne söylemişse, ne yapmayı ve ne söylemeyi niyet edip içinden geçirmişse tamamını yazıp kaydetmekle görevli meleklerdir. Gaf sûresi de bunu anlatır:

"İnsan hiç bir söz söylemez ki yanı başında onu zapteden bir melek bulunmasın." (Gaf 18)

İnfitâr'da da şöyle buyurulur:

"Muhakkak ki üzerinizde koruyucu melekler vardır. Şerefli yazıcılar her yaptığınızı bilmektedirler."

(İnfitâr 10,12)

İşte bütün bunlar Allah'ın sizin üzerinizde hâkimiyetini, Kah-hâr oluşunu, sizi kendi halinize bırakmayıp sürekli sizinle diyalog halinde oluşunu, sizin hayatınıza karıştığını ve sizin her anınızı kontrol ettiğini gösterir. Hiç kimse bir tek saniye bile kendi başına değildir. İnsanın her hareketini kontrol eden, her nefesini sayan melekler vardır yanında. Zaten İslâm'daki melek inancının odak noktası da budur işte. Yâni öyle bir Allah'a inanacağız ki melekleri vasıtasıyla sürekli bizimle diyalog halinde olan bir Allah. Yâni böyle kimilerinin iddia ettikleri gibi dünyayı yaratmış, yorulmuş, köşesine çekilmiş, dünyayla ilgilenmeyen ve ne haliniz varsa görün, bildiğiniz gibi yaşayın diyen bir Allah değil.

Öyleyse anlıyoruz ki insan her şeyiyle Allah'ın hâkimiyeti altındadır. İnsan her şeyiyle Allah'ın hâkimiyetine mahkumdur. Alıp verdiği nefesler bile Onun kontrolü, izni ve hâkimiyetine tabidir. Her şey Onun gücü ve tasarrufu altındadır. Her şey Ona boyun eğmiştir. Ve O Kahhâr olan, mutlak güç ve kuvvet sahibi olan Allah sizin üzerinize koruyucular göndermektedir. Sizlerin yeryüzünde yaşadığınız sürece işlediğiniz tüm amelleri tespit etsinler diye, sizi görüp gözetsinler, sizin amellerinizi yazıp muhafaza etsinler diye ve de sizleri korusunlar diye meleklerini göndermektedir. Hadisin ifadesiyle söyleyecek olursak, bir an bile bu melekler sizin üzerinizdeki korumalarını kaldırıverse şeytanlar tarafından kapılırdınız diyor Allah'ın Resûlü.

Âyetin bu bölümünde de Rabbimiz, bize değişimin; bireysel ve toplumsal değişimin yasasını anlatıyor. İnsanlar ve toplumlar kendi kendilerini değiştirmedikçe, kendi içlerinde olanı değiştirip kendi kendilerini iyiliğe doğru götürmedikleri sürece Allah onları değiştirecek değildir. Öyleyse eğer Rabbimizin bizi değiştirmesini, bizi iyiye, doğruya, Hakka yönlendirmesini istiyorsak, biz önce kendimizi değiştirmek, kendimiz iyiye, doğruya, Hakka, hidâyete yönelmek zorundayız. Kendimizi ıslah etmek zorundayız.

Evet Allah'ın bizim durumlarımızı değiştirmesini mi istiyoruz? İnsanların durumlarını, çevremizdekilerin, çocuklarımızın, hanımlarımızın, arkadaşlarımızın, dostlarımızın, toplumumuzun mevcut hayatlarını beğenmedik de Allah'ın değiştirmesini mi istiyoruz? Veya bu insanların bu toplumun hayatlarını bir kademe ileriye götürmek, bir kademe daha güzelleştirmek,

Müslümanlaştırmak mı istiyoruz? Kur'-an ve sünnete uygun bir bireysel ve toplumsal yapıya kavuşmak mı istiyoruz? Önce kendimizin ve toplumun hayatını değiştirmeye, Allah'ın istediği bir hayata yönelmeye mecburuz. Müslümanlığımızı güzelleştirme yoluna girmeye mecburuz. Biz böyle bir adım atarsak, biz kendimizi değiştirmeye karar verirsek Allah da bizi değiştirecektir. Bir kimse kendisini değiştirmeyi istemedikçe Allah onu değiştirmiyor. Bir toplum kendisini değiştirme yoluna girmedikçe Allah o toplumu değiştirmiyor. Bu Allah'ın değişmez bir yasasıdır. Yattığımız yerden Allah'ın bizi değiştirmesini beklememeliyiz. Bu sünnetullaha terstir.

Mala bakışı bozuk olan, dünyayla ilişkisini Allah'ın istediği bi-çimde ayarlayamayan, bireysel, toplumsal, ekonomik ve siyasal hayatını Allah'ın istediği biçimde dengede tutamayan, evinde karısını ve çocuklarını Allah'ın istediği biçimde eğitemeyen, evinde Allah'ın, Pey-gamberin, kitabın, sünnetin isminin dahi geçmediği, Allah'ın kitabından ve Resûlünün sünnetinden habersiz bir hayat yaşayan bir ferdi, bir aileyi, bir toplumu Allah asla değiştirmez. İnsanlar alıştıkları İslâm dışı yerleşik hayatlarından rahatsız olup mevcut hayatlarından farklı Allah ve Resûlünün istediği bir hayat programına geçmeye karar ve-rip bu yola girmedikçe Allah onları asla değiştirmez. Biz önce kendimiz değişikliğe talip olacağız, Allah da bizi değiştirecektir. Biz önce Allah'ın kitabıyla Resûlünün sünnetiyle tanışacak, tüm hayatımızı on-larla yargılayarak Allah'ın istediği bir hayata gireceğiz ki Allah da bizi düzeltsin. Okudukça hayatımız değişmelidir.

İşte İslâmî değişimin yasası budur. Küfrün ve şirkin de değişim anlayışları vardır. Bakın insanlara, hep değişim istiyorlar, değişmeden yanalar değil mi? Yeterli bulmuyorlar, tatmin olmuyorlar hep değişmeden ve değiştirmeden yanalar da onun için moda denen şeyi icad ediyorlar. Arabasını değiştiriyor adam, evini değiştiriyor, modelini değiştiriyor, evindeki eşyasını değiştiriyor, değiştiriyorlar. Bu da küfrün değişim modelidir.

Allah bir toplumun fenalığını dileyince, bir topluma kötülük ulaştırmayı murad edince artık onun önüne geçilmez. Hiç kimse bunu engelleyemez. Onun takdirinin önüne hiç kimse geçemez. Onun isyankarlara yazdığı azabı hiç kimse engelleyemez. Dünyada insan-lara sınırlı bir özgürlük verir, ne yaparsanız yapın imtihan gereği size dokunmuyorum der, ama bir kere de onlara bir kötülük dokundurmayı diledi mi artık onun önüne kimse geçemez. Onlar için Allah'tan başka hâmî de bulunmaz.

12. "Korku ve ümide düşürmek için size şimşeği gösteren, yağmurla yüklü bulutları meydana getiren O'dur."

Rabbimiz bu ve bundan sonraki âyetlerinde kâinattaki egemenliği altındaki âyetlerinden bazılarını bize tanıtarak rubûbiyetini, gücünü, kudretini ortaya koyacak. Kâinatta işleyen sünnetullaha dikkat çekecek. Evet korku ve

ümitle, havf ve tamahla Rabbimiz biz kul-larına şimşeği gösterir. Şimşek kimileri için bir korku sebebi, kimileri içi de bir ümit, bir rahmet vesilesidir. Kimileri için bir rahmet muştusu, bir yağmur habercisi, bir bereket müjdecisi, yağmurun yağacağına bir alâmet, ama kimileri için de isyanları, günâhları yüzünden toplumları helâk eden bir azap kamçısı, bir felâket habercisidir. Bundan dolayıdır ki insanlar şimşeği gördükleri zaman hem korkarlar hem de sevinirler. Yâni kimilerinin ödü koparken kimileri sevinir. Çünkü tarih içinde nice toplumlar savaikle, yıldırımlar ve şimşeklerle yok olup gitmişlerdir.

Yağmur yüklü bulutları yaratan, oluşturan, meydana getiren, inşa eden de Allah'tır. Bulutların yasasını koyan, onları hareket ettiren de Allah'tır. Yağmur yüklü bulutları inşa edip onlardan hayatbahş olan yağmurları indiren de Rabbimizdir.

Bulut da böyledir. Bulut Allah'ın emriyle bazen insanlara rah-met getirir, bazen de dolu getirir, azap getirir. Rüzgar, da bulut da, şimşek de Allah'ın askeridir. Rüzgar Allah'ın ordusudur, bulut Allah'ın ordusudur, sular Allah'ın ordusudur, ateş Allah'ın ordusudur, bulutlar, kuşlar, dağlar taşlar ve tüm varlıklar Allah'ın ordusudur. Tüm varlıkların varlık yasalarını koyan Allah'tır. Rüzgara, suya, buluta, şimşeğe, ateşe insanlar için hayat kaynağı olun! Kullarım için rahmet kaynağı olun! buyurduğu andan itibaren tüm bu varlıklar Rab'lerinin emriyle insanlar için hayat kaynağı olurlar. Ama bu varlıklarının yasalarını değiştirip onlar için azap olun dediği anda tüm bu varlıklar insanlar için birer azap kaynağı oluverirler. İnsanlara rahmet getiren bulutlar ve rüzgarlar Rab'lerinin emriyle birden bire tufana dönüşür ve toplumları helâk ediverir.

13. "O'nu, gök gürlemesi hamd ile, melekler de korkularından tesbih eder. Onlar pek kuvvetli olan Allah hakkında çekişirken, O, yıldırımları gönderir de onlarla dilediğini çarpar."

Evet Ra'd O'nu hamd eder. Gök gürlemesi, gök gürültüsü de Allah'ı hamd eder. Gök gürlemesi hamd ile Allah'ın yüceliğini, azametini, rubûbiyetini gündeme getirerek Rab'lerine boyun bükerler. Ra'd şimşekten sonra gökyüzünde meydana gelen ve Rabbimizin azamet ve kibriyasını ilân eden gökleri ve yeri şiddetle sarsan gürültüdür. İşte bu göklerin tesbihi, göklerin hamdidir ki tüm kâinata ilân edilir.

Melekler de korkudan dolayı, Rab'lerinden haşyetlerinden ötürü Onu tesbih ederler. Evet melekler Rab'lerini tesbih ediyorlar. Yâni melekler Allah'ın Müslümanlardan istediği bir görevi yerine getiriyorlar. Sübhanallah diyorlar. Ya Rabbi Seni tesbih ederiz diyorlar. Ya Rabbi Sen Seni nasıl tanıttıysan Seni öylece kabul ediyoruz, Sen Seni hangi sıfatlarla muttasıf olarak bildirmişsen,

hangi sıfatlardan münezzeh olarak anlatmışsan Sana öylece iman ediyoruz diyorlar.

Ya Rabbi Seni Senin sıfatlarınla tanıyor, Sana lâyık olmayan, Sana yakışmayan noksan sıfatlardan Seni tenzih ederiz diyorlar. Seni sıfatların konusunda tam ve mükemmel kabul ediyoruz diyorlar. Sana ait olan sıfatları asla başkalarına vermeyiz, Senin sıfatlarını parçalamayız diyorlar. Senin sıfatlarından bazılarını Senden başkalarına dağıtarak sana şirk koşmayız diyorlar. Ya Rabbi üstünlük Sendedir, güç kuvvet Sendedir, egemenlik Sendedir, ceberut azamet Sendedir, kulluk, itaat, ibadet Sanadır diyorlar. Biz asla Senden başkalarını dinlemeyiz. Asla Senden başkalarına ibadet ve itaat etmeyiz diyorlar.

Evet şimşek, bulut, gök gürlemesi, melekler gece, gündüz, ay güneş ve tüm varlıklar Allah'ın âyetleri, Allah'ın kullarıdır, Allah'ın yaratıklarıdır. Bunlar Allah'ın varlığına, ulûhiyet ve rubûbiyetine deliller, alâmetler, işaretler, âyetler ve nişanelerdir. Hepsi de Rablerini tesbih etmekte, Rab'lerine hamd etmekte ve Rab'lerine kulluk etmektedirler.

Öyleyse ey insanlar sizler bu yaratılmışlara değil de onların tümünün yaratıcısına kulluk etmeli değil misiniz? Bu varlıklara değil de onları yaratan Allah'a secde etmeli, O'na itaat etmeli, sadece O'nu dinlemeli, sadece O'nun yasalarına boyun bükmeli değil misiniz? Zira görüyorsunuz ki bunların hepsi Allah'ın kullarıdırlar. Ay da, güneş de, arz da, sema da bulutlar da, şimşek de, gök gürlemesi de, melekler de diğer tüm varlıklar da Allah'a boyun bükmüş, Rab'lerinin emirlerine teslim olmuş varlıklardır. Bu varlıkların tamamının şu anda Allah'ın kendilerine çizdiği hayat programının dışına çıkmadan, Allah'ın kendileri için takdir buyurduğu yörünge istikâmetinde hareket etmeleri, bu yörünge istikâmetinde görevlerini ve fonksiyonlarını icra etmeleri hepsinin de Rab'lerinin koyduğu sisteme boyun büktüklerini hepsinin de Rab'lerine kul olduklarını göstermektedir.

Öyleyse sizden milyarlarca kere daha büyük olan bu varlıklar bile Rab'lerine boyun bükmüşken siz kime boyun büküyorsunuz? Sizden milyarlarca kere daha büyük olan bu varlıklar Rab'lerinin emirlerine teslim olmuşlarken siz kimin emirlerine, siz kimin kanunlarına teslim oluyorsunuz? Tüm bu varlıklar hayat programlarını Allah'tan alırlarken, Rab'lerinin kendileri için çizdiği yörünge istikâmetinde hareket ederlerken, sizler hayat programlarınızı kimlerden almaya çalışıyorsunuz? Kimin hayat programına teslim oluyorsunuz? Siz kime kulluk etmeye, kime secde etmeye, kimi hamd etmeye, kimi tesbih etmeye, kimin programlarını gündemlerinize almaya çalışıyorsunuz? Tüm bu varlıklar Allah'a kulluk ederek, Allah'a secde ederek onun emirlerine boyun bükerlerken, sizler bu varlıkların kulluk yaptıkları Allah'ı bırakıp da bu

varlıkların kendilerine mi secde etmeye çalışıyorsunuz? Yaratıcıyı bırakıp da yaratılmışlara mı kulluk etmeye kalkışıyorsunuz?

Bu varlıkların hepsi de Allah'ı en büyük olarak tanırlarken, Allah karşısında hiçliklerini itiraf edip dururlarken, hepsi de Allah'a kul olduklarını itiraf edip dururlarken, şimdi sizler bunların kulluk yap-tıkları Allah'ı bırakıp da bu kendileri kul olan varlıklara mı kulluk yapmaya çalışıyorsunuz? Yaratıcıyı bırakıp da yaratılmışlara mı kulluk yapmaya çalışıyorsunuz? Allah'ı bırakıp da Allah'ın kullarına kulluk yapmaya çalışan, Allah'ı bırakıp da kendilerini bile yaratmaktan âciz olan Allah kullarının kanunlarına itaat eden, onların programlarını uygulamaya çalışan, onların arzu ve istekleri önünde secde etmeye çalışan müşriklerin ne kadar mantıksız olduklarını, ne kadar akılsız olduklarını anlatıyor Rabbimiz. Bunlar hem Allah'a secde ettiklerini, hem Allah'a kulluk ettiklerini iddia ediyorlar hem de güneşe, aya, yıldızlara, putlara, meleklere, liderlere, insanlara, kurumlara kulluk ettiklerini söylüyorlardı.

Evet geçmiş toplumlarda kimileri gök gürültüsünden, şimşekten, yıldırımlardan ve benzeri gök cisimlerinden korkup ürktükleri için, onları kendi üzerlerinde etkin büyük varlıklar gördükleri için onların gazaplarından emin olabilmek için onlara tapınmışlar, onları tanrı makamına oturtmuşlardır. Meselâ melekleri Allah'ın kızları bilmişler, cinlerle Allah arasında nesep bağı kurmuşlar ve onlara tapınmaya kalkışmışlardır.

Halbuki işte Rabbimiz anlatıyor, bunlar başka değil sadece Allah'ın kullarıdırlar. Hem de herkesten çok Rab'lerine teslim olmuş, boyun bükmüş Allah'ın has kullarıdırlar. Kendileri Allah'a kulluk ederlerken bu varlıkları putlaştırmak ne büyük aptallıktır değil mi? Gök gürlediği zaman kâfirlerin, müşriklerin yaptıkları gibi Allah'ın kulu olan ve mahza Allah'ı hamd ile tesbih eden, Allah'a kulluğunu ilân eden bu gök gürlemesini büyüterek, ona onda olmayan Rabb'inin sıfatlarını, Rabb'inin azametini yükleyerek ihtirama yönelmek ne büyük aptallıktır? Bunlar Allah'ın kullarıdır. Allah'ın kullarını Allah yerine koymamalıyız. Bakın âyetin sonunda Rabbimiz böyle yapanlar için şöyle buyuruyor:

Onlar pek kuvvetli olan Allah hakkında çekişirken, O, yıldırımları gönderir de onlarla dilediğini çarpıp işini bitiriverir. Evet böyle kulları Allah yerine koyanların üzerlerine Rabbimiz yıldırımlarını gönderiverir de, ordularını gönderiverir de defterlerini dürüverir.

Allah bu kadar büyük olduğu halde, göklere, yerlere, gök gürültüsüne, bulutlara, yıldırımlara, şimşeklere, meleklere ve her şeye egemen olduğu halde, hepsi O'nun kulu ve kölesi olduğu halde, her şeyin ve herkesin boynundaki

kulluk ipinin ucu elinde olduğu halde bu insanlar hâlâ Allah konusunda mücâdele ediyorlar ha? Hâlâ bu insanlar Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın yasalarıyla, Allah'ın diniyle, Allah'ın ha-yat programıyla savaşa kalkışıyorlar öyle mi? Neye güveniyorlar bu insanlar? Hangi güçleriyle Rab'lerine kafa tutmaya çalışıyorlar? Allah'ın kulları olan gök gürültüsünden korkan, şimşekten ödleri patlayan, Allah'ın meleklerinden ürken ve Allah'ın bu âciz varlıklarını büyütüp onlardan gelebilecek tehlikelerden korunmak için onlara kulluk yapmaya çalışan bu zavallılar korktukları bu varlıkların tümünün sahibi olan, onların tamamına egemen olan, tüm bu orduların ipleri elinde olan Allah'tan hiç korkmuyorlar mı?

Önceki toplumların başına gelenlerden ibret almıyorlar mı bu adamlar? Tarihi hiç okumuyorlar mı? Öncekilerden ne ayrıcalıkları var bunların? Daha önce Allah'la, Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın yasalarıyla savaşa tutuşanların, Allah yerine Allah kullarını tanrılaştıranların tamamı helâk oldu da bunlar mı kurtulacaklar? Bunların torpilleri nereden geliyor? Kime güveniyor bu adamlar da bu bozuk tavırlarını sürdürebiliyorlar? Ama elbette Allah'ı tanımayan, Allah'tan habersiz bir hayat yaşayan insanlar her şeyden korkacaktır. Allah'tan korkmayan her şeyden korkacaktır. Allah'ın yakalaması çok şedittir. Rabbimiz kullarına karşı çok merhametlidir, çok Ğafûr ve Rahîmdir, ama kulları akıllarını başlarına almazlarsa o zaman da cezalandırması çok fecidir Allah korusun.

14. "Gerçek dua ve ibadet ancak Onadır. O'ndan başka çağırdıkları putlar kendilerine hiç bir cevap vere-mezler. Durumları suyun ağzına gelmesi için avuçlarını ona açmış bekleyen adamın durumu gibidir. Hiçbir zaman suya kavuşamaz. İşte kâfirlerin yalvarışı da böyle, boşunadır."

Gerçek çağrı, gerçek dua, gerçek ibadet, gerçek kulluk Allah'adır, Allah'a yapılır, Allah'ın hakkıdır. Çünkü kulluğa, itaate, ibadete lâyık sadece Odur. Çünkü çağrıya, duaya icabet edecek olan sadece Odur. Onun berisinde çağrılanlar, kendilerine dua edilenler asla duymazlar, asla çağrılarına icabet edemezler. Allah'ı bırakıp da O'nun berisinde başkalarını çağıranlar, başkalarına dua edenler, Allah'tan başkalarını çağrıştıranlar, hayat problemini Allah'tan başkalarına arz edip onların çözüm önerilerine başvuranlar, Allah berisinde bir kısım yapay tanrıların ve tanrıçaların kapısında çözüm dilenenlerin durumu aynen şuna benzer: Ağızlarına suyun gelmesi için avuçlarını ona doğru açmış bekleyen kimsenin durumu gibidir. Onlar bu durumda hiçbir zaman suya ulaşamazlar. İşte kâfirlerin duaları, yalvarıp yakarmaları aynen böyle boşunadır, beyhudedir.

Kur'an-ı Kerîmin pek çok yerinde bu konu anlatılır. Yeryüzün-de hiçbir şey yaratmaya güç yetiremeyen, kendi varlıkları konusunda bile Allah'a muhtaç olan, yoku var etmeye, varı yok etmeye, fayda sağlamaya ve zararı def etmeye

kadir olmayan bir kısım âciz varlıklara dua eden, onları imdada çağıran, onlara kulluk eden kimselerden daha akılsız ve daha zalim bir kimse düşünülemez. Allah'ı bırakıp da böyle dualarını bile duyamayacak, kendilerine icabet edemeyecek, kendilerinin imdadına yetişemeyecek varlıklara dua eden kimselerden daha şaşkın, daha sapık kim olabilir? Çünkü bu varlıklar onların dualarından, çığırtkanlıklarından gafildirler. Onlar ne hakkıyla işitebilirler ne de icabet edebilirler. Çünkü her şeyi hakkıyla işiten ve bilen sadece Allah'tır.

Peki ne demektir hakkıyla işitmek? Ne demektir çağıranın çağrısına icabet etmek? Hakkıyla işitmek demek, işittiğine icabet edebilmek demektir. Hakkıyla işitmek işittiğinin derdine derman olabilmek onun imdadına yetişmek, onun problemini çözümlemek demektir. Allah, işittiklerine icabet etmek üzere işitir. Çağıranın elinden tutup onun derdine derman olmak üzere işitir. Allah'tan başka hiç kimse işittiklerinin imdadına yetişemez.

Bu kâfirlerin Allah'ı bırakıp da O'nun berisinde kıyâmete kadar kapılarını dövdükleri bu âciz varlıkların onlara hidâyet sunmaları, onlara yol göstermeleri, onlara reçeteler sunmaları, onların dertlerine derman olmaları, problemlerini çözümlemeleri mümkün değildir. Kıyâmete kadar onları Hakka ulaştırmaları mümkün değildir. İstedikleri kadar bu zalimler onların önünde eğilip onlardan yardım beklesinler. İstedikleri kadar onları Rab bilip onlardan hayat programı istesinler. Aman bizi kurtarın! Aman bize güzel yasalar yapıp bizi sahil-i selâmete çıkarın! Bizim ekonomik problemlerimizi çözüverin! Bizim eğitim sorunlarımızı hallediverin! diyerek istedikleri kadar onlara yalvarıp yakarsınlar. Kıyâmete kadar bir fayda sağlamaları mümkün olmayacaktır. Çünkü isteyenler de zayıf isteneler de âcizdir. İsteyenler de kul, istenenler de kul. Bu durumda onların Hakka ulaşmaları asla mümkün olmayacaktır.

Öyle değil mi? Hani şu ana kadar bu âciz insanlardan han-gisinin insanlığa sunduğu sistem, hangisinin insanlığa sunduğu re-çete insanları huzur ve sükuna kavuşturabilmiştir? Dünya açısından bu böyle olduğu gibi âhiret açısından da böyledir. Dünyada bir fayda sağlayamadıkları gibi âhirette de insanları Allah'ın azabından kurtaramayacaklardır bu varlıklar. İşte görüyoruz bu âcizlerin elinde dünyamız kan gölüne döndürülmüştür.

Tarih boyunca, dün ve bugün kâfirlerin, müşriklerin Allah'ı bı-rakıp da kendilerine dua ettikleri varlıklar üç kısımdır.

Birincisi ruhsuz, şuursuz, cansız, putlardır. Taştan, tunçtan yapılmış cansız camitlere dua edip yalvarırlar.

İkincisi daha önceki dönemlerde yaşamış Allah'ın kutlu elçileri ve Allah'ın sâlih kullarıdır.

Üçüncüsü de yine geçmişte yaşamış, sapmış, sapıtmış ve sapıklığı kendilerine din edinmiş, yol edinmiş ve kendileri saptıkları gibi Allah kullarını da saptırmak için çırpınmış, binlercesini Allah'a kulluktan çıkarmış, tâğutlar, sapıklar ve saptırıcılar olarak dünyadan göçüp gitmiş olan insanlardır.

Birinci sırada yer alan putların, cansız varlıkların ne kendi varlıklarından ne kendilerine dua edip yalvaranların dualarından haberleri yoktur. Bunlar zaten duymayan, duygulanmayan cansız varlıklardır.

İkincilere yâni Allah'ın kutlu peygamberlerine gelince ve de daha önce yaşamış vefat etmiş Allah'ın sevgili, sâlih kullarına gelince, aslında bunlar yaşadıkları dönemde Allah'a Allah'ın istediği biçimde kulluk etmiş ve insanları sadece kendi yollarına, kendi kulluklarına, Allah'a kulluğa çağırmış kimselerdir. Tüm hayatlarında bunun mücâdelesini vermiş insanlardır. Allah'ın bu sâlih kulları da vefatlarından sonra kendilerine yapılan duaları duymazlar, duyamazlar. Duymazlar çünkü vefat etmiştir onlar. Duymazlar çünkü duyurmaz Allah onlara bunu. Bu zalimlerin, bu akılsızların bu densizlerin densizliklerini duyurarak Allah üzüntüye sevk etmez bu sâlih kullarını. Bu zalimler tarafından kendilerinin putlaştırıldıklarını ve hayatları boyunca savundukları dâvânın tamamen aksine kendilerine ibadet edildiğini duyurarak bu kutlu kullarını üzmez Rabbimiz.

Çünkü bunlar hayatları boyunca sadece Allah'a kulluk yap-mışlar, hayatları boyunca sadece Allah'a dua etmişler, isteyeceklerini sadece Allah'tan istemişler, hayatları boyunca tevhide inanmışlar, tevhidi yaşamışlar ve çevrelerindeki insanları sadece buna çağırmışlardır. Bir ömür boyu çırpındıkları ve uğrunda şehit düştükleri dâvâlarının kendilerinden sonra gelen zalimler ve cahiller tarafından ne hale getirildiğini göstererek onları asla üzmez Rabbimiz.

Üçüncü gruptakilere gelince yâni geçmişte kendileri sapmış ve insanları saptırmış insanlara gelince bunlar zaten yaşadıkları pis hayatın cezası olarak, suçlu kimseler olarak Allah katında beklemektedir. Ve geberip gittikleri andan itibaren dünyadan hiç bir haber ulaş-maz onlara. Hem dünyadaki haberleri ulaştırarak sâlih kullarını üzmediği gibi bu zalimlerin de orada sevinmelerini sağlamaz Allah. Yâni bazen bu alçakların yaşadıkları dönemde savundukları sapıklıklar kendilerinden sonra gelen insanlar arasında yaygınlaşmış ve zâhiren zafere ulaşmış olabilir. Allah kendilerinin saptırdıkları haleflerinin yaygınlaştırdıkları bu sapıklıkları onlara haber vererek onların dâvâlarının galibiyetini göstererek onları asla sevindirmez.

Evet kâfirlerin duaları boşunadır. Sağanak bir yağmurda ellerini tamamıyla açmış bir kimsenin suya ulaşmasına benzer bu adamların durumu. Sicim gibi yağmur yağmaktadır ama adam iki avucunu da tamamen açtığı için

suya ulaşma imkânı bulamamaktadır. Kâfirlerin müşriklerin durumları da aynen buna benzemektedir. Çünkü onlar Allah'a dua edip yalvarmamaktadırlar. Problemlerini Allah'a arz etmemektedirler. Problemlerini Allah'ın kitabına ve Resûlünün sünnetine havale etmemektedirler. Tüm hayat programlarında Allah'ın çözüm önerilerine müracaat etmiyorlar. Dilekçeyi yetkiliye vermiyorlar.

15. "Yerde ve göklerdeki kimseler de, gölgeleri de, sabah akşam, ister istemez Allah'a secde ederler."

Göklerde ve yerde canlı-cansız ne varsa hepsi Allah'ın yasalarına boyun büküp itaat ederler. Tüm varlıklar **tav'an ve kerhen**, isteyerek ve zoraki Rab'lerinin önünde eğilmektedirler. Rab'lerinin yasaları, Rab'lerinin buyrukları önünde diz çökmektedirler. Herkes ve her şey Allah yasalarına teslim olmaktadırlar.

Rabbimiz tüm varlıkları yaratmış ve onların varlık sebeplerini, varlık fonksiyonlarını, misyonlarını, rollerini, ne yapacaklarını, nasıl bir hayat yaşayacaklarını, problemlerinin neler olacağını, nasıl mutlu olacaklarını, ne yaptıkları zaman huzurlarının kaçacağını belirlemiş ve onlar da Rab'lerinin kendileri için belirlediği hayat tarzını, kendilerine yüklediği rollerini zerre kadar aksatmadan yerine getirerek Rab'lerine secde etmekte, Rab'lerini dinlemekte ve Rab'lerinin önünde eğilmektedirler tavan ev kerhen. Yâni ister isteyerek, isterse istemeyerek her hal ü kârda Rab'lerine itaat etmektedirler.

Demek ki; gökler, yer, göktekiler ve yerdekiler, melekler ve di-ğer tüm varlıklar Allah'ın kuludurlar ve Allah'ın bu yüce kulları ne kadar da yüce olurlarsa olsunlar, ne kadar da günâhsız olurlarsa olsunlar onların Allah karşısındaki konumları kulluktan başka bir şey değildir. Allah'ın yarattığı mahluklar ne kadar da cesim olurlarla olsunlar, ne kadar da yüce varlıklar olurlarsa olsunlar yine de kuldurlar. Kul ne kadar da yüce olursa olsun yine de yaratıcısına muhtaçtır. Abd her yerde her zaman ve mekânda yine abddır, Mâbud da Mâbud dur. Yaratılmış olan herkesin ve her şeyin yaratıcı karşısında konumu kulluktur.

Çünkü göktekiler ve yerdekiler konusunda söz sahibi O'dur. Gökler ve yer onun koyduğu İlâhî yasalara uymaktadır. Her ikisinde olanlar da Allah'ın emrine boyun bükmektedirler. Öyleyse nasıl ki canlı ve cansız tüm varlıklar yaratıcılarına boyun bükmüşler, sadece Onu dinliyorlarsa o zaman elbette ki yaratılış yönünden onlardan farklı olmayan, onlar gibi kul olan insan da sadece Allah'a secde etmeli, sadece Allah'ı dinlemeli, sadece Allah'ın kanunlarına boyun bükmeli, sadece Allah'ın yasalarına itaat etmelidir.

Fıtraten zaten insan Allah'ın yasalarına boyun bükmektedir. Kâfirler de şu anda Allah yasalarına boyun bükmektedir. Allah'ın yarattığı bu insan yaratılış yönünden üşümekte, acıkmakta, uyumakta, yorulmakta, hasta olmakta, erkek ve kadın olmaktadır. Mü'min kâfir hiç kimse bu Allah yasalarının dışına çıkamamaktadır. Mü'minler de doğmakta, ölmektedir, kâfirler de.

Yâni insan fıtraten Allah'ın koyduğu yaratılış yasalarının dışı-na çıkamamaktadır. Ama fıtrî hayatında kerhen Allah yasalarına boyun büken kâfir ihtiyarî, ya da günlük hayatında Allah'a itaat etmemektedir. İşte insan fıtrî hayatında böylece Allah'ın yasalarına boyun büktüğü gibi günlük hayatında da Allah'ın yasalarına boyun bükmek zorundadır. Değilse fıtrî hayatında Allah'ın yasalarına boyun büken bu insan günlük hayatında başkalarının yasalarına boyun bükerse, hayatının birinde Rabb'inin İlâhî yasalarına ötekisinde de beşer yasalarına teslim olursa, yâni iki Rabbi, iki İlâhı olursa onun, yâni onun fıtrî hayatıyla günlük hayatı çatışma içine girerse o zaman bu ikisi arasında insan ezilip gidecektir. Çatışan bu iki hayat arasında insan mahvolup gidecektir.

Bu âyetleriyle Rabbimiz; Allah'ı bırakıp, yaratıcıyı diskalifiye edip, kendilerini putlaştırarak, onlara güç kuvvet izafe ederek secde ettikleri yaratılmışların tamamının kendisine secde ettiğini haber vererek tüm kâfir ve müşriklere şu mesajı veriyor: Ey kâfirler! Ey müşrikler! Şu sizlerin tanrılaştırıp huzurunda secde ettiğiniz tüm varlıklar bana secde ederken, benim yasalarıma boyun büküp, sadece beni dinlerlerken size ne oluyor ki benim yaratıklarıma secde etmeye kalkışıyorsunuz? Nasıl oluyor da benim yaratıklarımı bana denk tutmaya çalışıyorsunuz? Ne hakkınız var bana yetki sınırlaması getirmeye? Ne hakkınız var benim yetkilerimi benim kullarıma vermeye? Size ne oluyor ki benim buyruklarım önünde eğilmiyorsunuz? Niye hayat programınızı benden değil de benim kullarımdan almaya çalışıyorsunuz? Niye benim yarattığım varlıklarımı bana denk tutmaya çalışıyorsunuz? Neden benim sıfatlarımı ve yetkilerimi hakkınız olmadığı halde o benim kullarıma vermeye kalkışıyorsunuz? Nereden, kimden aldınız bu yetkiyi?

Bundan sonra Rabbimiz; sor bakalım onlara peygamberim bu-yurarak bir sorgulama yapacak, inşallah kitabımızla birlikteliğimizi sür-dürmek ve sûrenin bundan sonraki âyetlerini tanımak için 9. ciltte bu-luşmak üzere Allah'a emanet olun. Vel hamdü lillâhi Rabil âlemîn.

16. "De ki: "Göklerin ve yerin Rabbi kimdir?" "Allah'tır" de. "O'nu bırakıp, kendilerine bir fayda ve zararı olmayan dostlar mı edindiniz? " de. "Kör ile gören bir olur mu? Veya karanlıkla aydınlık bir midir?" de. Yoksa Allah'a Allah gibi yaratması olan ortaklar buldular da, yaratmaları birbirine

mi benzettiler? De ki: “Her şeyi yaratan Allah'tır. O, her şeye üstün gelen tek İlahtır.”

Sor bakalım bu kâfirlere, bu müşriklere. Göklerin ve yerin Rabbi kimdir? Göklerin ve yerin egemenliği kime aittir. Göklerde ve yerde söz sahibi kimdir? Göklerin ve yerin, göklerdekilerin ve yer-dekilerin boyun büküp itaat ettiği varlık kimdir? Göktekiler ve yerdekiler kimin yasalarına teslimdir? Sor onlara, ama onların bu konudaki cevaplarını beklemeden cevabı kendin ver peygamberim. Rabbimiz cevabı peygamberin vermesini istiyor. Peygamberin sen bu cahillerin cevabını beklemeden de ki Allah’tır. Onlar nasıl düşünürlerse düşünsünler, ne derlerse desinler, ne yaparlarsa yapsınlar, sen hiç çekinmeden, hiç korkmadan de ki Allah.

Tabi bu soruyu önce kendimize soracağız, sonra da karşımızdakilere soracağız. Soracağız ama beklemeyeceğiz karşımızdakinin cevabını. Çünkü karşımızdaki yanılabilir, yanlış anlayabilir. Onun cevabını beklemeden biz kendimiz diyeceğiz ki Allah. Göklerin ve yerin tek Rabbi, tek yasa belirleyicisi vardır, O da Allah’tır. Çünkü her şey Allah’ındır. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi Allah’ındır. Eh madem bütün kâinat Allah’ınsa o zaman siz kiminsiniz? Bütün kâinat O’nun mülküyse siz kimin mülküsünüz?

Ya da tüm kâinat O’nun emrine boyun bükmüşken, tüm varlıklar O’na teslim olmuşken siz kime teslim oluyorsunuz? Bütün varlıklar Allah’a kulluk ederken siz kime kulluk ediyorsunuz? Tüm varlıkların yasalarını, hayat programlarını belirleyen Allahken sizin yasalarınızı kim belirliyor? Yegâne Rab olarak, Hakîm olarak, kanun koyucu olarak Allah’ı mı tanıyorsunuz? Yoksa göklerde Allah’ın hâkimiyetini kabul edip de yerde kabul etmeyen müşriklerden misiniz?

Mekke müşrikleri böyleydi. Onlar göklerin hâkimiyetini Allah’a veriyorlardı ama onu yeryüzüne karıştırmamaya çalışıyorlardı. Onlar yerde Allah’ın yardımcıları olduğuna inanıyorlardı. Onlar yeryüzünde Allah’ın izni olmadıkça hiç kimsenin tasarruf hakkının olmadığını bir türlü kabule yanaşmıyorlardı. Hayatlarının bazı bölümlerine Allah’ı karıştırmayıp, bazı bölümlerinde Onu Hakîm kabul ediyorlardı. Onun için bunlara müşrik denmiştir. Peki ya günümüzde her türlü hâkimiyet haklarını Allah’tan alıp kendi ellerinde toplamaya çalışanlara ne demek lazım?

Hal böyleyken, göklerde ve yerde Rab ve İlâh sadece Allah iken O'nu bırakıp da, kendilerine bir hiçbir fayda ve zararı olmayan velîler, dostlar mı edindiniz? Allah’tan başka kendilerine bile fayda ve zarar sağlama gücüne sahip olmayan velîler mi buldunuz kendinize? Velâyetinizi, hayatınızı düzenleme yetkisini Allah’tan başka âcizlere mi verdiniz? Üstelik bu tanrı bildikleriniz

bırakın size bir fayda ve zarar sağlasınlar, kendilerine bile yardımda bulunamazlar.

Allah diyor ki, ey insanlar bana şirk koşmaya, ortak bilmeye çalıştığınız bu tanrı taslakları bırakın size bir kısım yardımda bulunmayı onlar kendilerine bile yardım edemezler. Allah'tan, Rab'lerinden kendilerine gelebilecek bir belâyı, bir azabı def etmeye bile gücü yetmeyen bu varlıklar nerde kaldı size yardım edecekler? Kendilerine gelen açlık gibi, yorgunluk gibi, hastalık gibi, ölüm gibi bir sıkıntıyı bile defedemeyen bu âciz varlıklar nerde kaldı sizin sıkıntılarınızı giderebilecekler? Bu adamlar nasıl sizin arzularınıza, isteklerinize cevap verebilecekler? Sizi hem dünyada hem de Ukba'da nasıl mutlu edebilecekler? Ne yapabilecekler bunlar sizin için? Ölümü engelleyebilecekler mi? Ölüm döşeğine yattığınız zaman iki saatliğine olsun onu geciktirebilecekler mi? Zamana iki dakikalığına söz geçirebilecekler mi? Gökten sizin için iki damla yağmur indirebilecekler, yerden bir tek bitki bitirebilecekler mi? Kendilerine bile sahip olmayan bu tâğutlar nerde kaldı arkalarından giden enayilere bir şey sağlayabilsinler?

Yâni sizler bu putların, bu heykellerin, bu tâğutların, timsallerin sizin yardımınıza koşabileceklerini, sizin işlerinize, problemlerinize el atabileceklerini, sizin problemlerinizi çözüme kavuşturup, sizi sahil-i selâmete çıkarabileceklerini mi umuyorsunuz? Yâni bunların sarılıp tutacak, işe el atacak elleri mi var zannediyorsunuz? Veya onların gördükleri, görecekleri gözleri, basiretleri mi var zannediyorsunuz? Yâni onların ileriyi görebildikleri basiretleri, basarları mı var zannediyorsunuz? Yâni onların ileriyi sezinleyebilecekleri, yarına ait sizin problemlerinizi, yarınlara ait sizi bekleyen bir kısım felâketleri sezinledikleri, veya sizin için ilerideki bir kısım menfaatleri görüp, sezinleyip celp edebilecekleri basiretleri mi var onların?

Hayır hayır bu da yoktur onlarda. Bu özellikten de mahrumdur onlar. Bunlar kendi önlerini bile görmeyen varlıklar olarak sizin için neyi görebilecekler de? Bu putların, bu heykellerin, bu tâğutların ne elleriyle bir iş becermeleri, ne bir fayda sağlamaları, ne de bir zararı defetmeleri mümkün değildir. Bu tanrıların insanların problemlerini halletmeleri şöyle dursun işte görüyoruz onların elleriyle ortaya koy-dukları yığınlarla problemler var. Hani ne duruyorlar? El atıp toplumun, kullarının problemlerini çözseler ya? Hiç bir problemi çöze-miyorlar. Hiç bir sıkıntıyı halledemiyorlar. İşte şu anda kendilerine bel bağlamış bir sürü insanın hayatında yığınlarla çözüm bekleyen problemleri var ama o maskotları yapılmış, heykelleri dikilmiş tanrılar bunların hiç birisini çözemiyorlar. Öyleyse de ki onlara peygamberim:

Kör ile gören bir olur mu? Alîm sıfatına, Basîr sıfatına sahip olan, her şeyi bilen ve gören Allah'la bu sıfatların tümünden mahrum olanlar bir olur mu? Karanlıkla aydınlık bir olur mu? Aydınlık vahiydir, nûr Kur'andır. Hakkın

dışındaki, hak bilgisinin dışındaki, vahiy bilgi-sinin dışındaki her şey karanlıktır. Vahyi tanımayan, vahiyden habersiz olan tüm gözler, tüm yüzler karanlıktır. Allah'a dayalı, vahye dayalı yaşanan hayatlar nûrdur, aydınlıktır.

Öyleyse ey kâfirler, ey müşrikler sizler Rabb'inizin varlığını ve Ondan başka Rab ve İlâh olmadığını ispat eden göklerde ve yerde bu kadar âyete karşı kör ve sağır davranıyorsunuz diye onları gören peygamber ve onun yolunun yolcuları ne diye kör gibi davransınlar? Siz böylesiniz diye müminler ne diye sizin gibi düşe kalka yol alsınlar? Ne diye sizin gibi adım başına bir direğe toslayıp hayatlarını mahvetsinler mü'minler? Allah'ın kitabına, Allah'ın nûruna sahip olan mü'min-ler ne diye onu söndürüp karanlıkta el yordamıyla yol bulmaya kalkışsınlar? Sizler mü'minlerin yoluna girip cennete gitmeniz gerekirken ne diye müminleri kendi cehenneminize çekmeye çalışıyorsunuz?

Evet Allah gören ve bilendir. Allah bilgisi tam olandır. Allah hükmederken bu bilgilerle hükmeder, hâkimiyetini tam olan bilgisiyle gündeme getirir. Yâni Allah sizin mabutlarınız gibi kör ve sağır değildir. Allah her şeyi bildiği için kullarından birini yargılarken ona onun hallerinden bazı ayrıntıların gizli kalması söz konusu değildir. Gizlide, tenhada işlediği amellerin ona gizli kalması gibi, ya da o amelleri işlerken içinden geçirdiği niyetinin Allah'a gizli kalması gibi bir şey söz konusu değildir. Çünkü Allah her şeyi bilendir. Ama sizin şu anda mâ-bud kabul ettikleriniz, İlâhlar kabul ettikleriniz, velî bilip eteğine yapış-tıklarınız, kapılarında yasa dilendikleriniz bu gizlilikleri asla bilemezler.

Meselâ bir insanı yargılarlarken işlediği bir amelin sadece dış görünüşüne bakarak yargılarlar. Kişinin o anda kalbinden geçen niyetini kesinlikle bilemezler. İşte görüyoruz Allah'tan başka hükmedenlerin hükümleri ortada. Allah'tan başka kanun koyanların kanunları ortada. Bilgileri tam olmadığından suçsuzu suçlu, suçluyu suçsuz yapabiliyorlar. Kanunları bir kaç yıl bile dayanmıyor. Hal böyleyken:

Yoksa Allah'a Allah gibi yaratması olan ortaklar buldular da, yaratmaları birbirine mi benzettiler? De ki: Her şeyi yaratan Allah'tır. O, her şeye üstün gelen tek İlâhtır. Yoksa Allah gibi yaratıcılar buldular da bunları Allah'la mı karıştırıyorlar? Ne yaratmışlar bu İlâh bildikleri? Yoksa bu Allah berisinde İlâh bildikleri varlıklar da tıpkı Allah gibi bir şeyler yaratmışlar da, bunlar da yaratıcı olan Allah'ın sıfatlarına sahipler de onun için Allah'la mı karıştırıyorlar bunları? Ne özellikleri var bu putların, bu heykellerin, bu tâğutların? Ne benzerlikleri var Allah'la bu âciz varlıkların? Bir sinek bile yaratabilmişler mi? Bırakın bir sinek yaratmayı, bir sineğin üzerlerine konup kendilerinden kopardıkları bir parçayı geri alabilecek bir güçleri var mı? Hangi mâzeretlerle karıştırıyorlar bunları Allah'la?

Halbuki Allah her şeyi yaratan ve herkese egemen olan tek Kahhâr'dır. Kulları üzerinde mutlak galip olan, her şeye güç yetiren mutlak otorite sahibi olandır. Bakın Onun egemenliğine, Onun mutlak güç ve kudretine birkaç delil:

17. "Allah gökten su indirir, dereler onunla dolar taşar. Sel, üste çıkan köpüğü alır götürür. Süslenmek veya faydalanmak için ateşte erittiklerinizin üzerinde de buna benzer bir köpük vardır. Allah, hak ve bâtıl için şöyle misal verir: Köpük uçup gider, insanlara fayda veren ise yerde kalır. Allah bunun daha gibi nice misaller verir."

Allah gökten su indirdi, dereler o sularla dolup taştı. Derelerden seller aktı. Sel suları üzerinde köpük oluştu. Seller üzerinde oluşan bu köpüğü alıp götürür. Süslenmek veya faydalanmak için ateşte erittiklerinizin üzerinde de aynen buna benzer bir köpük oluşur. Allah işte böyle hak ve bâtıl için misal verir. Sel suları veya ateşte eritilen maddeler üzerinde oluşan ârızî köpük, cüruf uçup gider. İnsanlara faydalı olanlar ise yerinde kalır. Allah bunun gibi size daha nice misaller verir.

Hak ve bâtıl için iki misal anlatılıyor. Olayları biraz daha net anlayalım diye Rabbimiz bize yakın çevremizden, tabiattan, bildiğimiz, tanıdığımız, her an müşahede ettiğimiz sosyal hayatımızdan örnek veriyor. Vadilerden akan sel suları üzerinde köpükler oluşuyor. Bir süre sonra oluşan bu köpükler yok olup gidiyor da sonunda insanlar için faydalı olan su kalıyor. Yine kap kacak edinmek için ateşe tuttuğunuz madenlerde de köpük oluşuyor, cüruf oluşuyor. Zamanla bu köpükler, bu cüruflar yok olup giderken insanlara faydalı olan kısım kalıyor. İşte hak ve bâtıl da aynen buna benzer. Hak insanlara faydalı olan suyun ve madenin kendisine benzetilirken bâtıl da suyun ve madenlerin üzerinde olan ârızî köpüğe ve cürufa benzetiliyor.

Yâni zaman zaman geçici olarak bâtılın açığa çıktığını, bâtılın hakkın üzerine çıktığı görülebilir. Bâtılın Hakka egemenmiş gibi bir konuma geldiği görülebilir. Ey mü'minler sakın ha sakın bu duruma bakıp da aldanmayın. Böyle bir durum sakın sizi aldatmasın. Sizler Allah'ın istediği kullar olursanız, sizler Allah'ın istediği bir hayatın sahibi olursanız Allah, bâtılı giderir de hakkı hakim kılar.

Hakkı bâtılın üzerine vurur, çarpar da bâtılın beynini dağıtıp parçalayıverir Allah. Hakkı bâtılın başına çalar da Rabbimiz onun beynini, sistemini Allak bullak ediverir. Bâtılın tüm düşünce yapısını tepe takla getiriverir. Ama tabi Rabbimiz bunu bizim elimizle, bizim çabamızla gerçekleştirecektir. Bunu biz yapacağız. Bâtılı hakla biz devireceğiz. Allah sünnetullah gereği bunu bizden istiyor. Biz bize düşeni yapacağız, Allah da sünneti gereği kendisine düşeni yapacak, bâtılın yıkılışı ve hakkın egemenliği

için bizi destekleyecektir. İşte yasa budur. Lâkin bizim elimizin uzanmadığı, gücümüzün yetmediği yerlerde de yine Rabbimiz bizim imdadımıza yetişecektir. İşte bu Rab-bimizin bize çağrısıdır.

18. "Rab'lerinin çağrısına gelenlere en güzel karşılık vardır. O'nun çağrısına uymayanlar ise, yeryüzünde olan her şey ve daha bir katı onların olsa, kurtulmak için fidye verirlerdi. İşte hesapları kötü olanlar bunlardır. Varacakları yer cehennemdir; ne kötü konaktır!"

Rab'lerinin çağrısına uyanlar için, Rab'lerinin dâvetine icabet edenler için Hüsnâ vardır. Vahye icabet edenlere Hüsnâ vardır. Allah'ın çağrısına, Allah'ın dâvetine, Allah'ın vahyine icabet demek vahyi tanımak, okumak, öğrenmek ve gereğini yerine getirmek demektir. Vahyi tanıyıp ona sarılmak ve hayatı onunla düzenlemek demektir. Allah'ın dâvetini, Allah'ın çağrısını anlayıp Onun istediği bir hayatı yaşamak demektir. Öyleyse unutmayalım ki dâvete icabet dâveti işitmeyi, dâvete kulak vermeyi, indirileni bilmeyi, tanımayı gerektirir. Bilmek ve tanımak da okumayı ve ondan haberdar olmayı gerektirir.

Şimdi söyleyin bakalım: Kitaplarını tanımayan, kitaplarından habersiz bir hayat yaşayan müslümanlar nasıl diyecekler bunu? Ya Rabbi! Biz kitabını işittik ve onunla amel ettik. Ya Rabbi biz senin dâvetini duyduk, anladık ve gereğini yerine getirdik. Bizden istediğin kulluğu kavradık ve o yola girdik. Biz bize düşeni yaptık onun için sen de ya Rabbi bize mağfiret et! Bizim elimizde olmayarak işlediklerimiz konusunda bize mağfiret buyur! Onları görmeyiver ya Rabbi! O kusurlarımızı hesaba katmayıver ya Rabbi! Siliver Allah'ım! Yok farz ediver, kaale almayıver, hesaba katmayıver Allah'ım! Nasıl diyeceğiz bunu? Bunu demeye hakkımız olacak mı yâni?

Öyleyse önce bir işiteceğiz kitabı, önce bir kulak vereceğiz Allah'ın dâvetine, önce bir okuyacağız, tanıyacağız Allah'ın kitabını ve sonra itaat edeceğiz onlara, samimiyetle onları uygulamaya çalı-şacağız, bunu yaparken de ufak tefek kusurlarımız olmuşsa o zaman da aman ya Rabbi sen bilirsin diyeceğiz. İşte böyle yaptığımız zaman Allah diyor ki Hüsnâ vardır. En güzel mükâfat vardır, Allah'ın fazl u keremi ve cennet vardır.

Ama Allah'ın dâvetine icabet etmeyenler, Allah'ın dâvetine kulak vermeyenler, kitaptan habersiz bir hayat yaşayanlar, sanki Allah'tan kendilerine hiçbir dâvet, hiçbir mesaj gelmemiş gibi davrananlar, sanki Allah'tan bir kitap, bir hayat programı gelmemiş gibi kitaptan yüz çevirenlere, sırt çevirenlere, kitaba karşı ilgisiz kalanlara gelince, onların yeryüzünde olan her şey onların olsa, tüm yeryüzü altınıyla-gümüşüyle, Markıyla-Dolarıyla, malıyla-mülküyle kendilerinin olsa ve hattâ bunun bir katı daha onların olsa, cehennemden kurtulmak için mutlaka hepsini fidye olarak verirlerdi.

Kur’an’ın başka yerlerinde de kâfir ve zalimlerin kendilerini ateşten kurtarabilmek için her şeylerini fidye olarak verecekleri, ama onların bu fidyelerinin kendilerinden asla kabul edilmeyeceği anlatılır.

Meselâ bakın Âl-i İmrân sûresinde bu husus anlatılırken şöyle buyurulur:

“Doğrusu inkâr edip, inkârcı olarak ölenlerin hiç birinden, yeryüzünü dolduracak kadar altını fidye vermiş olsa bile, bu kabul edilmeyecektir. İşte elem verici azap onlaradır, onların hiç yardımcıları da yoktur.”
(Âl-i İmrân 91)

Yine Zümer’de de Rabbimiz şöyle buyurur:
“Yeryüzünde onların hepsi ve bir misli daha zalimlerin olsa, kıyâmet günündeki kötü azab için fidye verseler kabul edilemez. Allah katından olanlara, hiç hesaplamadıkları şeyler beliriverir.”
(Zümer 47)

Evet insanlardan kâfir ve zalimler, Allah’ın dâvetine icabet et-meyenler, kitaptan habersiz bir hayat yaşayanlar tüm mallarını ve mülklerini, tüm ekonomik güçlerini fedâya hazır olacaklar. Ya da tüm sosyal çevrelerini, eşlerini, dostlarını, karılarını, kızlarını, kardeşlerini fidye olarak verecekler ve diyecekler ki aman ya Rabbi! dünya dolusu altınım da olsa fedâ olsun! Fidye olarak sana vereyim de bu ce-hennemden beni kurtar! diyecekler de kendilerine hayır! denilecek. Dünya ve bir misli daha kendilerinin olsa onu da verecekler ama bu fidyeleri kendilerinden kabul edilmeyecek. Zaten öbür tarafta mal mülk kimin de? Neye sahip olabilecekler de insanlar?

İşte hesapları kötü olanlar bunlardır. Bunlar için çok kötü bir hesap vardır ve bunların varacakları yer de cehennemdir. O cehennem ne kötü bir konak yeridir. Alçaklar, dünyadayken rahmete icabet etmediler, Allah’ın kendileri için açtığı rahmet kapılarından istifade etmeyi reddettiler, kitabı ellerinin tersiyle ittiler, elbette şimdi âhirette de bu rahmetten mahrum kalacaklar ve hesapların en kötüsüyle hesaba çekilip cehennemin berzahını boylayacaklar.

19. “Ey Muhammed! Sana Rabb’inden indirilenin gerçek olduğunu bilen kimse, onu bilmeyen köre benzer mi? Ancak akıl sahipleri ibret alırlar.”

Evet ey peygamberim, sana Rabb’inden indirilen kitabı hak bilen, kitabın hak olduğuna inanan ve bu hak kitapla hayatını düzen-lemeye çalışan, bu Hakka göre bir hayat yaşamaya çalışan, tüm amellerinde, tüm düşüncelerinde, tüm hareketlerinde bu hakkı istinat noktası kabul eden, hakla düşünen, hakla bakan, hakla gören, hakla yol bulan bir kimse hiç Hakkı görmeyen, Hakka karşı kör ve sağır davranan, Haktan habersiz bir hayat yaşadığı için tüm dünyasında karanlıklar içinde, bir ışık huzmesinden bile mahrum olan kimse gibi olur mu?

Hayatını vahiyle düzenleyen kişi elbette vahyi bir kenara bırakıp kendi hevâ ve hevesleriyle yaşayan kimse gibi olmaz. İlim sahibiyle, basiret sahibiyle cahil ve kör asla bir olmaz. İlmi olup da bu ilimle amel eden kişiyle, ilmi olup da bu ilmiyle amele koşmayan kişi de bir olmaz. Rabbi karşısında kendi haddini, kendi konumunu bilenle bunu bilmeyen cahil asla bir olmaz.

Vahye tabi olan kişi görendir, vahiyle irtibatı kesik olan da kör-dür. Vahyi tanımayan vahye tabi olmayan kâfirler de kör değillerdir aslında görmektedirler ama gerekeni görmemektedirler. Kişi eğer vahiyle, Kur'an ile beraber değilse, Kur'an'dan, peygamberden ve onun ashabından örnek alacak kadar onlara yakın değilse, Rasûlullah'ın ve ashabının tatbikatından haberdar değilse kördür.

Böyle karanlıkta el yordamıyla düşe kalka yürüyen bir adamla Allah'ın kendisine bir nûr verdiği ve onunla yürüyen insan bir olur mu? İşte iki insan tipi duruyor karşımızda. Biri nûr sahibi, basîret sahibi, yâni Kur'an sahibi, hadiseler karşısında ne yapacağını, nasıl hareket edeceğini bilen bir insan, öbürü de zulmette kalmış bir kişi.

Ama tabi bunu da ancak akıl sahipleri, akıllarını kullanan in-sanlar anlayabilecektir. Aklı olmayan, ya da aklını kullanamayan kimselerin bu gerçeği anlamaları asla mümkün olmayacaktır. Akıllı insan, aklını kullanabilen insan elbette vahyi tanıdıkça hayatı değişecektir. Vahyi tanıyan, Allah'ın âyetleriyle tanışan insan elbette vahiyden habersiz olandan farklı olacaktır. Vahyi tanıyanla tanımayanın hayatı farklı olmayacaksa vahyi tanıdım demenin hiç bir anlamı olmayacaktır.

Eğer şu anda bizler vahyi tanıdığımızı, vahiyle birlikte oldu-ğumuzu, vahiy eğitimine tabi olduğumuzu iddia ediyorsak, ama okuduğumuz Kur'an bizim hayatımızı, bizim düşüncemizi, bizim itikadımızı, bizim dünyamızı, değiştirmiyorsa, evimiz, ticaretimiz, mala ba-kışımız, çocuklarımızın eğitimi, hanımlarımızın yaşantısı değişmiyor-sa, yâni okumayan insanlarla hiçbir farkımız yoksa bu okumanın hiç bir değeri ve anlamı olmayacaktır.

Öyleyse unutmayalım ki Kur'an ile beraberlik bizi **ülü'l elbab** olmaya, basiret sahibi olmaya götürmelidir. Veya Kur'an ile beraberlik bizi Rabbimizin bundan sonraki âyetlerinde zikrettiği sıfatların sahibi olmaya götürecektir. Neymiş o sıfatlar?

20. "Onlar, Allah'ın ahdini yerine getirirler, anlaş-mayı bozmazlar."

Evet işte Kur'an ile beraber olanlarda bulunması gereken birinci özellik. Onlar Allah'a verdikleri ahitlerine riâyet ederler, sözlerine sadık davranırlar. Mîsaklarını bozup nakzetmezler. Peki hangi mîsak-tır bu Rabbimize verdiğimiz

mîsak? Araf sûresinde bu mîsak anlatılır. Bir dönem Rabbimiz bizi bize, bizi kendi nefislerimize şahit tutarak:

"Ben sizin Rabb'iniz değil miyim"

Buyurmuştu. Sizi yaratan, sizi yoktan var eden, sizi doyurup besleyen, size sizin sahip olduğunuz her şeyi veren, sizi koruyup gözeten, sizin üzerinize yegâne hâkimiyet, egemenlik sahibi olan, sizin hayat programınızı belirleyen, sizin nerede nasıl hareket edeceğinizi? Nasıl bir hayat yaşayacağınızı? Hayatınızda nasıl bir hukuk, nasıl bir ekonomi uygulayacağınızı? Nasıl giyineceğinizi, neyi nasıl düzenle-yeceğinizi belirleyen ben değil miyim? Buna ehil olan, buna yetkili olan ben değil miyim? Sizin boyunlarınızdaki kulluk iplerinin ucu elinde olan, sizin adınıza kulluk maddesi alan ben değil miyim? Yalnız kendisine itaat edeceğiniz, yalnız kendisini dinleyeceğiniz, kendisine kulluk edip sadece kendi yasalarını uygulayacağınız Rabb'iniz ben değil miyim? buyurmuştu da bizler de kendi kendimizin şahitleri olarak:

"Belâ ya Rabbi! Sen bizim Rabbimizsin, biz buna şahit olduk"

Demiştik. Tamam ya Rabbi! Evet ya Rabbi! Bizim Rabbimiz sensin! Bizim hayat programımızı, bizim yaşam biçimimizi belirleyecek, bizim hayatımıza kulluk maddesi alacak, hayatımız boyunca boyunlarımızdaki kulluk iplerinin ucu elinde olacak, kendisine kulluk edip teslim olacağımız, emirlerine boyun bükeceğimiz, seçimini seçim kabul edeceğimiz, çektiği yere gideceğimiz, yasalarını uygulayacağımız Rabbimiz sensin ya Rabbi. Söz ya Rabbi, bizler senden başkalarını Rab tanımayacağız. Senden başkalarına kulluk etmeyeceğiz. Senden başkalarını dinlemeyeceğiz. Senden başkalarının hayat programlarını uygulayıp onlara kulluk etmeyeceğiz. Senden başkalarının hatırına hareket etmeyeceğiz diyerek ona bu konuda söz vermiştik. İşte gerçek mü'minler, Kur'an ile beraberliklerini en güzel biçimde sürdüren, vahiyle hareket eden müslümanların en belirgin özellikleri budur diyor Rabbimiz.

Zaten Kur'an ile, vahiyle beraber olmayan bir kimsenin bu ahde sadık kalıp kalmadığını bilmesi mümkün olmayacaktır. Çünkü ezelde kendisine bu şekilde ahit vermiş olan kullarını bu ahitlerinde sadıklar mı? Yoksa bu ahitlerini bozmuşlar mı? Bunu denemek için Rabbimiz her bir dönem insanlığına kitaplar ve peygamberler gön-dererek bu ahitlerini hatırlatmıştır. Evet bir yandan gönderdiği kitaplar ve peygamberlerle bize bu ahitlerimizi hatırlatan Rabbimiz, bir yandan da çevremizdeki görsel âyetleriyle bizi bu ahitlerimize uygun müslümanca bir hayat yaşamaya dâvet etmektedir.

Öyleyse hiç bir zaman hatırımızdan çıkarmamalıyız ki bizler tüm hayatımızda Rabbimize verdiğimiz bu ahit üzere yaşarsak o zaman bizler bu ahitlerimize sadık kalmışız demektir. Hayatımızın tümünde yalnız O'nu Rab

kabul edip, yalnız O'na kulluk edip, sadece O'nun yasalarını uygulayıp, sadece O'na kulluk edip sadece Onun istediği biçimde yaşarsak sözümüze sadık kalmış olacağız demektir. Aksi takdirde bunun dışında bir hayat yaşarsak, Allah'tan başkalarını Rab bilir, Allah'tan başkalarının yasalarını uygular, Allah'tan başkalarının çektiği yere gider, ya da O'nun gönderdiği kitabı bir kenara bırakıp kendi hevâ ve heveslerimizin istediği bir hayatı yaşamaya kalkışırsak o zaman da bu ahitlerimizi bozmuş ve yoldan çıkmış oluruz.

Tabi bu Allah'a verdiğimiz ahit, ahitlerin en başta gelenidir. Elbette Allah'a verdiğimiz bu ahit gereği kullara verdiğimiz ahitlerimizi de yerine getirmek zorundayız. Mü'minler kâfirlere karşı bile verdikleri ahitlerini onlar bozmadıkça bozmazlar, bozamazlar. Ama tabii birinci olmadan ikincinin olması mümkün değildir. Allah'a karşı verdikleri sözlerini bozan kimselerin insanlara karşı sözlerini yerine getirmeleri düşünülemez. Eğer bir kimse Allah'a verdiği bu söze riâyet etmiyor-sa, bu adamın insanlara verdiği sözlerine riâyeti de düşünülemez. Rabbi ile ahdine sadık davranmayan bir kimseden insanlara karşı sadâkat beklenebilir mi? Şair Sadi Şirazi öyle der: Namaz kılmayan birisine sakın borç para vermeyin. Çünkü namazı terk ederek Rabb'ine karşı borcunu düşünmeyen bir adamın sizin borcunuza sadâkatini düşünmeniz aptallıktır. Evet demek ki Kur'an okuyan, vahiyle beraber olduğunu iddia eden kimsede bulunması gereken ilk özellik budur. Başka ne gibi sıfatları varmış o mü'minlerin?

21. "Onlar, Allah'ın birleştirmesini emrettiği şeyi birleştirirler, Rabb'inden korkarlar; kötü hesaptan ürkerler."

Evet o mü'minler, o kitapla beraber olanlar Allah'ın birleştiril-mesini emrettiği şeyleri de birleştirirler. Allah neyle neyin arasını birleştirin diyorsa, neyle neyi birlikte düşünün, birlikte yapın buyuruyorsa mutlaka onu birleştirirler. Meselâ ailenin birleştirilmesini istiyorsa Rab-bimiz onu parçalamaz mü'minler. Aileyi bir bütün olarak anlarlar. Kadın, koca, baba, ana, büyük baba, büyük anne ve çocuklar, torunlar birlikte olsunlar, aralarındaki bağlar koparılmasın diyorsa Allah mü'-minler kendi aralarındaki sorumluluk ve görevlerini bilirler ve ona aynen Allah'ın istediği biçimde riâyet ederler. Aile içinde birlikteliğe azami ölçüde riâyet ederler. Veya komşular arası ilişkilerin güçlendirilmesini istiyorsa Rabbimiz, mü'minler Allah'ın bu emrine riâyet edip komşular arası ilişkilerin koparılmamasına azami dikkat gösterirler.

Evet Allah'la ilişkilerine azami dikkat eden bu mü'minler Allah'ın birleştirilmesini istediği her konuya riâyet ederler. Meselâ kendilerini hiçbir zaman kitaptan ayrı düşünemezler, peygamberden ayrı düşünemezler. Kitap ve peygamberle bir an diyaloglarının kesilmesini varlıklarının ve müslümanlıklarının bitme sebebi bilirler.

Yine onlar Rab'lerinden korkarlar ve kötü hesaptan da ürker-ler. Yâni o kitapla beraber olan, hayatlarını kitap kaynaklı yaşamaya çalışan mü'minler, vahyi kendilerine hareket noktası yapmış müslümanlar okudukları ve anladıkları kitapta kendilerinden istenilen kul-lukları en güzel bir biçimde yerine getirdikleri yine de kendilerini gü-vende hissetmezler. Allah'a Allah'ın istediği kulluğu icra etmeye gayret ettikleri halde yine de kendilerini garantiye alıp durumlarından mutmain olmazlar. Ne kadar da Allah'ı razı etmeye çalışarak güzel amellere koşmuş olurlarsa olsunlar hiçbir zaman kendilerini kesin cennetlik görmezler. Ne yaparlarsa yapsınlar, Allah'ın daha güzeline lâyık olduğunu ve cennete girebilmek için kesinlikle Allah'ın rahmetine muhtaç olduklarını hiç bir zaman hatırlarından çıkarmazlar.

Acaba yapamadık mı? Acaba beceremedik mi? Acaba Rabbi-mizin hatırını kazanamadık mı? Acaba yaptıklarımız bizi ateşe mi götürüyor? Diye tir tir titrerler. Âhireti, hesabı kitabı daima iki kaşlarının arasında hissederler. Rab'lerinden haşyet duyarlar. Acaba rızasına ulaşamadık mı? Acaba memnun edemedik mi? diye sürekli içlerinde bir endişe taşırlar. Hesabın kötüsünden, kötü hesaptan gamlanırlar. Rab'lerinden, Rab'lerinin rahmetinden ve cennetinden kesinlikle ümitlerini kesmemekle beraber acaba mı ki? diye yine de korku içinde bir hayat yaşayarak her an daha iyiye, daha güzel bir müslümanlığa çabalarlar. Başka?

22,24. "Onlar, Rab'lerinin rızasını dileyerek sabrederler, namazı kılarlar, kendilerine verdiğimiz rızıktan, gizlice ve açıkça sarf ederler; iyilik yaparak kötülüğü ortadan kaldırırlar; işte onlara bu dünyanın iyi sonucu, girecekleri Adn cennetleri vardır; babalarının, eşlerinin, çocuklarının iyi olanları da oraya girerler. Melekler her kapıdan yanlarına girip: "Sabretmenize karşılık size selâm olsun; burası dünyanın ne güzel bir sonucudur!" derler."

Onlar Rab'lerinin hatırına sabrederler. Rab'lerinin hatırı için her şeye göğüs gerip direnirler. Rab'lerinin rızası için dayanırlar, direnirler. Yaptıklarını ve yapmayıp terk ettiklerini sadece Rab'lerinin hatırı için yaparlar. Bıkmazlar, usanmazlar. Ama bunu da Rab'leri için yaparlar. Sabretmelerinin sebebi de sadece Rab'lerinin veçhidir. Yâni sabırlı ol-maları, dayanıp direnmeleri çaresizliklerinden dolayı değil, güçsüzlüklerinden dolayı değil, insanlar hoş görsünler diye değil, insanların alkışına ulaşmak için değil, Rab'leri öyle istediği

için yaparlar bunu. Sabırlarının dayanağı sadece Allah'tır. Allah'a dayanırlar ve yürürler.

En uygunsuz, en namüsait şartlar altında bile Rab'lerinin istediğine yönelip geri adım atmazlar onlar. Allah var başkasına gerek yok derler. Eh efendim âlim yok, fazıl yok, para yok, pul yok, ekono-mik gücümüz yok, dergi yok, cemaat yok, cemiyet yok! bu durumda biz ne yapabiliriz? demezler asla onlar. Ah şunlar, şunlar bir olsa de-mezler. Allah var ya; tamam müslüman olmalıyız. Allah var ya; ne ya-pacaksak yapalım derler. Öyle değil mi Allah aşkına? Rabbimiz var mı? var. Öyleyse Rabbimiz ne dedi? Rabbimiz ne istedi? Rabbimiz nasıl istedi? Rabbimiz nasıl hükmetti? biz başkasına değil sadece O'na bakacağız. Sadece O'nu dinleyecek ve başkasına bakmayaca-ğız. Rabbimizin isteklerine sabredecek, direnecek, dayanacak ve her şart altında yolumuza devam edeceğiz, kulluğumuza devam edeceğiz.

Belâlara sabır, musîbetlere sabır, küfrün amansızlığına, küfrün enginliğine derdin çokluğuna, çevredekilerin ilgisizliğine, veya yakınların ihanetine, mü'minlerin cehaletine, veya toplumsal cinâyetlere rağmen mü'min sabretmek durumundadır. Her şeye rağmen mü'min Allah'a kulluk yolunda tökezlemeden yoluna devam etmeyi becerebilmelidir. Tüm insanlık karşımıza geçip alkışlasa, ya da tüm dünya bize düşman kesilip yuhâlâsa da Allah'ın istediği biçimde yapacağımızı yine yapmaya, yolumuza yine devam etmeye bakalım. Allah ne dediyse yapmaya, ne demeydiyse de yapmamaya çalışalım. Şımarmayalım, ya da korkup vazgeçmeyelim. Allah için sabredelim.

Yine onlar namazı da ikâme ederler. Namazı ayağa kaldırırlar. Yâni o mü'minler kitapla beraberliklerinin, kitaba sarılmalarının, kitaptan mesaj almalarının pratikteki ilk eylemi olarak namazı ikâme ederler. Salât aslında yöneliş demektir. Öyleyse insanın bütün varlığıyla, içiyle dışıyla Rabb'ine yönelişinin, Rabb'ine ait oluşunun adıdır namaz. İşte o mü'minler namazlarını ayağa kaldırarak bunu gerçekleştirirler. Tüm hayatlarıyla, geceleriyle-gündüzleriyle, mallarıyla-ticaret-leriyle, oturmalarıyla-kalkmalarıyla, yemeleriyle-içmeleriyle Allah'a yönelirler, Allah'a teslim olurlar. İkâme de doğrultmak, ayağa kaldırmak demektir. Namazın ikâmesi de hayatın namazla doğrultulması demektir. Kişinin imanıyla doğrulması, imanını ayağa kaldırması, inancıyla ayağa kalkması ve hayatını iman kaynaklı yaşamaya karar vermesi demektir. İşte onlar bunu beceren insanlardır.

Yine namaz Allah'la buluşmak demektir. Namaz Allah'la ko-nuşmak, Allah'la sözleşmek demektir. Onun kelâmıyla, bizzat onunla sözleşmek demektir. O sözlere göre bir hayat yaşayacağına söz ver-mek demektir. Namazla özdeş bir hayat yaşamaya, namaza endeksli bir hayat yaşamaya, hayatı düzenleyecek bir namaz kılmaya sözleşmek demektir. Hukuka etkili, eğitime

etkili, ekonomiye etkili, kazanmaya harcamaya ve tüm hayat birimlerine etkili bir namaz kılmaya ve bunun gereği olarak da namazda alınan mesajla hayatı düzenlemeye sözleşmek demektir.

Elbette böyle bir namaz kılabilmek için de kitaba sımsıkı sarıl-mak gerekmektedir. Kitabı bir an bile elimizden düşürmememiz, onunla oturup onunla kalkmamız, onu hayata tatbik etmemiz gerekmektedir. İşte o mü'minler böyle bir namaz kılarak tüm bedenlerinde, tüm hayatlarında Allah'ı söz sahibi kabul ettiklerini, Onun istediği bir hayatı yaşamaya doğrulduklarını ortaya korlar.

Sonra onlar gizli ve açık, sırri ve aleni olarak kendilerine verdiklerimizden infak ederler. Allah kendilerine ne vermişse onu Allah kullarıyla paylaşma kavgası verirler. Kur'an-ı Kerîmde Rabbimiz nerede namazdan söz etmişse infakla birlikte anlatmaktadır. Çünkü infak malî bir kulluktur, namaz ise bedenî bir kulluktur. İnfak, zekât toplumsal bir kulluk, namaz ise bireysel bir kulluktur. Veya namaz Allah'la diyalogdur, infak da namazla aldığımız bu mesajın topluma indirgenmesidir.

İşte o mü'minler namazla bireysel kulluklarını, infakla da toplumsal kulluklarını Allah'ın istediği şekilde icra ederler. Yâni namazla Allah'ın bedenlerine karıştığını ortaya koyarlarken, infakla da mallarında Allah'ın söz sahibi olduğunu ortaya koyarlar. Namazla Allah'tan mesaj alırlar, infakla da bu mesajı Allah kullarına duyurarak müslü-manlıklarını kardeşleriyle paylaşmanın, imanlarını, teslimiyetlerini Allah kullarına ulaştırmanın kavgasını verirler.

Ve yine onlar kötülüğü iyilikle defederler. Kötülüğü iyilikle savarlar. Kötülüğe kötülükle karşılık vermezler. Kötülük en hafif, en iyi nasıl defedilecekse, nasıl bertaraf edilecekse öylece bertaraf ederler. Bu konuda bu âyetleri en güzel bir şekilde anlayan ve bu âyetler istikâmetinde bir hayat yaşayarak kendisine kötülük yapmaya çalışanlara bile iyilik yapmaya, kötülerin kötülüklerini iyilikle savuşturmaya çalışan örneğimiz ve onun pırlanta ashabının örnek hayatlarını iyi bilirsek Rabbimizin bu isteğini çok güzel bir şekilde uygulama imkânı bulabiliriz. Yeryüzünde mü'minler olarak kendi varlığına şahitler olmamızı isteyen Rabbimiz bu âyetleriyle bizden iyilik taraftarı olmamızı, iyiliğe sahip çıkmamızı, kötülüğü iyilikle defetmemizi, kötülük yapanlara iyilik yapmamızı emrediyor.

Öyleyse bizler yeryüzünde Allah'ın varlığının şahitleri olarak, iyiliğin temsilcileri olarak hep iyilikten yana olacağız. Bizler bize kötülük yapmadan yana olanlara iyilikten yana tavır belirleyeceğiz. Hep aftan yana olacağız. Bize kötülük yapan kimselere karşı kötülük yap-ma imkânına sahip olduğumuz halde kötülük yapmayacağız. Kötülük yapana kötülükle mukabelede bulunmamak ihsandır. Hattâ kötülük yapanlara karşı kötülükle mukabelede bulunmadığımız gibi bir de üstelik onlara iyilikte bulunmamız mesajımızın gönüllere nüfuzunu

sağlayacaktır. Bizim bu ihsanımız karşısında en zalim insanlar, en katı kalpliler bile eriyecek ve sonunda bize düşmanlık besleyen insanların bize ve dâvâmıza sıcak bir dost olduğunu göreceğiz.

Çünkü Allah'ın Resûlü öyle buyuruyor. Dün sizi yok etmek isteyen zalimlerin yarın sizin dâvânıza gönül verdiğini göreceksiniz. Meselâ böyle gözü dönmüş, gemi azıya almış size kötülük yapmak isteyen birine karşı o anda söylenecek güzel bir söz, tatlı bir tebessüm, sakin bir konuşmanın o anda birden bire ortamı değiştiriverdiği, kötülük yapmak isteyenin bile utanarak bu kötülükten vazgeçtiği çok görülüştür. Öyleyse daha büyük kötülüklere fırsat vermemek, daha büyük felâketleri tevlid etmemek için kötülük karşısında kötülüğü değil kötülük karşısında iyiliği tercih etmeliyiz. Tüm kötülükleri iyilikle savuşturmak zorundayız.

İşte böyle olanlara, böyle yaşayanlara, vahiyle böyle birliktelik kurarak yaşayanlara bu dünyanın en iyi sonucu ve öbür tarafta da girecekleri Adn cennetleri vardır. Babalarının, eşlerinin, çocuklarının iyi olanları, sâlih olanları da oraya gireceklerdir. Melekler her kapıdan onları karşılayıp, her bir kapıdan onların yanlarına girip şöyle diyecekler: Sabretmenize karşılık size selâm olsun; burası dünyanın ne güzel bir sonucudur!

Evet o mü'minler kendileri cennetlere girdirildikleri halde akrabaları da cennete girdirilecek. Yâni meselâ adam kendisi cennette olduğu halde, halde babası, anası, karısı, kızı başka cennetlerde, başka yerlerde, başka makamlarda olabilir. Bu durumda sevdiklerinden ayrılık mü'mini sıkabilir. Halbuki Rabbimiz cennette mü'minleri üzebilecek her şeyi kaldırmıştır. Cennette kulları sıkıntıya sokabilecek, orada huzuru kaçırabilecek hiçbir şey yoktur. Orada sadece huzur vardır, sükun vardır, mutluluk vardır. İşte babalardan, analardan, kocalardan, kadınlardan, çocuklardan hangisi cennetin en üst makamın-daysa, hangisi en üstün cennete gitmişse Allah öteki akrabalarını da oraya gönderecek ve onları sevdikleriyle birleştiriverecek, Rabbimiz onlara böyle bir ikramda bulunacak anlıyoruz.

Ve melekler de her bir kapıdan onları karşılayacak, istikbal edecekler onları ve diyecekler ki sabrınıza karşılık selâm olsun sizlere. Dünyada sabredip kulluklarınıza devamınıza karşılık esenlik, selâm, selâmet yurdu olan cennet sizin olsun. O ne güzel bir yurttur derler.

Meleklerin tahiyyeleri, birbirleriyle cennette karşılaştıkları zaman mü'minlerin tahiyyeleri böyledir. Orada tahıyye selâmdır. cennette mü'minler birbirleriyle karşılaştıkları ortamlarda da birbirlerine sözleri mukabeleleri, sadece selâm olacaktır. Birbirlerine selâm, selâmet ve esenlik dileyecekler. Çünkü Selâm Rabbimizin isimlerinden birisidir ve böylece melekler mü'minlere Rab'lerini hatırlatacaklar, bu nimetleri kendilerine veren Rab'lerine hamdi ve Rablerinin nimetlerinin güzelliklerini hatırlatacaklardır. Dünyada iken tüm bu

nimetleri Rab'lerinden bilip O'na teşekkür adına kulluklar yapmışlardı. Rab'lerinin istediği kulluğa sabretmişler, direnmişler ve dayanmışlardı. İşte şimdi de bu sabırlarına mukabil cennette kendilerine gözlerinin görmediği, kulaklarının duymadığı, akıl ve hayallerinden bile geçiremedikleri envai çeşit nimet ve lütuflarda bulunan Rab'lerine karşı hamd ve kullukları devam etmektedir.

Elbette dünyada selâm, selâmet İslâm ve teslimiyet içinde bir hayat yaşayan mü'minlerin yurdu selâmet yurdu olan cennet olacaktır. Dünyada kişi nasıl bir hayat yaşamışsa sonunda bulacağı hayat da onun aynısı olacaktır. Dünyada cennnemî bir hayat yaşayan, cehennem isteyerek bir hayat yaşayan, yâni biletini cehenneme kesen bir kişi cehenneme giderken, cennet isteyerek bir hayat yaşayan kim-de de cennete gidecektir. Bunun tespit ve tayini insanın bizzat kendisine, kendi tercihine bırakılmıştır.

İnsan şu anda nasıl bir hayat yaşıyorsa sonunda kavuşacağı hayat da onun aynısı olacaktır. Selâm, selâmet, emniyet, teslimiyet ve müslümanlık içinde bir hayat yaşayan kişi sonunda selâmet yurdunda selâmet ve emniyet içinde bir hayata kavuşacaktır. Zaten şu anda mü'minler dünyada böyle bir hayat yaşıyorlar. Yâni şu anda mü'minler dünyada cennet hayatı yaşamaktadır, kâfirler de cehennemi yaşamaktadırlar. Bakın bundan sonraki âyetlerinde de Rabbi-miz kâfirlerin âkıbetlerini, onların durumlarını şöylece anlatacak:

25. "Sağlam söz verdikten sonra Allah'ın ahdini bozanlar ve Allah'ın birleştirilmesini emrettiğini ayıranlar ve yeryüzünde bozgunculuk yapanlar, işte lânet onlara ve kötü yurt, cehennem, onlaradır."

Allah kendilerinden ahit aldıktan sonra, Allah'a ahitte bulunduktan sonra bu ahitlerini bozarlar. Bunlar da tıpkı mü'minler gibi ezelde Allah'a söz vermişlerdi. Bunlarda sadece Rab olarak Allah'ı kabul etmişler, Allah'a teslim olduklarını, Allah'a kul olduklarını kabullenmişlerdi. Ya Rabbi tek Rabbimiz sensin, sadece seni dinleyecek ve hayatımız boyunca sadece sana itaat edeceğiz demişlerdi. Allah'-la yaptıkları anlaşmayı bozdular. Ama anlaşma metinlerini imzaladıktan sonra bozdular. Bu konuda Allah'a kesin söz verdikten sonra bozdular.

Yâni önce Allah'la anlaşma yaptılar, Allah'a söz verdiler: Ya Rabbi ben senin kulunum, sen benim Rabbimsin, sadece senin dediğini yapacağım! Senden başkasının dediklerine gitmeyeceğim! Sen ne istersen tamam! Benim hayatıma sadece sen program çizeceksin! Ben de bu anlaşmaya sadık kalacağıma ve karşılığında cennet bulacağıma inanarak söz veriyorum ya Rabbi! Değilse cehennem konusunun farkındayım! diyerek Allah'a söz verdiler, ondan sonra da nakzedip bozdular bu anlaşmayı. Anlaşma konusuna aykırı hareket ettiler. Rab

olarak, yasa belirleyici olarak kabul ettikleri Allah'tan gelen yasaların aksine hareket etmeye, vahyin ötesinde bir hayat yaşamaya başladılar. Rab olarak kabul ettikleri Allah'ın emirlerine itaat, nehiy-lerinden kaçınma hususunda Allah'ın kitaplarında açıkladığı konularda ait ahitlerini bozdular. Sonra da:

Daha önceki âyetlerde Rabbimizin anlattığı mü'minlerin özelliklerinin tamamen aksine bunlar Allah'ın bağlayın buyurduğu tüm bağları kopardılar. Allah'la bağlarını kopardılar, vahiyle bağlarını kopardılar, peygamberle bağlarını kopardılar, kulluk bağlarını kopar-dılar, aile bağlarını kopardılar, komşuluk bağlarını, kardeşlik bağla-rını kopardılar. Kendi bağlarını kopardıkları gibi, kendi hevâ ve he-veslerinden kaynaklanan demokrasi vahiylerini göndererek öteki Allah kullarının da Allah'la bağlarını kopardılar. İnsanları İslâm'dan uzaklaştırdılar. Aileleri Rab'lerinden kopardılar, aileleri İslâm'dan kopardılar, aileleri birbirlerinden kopardılar. Kadını kocadan, evlâdı aileden kopardılar. Uyguladıkları materyalist eğitimlerle nesli tarihinden, ecdadından, imanından kopardılar.

Evlâtları ailelerinden koparıp İslâm düşmanı yaptılar. Toplumu kitabından ve peygamberinden kopardılar. Kadınları iffetlerinden kopardılar. İnsanları birbirlerinden koparıp herkesin kendi hayatını yaşadığı materyalist bir insan haline getirdiler. Ümmet bütünlüğünü parçalayıp mü'minleri sun'i sınırlarla birbirlerinden kopardılar. İçerdeki müslümanların kardeşliklerini dağıttıkları gibi dışarıdaki dünya müslümanlarının kardeşlik bağlarını kopardılar.

Allah neyle neyin arasını birleştirin! Onların arasını ayırmayın! demişse, meselâ sılayı rahîm. Akraba ziyaretleri, akrabayla ilişkilerin kesilmemesi. Allah birleştirin diyor ama onlar kesiyor, sılayı rahîm yapmıyorlar. Veya Allah'ın birleştirilmesini istediği başka neler var? Meselâ malla, zekâtı birleştirin! diyor Allah. Mal söz konusu oldu mu arkasından hemen zekât da söz konusu olmalıdır diyor. Ama bu kâfirler malla, zekâtın arasını ayırdılar. Başka? İnsanlarla sevgiyi, insanlarla emr-i bil'marufu, münkerle nehyi, marufla emri, başla örtüyü, vakitle namazı, selâm vermeyle almayı, dâvetle icabeti, imanla ameli, emirle itaati, sakalla suratı, başla örtüyü...

Yâni Allah neyi neyle birleştirmemizi, neyle neyi beraber kılmamızı, aralarını açmamamızı istiyorsa onu ayırmamamız gerekiyor. Meselâ müslümanla nasihati, selâmla selâm almayı, hastayla ziyareti, ziyafetle icabeti birleştirin! demişse Allah, yâni Allah'ın emir ve ne-hiylerinin aksine hareket etmeyin! demişse buna riâyet etmek zorundayız. Aksi takdirde kâfirlerden ve fâsıklardan oluruz.

Lânet bunlara ait olacak. Bunlara rahmet olmayacak ve en kötü ***Dara*** gidecekler bunlar. Cehennemi boylayacaklar. Dünyada şu anda bu kâfirlerin geçici olarak galipmiş gibi görünmeleri, feruh fahur dolaşmaları sakın sizleri

üzmesin. Allah kendilerine verdikleriyle tedrici olarak kendilerini azapların en kötüsüne sürüklemektedir. Yurtların en kötüsüne gidecekler onlar.

Peki şimdi madem ki bu kâfirler Allah’ın düşmanlarıdır, o halde acaba niye bu adamlara bolca nimetler verilmiş? Rab’lerine karşı verdikleri ahitlerini bozan bu alçaklar neden şu anda mal-mülk içindeler? diye aklınıza sorular geliyorsa, unutmayın ki:

‡¬G²T«<«: š³@«L«< ²w«W¬7 «’²+¬±I7!nK²A«< yÅV7«!

26. “Allah dilediği kimsenin rızkını genişletir ve bir ölçüye göre verir. Dünya hayatıyla övünenler bilsinler ki dünyadaki hayat âhiret yanında sadece bir geçimlikten ibarettir.”

Evet demek ki Allah verdiklerini verdikleriyle imtihan etmektedir. Ne verişi imtihanı kazanma sebebidir, ne de vermeyip kısması imtihanı kaybetme sebebidir. Ne çok verilenler iyi insan, ne de az verilenler kötüdür. Yâni kendilerine dünyalık bir şeyler verilenler Allah katında şerefli de verilmeyenler şerefsiz değildir. Vermesi de vermeyip kısması da birer imtihan konusudur ve kimin kazandığı, kimin kaybettiği yarın belli olacak. Ve bu dünyada imtihan soruları da Allah’a aittir. Dilediğini dilediğiyle imtihan eder Allah. Kimsenin bu konuda O’na hesap sorma hakkı yoktur. Kul olarak bize düşen, ya Rabbi beni şu-nunla, beni bununla imtihan etseydin diyerek O’na akıl vermek değil, Onun takdir buyurduğu sorulara en kısa zamanda, en kısa yoldan cevap vermektir. Çünkü biliyoruz ki imtihanın süresi belli değildir.

Evet mü’min-kâfir Allah dilediklerine bol verir, dilediklerine de az verip kısıverir. Onun için kâfirlere verilenlerden ötürü onlara imrenmeye de, kıskanmaya da gerek yoktur. Çünkü zaten kâfirlerin oldum olası, gördüm göresi bir dünya hayatları var, yaşasınlar bakalım. Zaten şu anda cehennemi yaşıyorlar ve geberdikleri andan itibaren de cehenneme gidecekler. Yâni bütün dünyayı bir tek kâfire verse, hattâ her kâfire ayrı ayrı bir dünya verilse yine de azdır. Bize de hiç bir şey verilmese, yarım ekmek bile bulamasak yine de onlarınkinden çoktur. Bunu böyle biliyor ve böyle inanıyoruz.

Ne verilirse verilsin, ne kadar verilirse verilsin, değil mi ki hayat bir gün bitecektir. Biten bir dünyanın nimetlerine meyletmektense yarım ekmek de olsa bitmeyecek bir hayatın nimetlerine ulaşmayı he-defleyelim, onun peşinde olalım. Cennet var mı? Devlet var mı? Mükâfat var mı? Hasene var mı? Benim de hiç bir şeyim olmasın, yarım ekmekle huzur var mı? Elhamdülillah. İşte mülk, işte saltanat. Beni cennete götürecek bir hayat yaşıyorsam elhamdülillah...

Çünkü bu kâfirler neye sahip olurlarsa olsunlar yarın bu mülkleri onları cehennem ateşinden kurtaramayacaktır. Daha önceki âyetlerde anlattı Rabbimiz, yarın bu kâfirler dünya kendilerinin olsa, hattâ dünyanın bir misli daha ellerinde

olsa, bunu fidye olarak verecekler ateşten kurtulabilmek için ama bu fidyeleri kabul edilmeyecektir. Demek ki bugün onlara verilen tüm saltanatlar, tüm güçler, tüm mallar, tüm ekonomik, askeri ve siyasal güçler yarın hiçbir işe yaramayacaktır. Öyleyse onların şu anda sahip oldukları kesinlikle sizi üzmesin, sizi imrendirmesin. Siz hesabınızı bu anlayışa bina etmişseniz, bilesiniz ki üstün sizsiniz, kazanan sizsiniz. Bunu hiçbir zaman hatırınızdan çıkarmayın.

Alçaklar imtihan gereği kendilerine verilenlerle şımardılar. Kendilerine verilenlerin Azîzliklerinden dolayı verildiği zehabına ka-ıldılar. Biz şerefli insanlar olduğumuz, bizim yolumuz doğru oldu için, Allah tarafından sevildiğimiz için bunlar bize verildi dediler. Bundan dolayı kendi pis hayatlarına delil de buldular. Halbuki işte âyet-i kerîmesinde Allah son derece açık bir şekilde buyuruyor ki şu dünya hayat, şu alçak, şu deni hayat âhiret yurdu yanında hiç itibara bile alınmayacak kadar az bir metadır. Az bir geçimlik ve istifadedir. Bundan dolayıdır ki ey kendilerine Rab'lerine kulluğu unutturabilecek dünya nimetlerinden az verilen müslümanlar, sakın ha sakın bu kâfirlere bir şeylerin verilmesi sizi aldatmasın. Sakın ha sakın bu kâfirlerin hak yolda oldukları zehabına götürmesin sizi.

"Eğer Allah katında dünyanın sineğin kanadı kadar bir değeri olsaydı Allah ondan kâfire bir yudum su bile ver-mezdi"

Hadisini unutmayın.

27. "İnkar edenler: "Rabb'inden Muhammed'e bir mûcize indirilmeli değil miydi?" derler. De ki: "Doğrusu Allah dileyeni saptırır ve Kendisine yöneleni doğru yola eriştirir."

Evet kâfirler diyorlar ki Rabb'inden peygambere bir âyet, bir mûcize gelseydi ya. Alçaklar yeni bir âyet bekliyorlar. Halbuki şu elinizdeki Allah'ın kitabının âyetleri yetmiyor mu? Şu kâinatta Allah'ın serpiştirdiği meşhut âyetler yetmiyor mu? Allah'tan âyet istiyorlar, halbuki Allah'ın âyetlerinden habersizler. Allah'ın kendileriyle konuş-masını istiyorlar, halbuki şu âyetleriyle Allah'ın kendileriyle konuştuğunun farkında değiller. Anlıyorlar aslında da yamukluk yapıyorlar. Allah bu peygambere farklı bir mûcize, farklı bir âyet gönderseydi de biz de ona iman etseydik diyorlar. Halbuki dertleri iman değil bu adamların. Yâni farklı âyetler gelse inanacaklar mı? Bunların kâfirliklerinin sebebi bu konuda âyetlerin azlığı değil bilâkis inatlarıdır. Bakın Allah diyor ki peygamberim sen deki onlara:

Allah dilediğini saptırır, yönünü kendisine döneni de hidâyet eder. Yâni kendi hür iradesini sapmadan yana, sapıklıktan yana kullananları, yönünü sapmaya dönenlere, dalâleti tercih edenlere ne kadar da âyet gönderilirse gönderilsin bu âyetler onu asla hidâyete ulaştırmayacaktır. Ama yönünü Rabb'ine doğru döndüren, Rabb'ine icabette bulunan, nerede ve hangi konumda

olursa olsun tüm benliğiyle Rabb'ine yönelen, Rabb'ine muhtaç olduğunu anlayan, hayat pusulasını Rabb'ine doğru çeviren, Rabb'ine başvuran kişileri de Allah hidâyete ulaştıracaktır. İşte bu Rabb'ine yönelen kimselerin özellikleri şunlardır:

28. "Onlar inanmışlar, Kalpleri Allah'ı anmakla huzura kavuşmuştur. Dikkat edin, kalpler ancak Allah'ı anmakla huzura kavuşur."

Allah'a iman, Allah'tan gelenlerin tümüne iman demektir. Al-lah'a iman, Allah'ın hayata karışacağına iman demektir. Allah'a iman, O'nun Rab, Melik, ve İlâh oluşuna iman demektir. Allah'a iman, Allah'ın emir ve yasakları çerçevesinde bir hayat yaşamaya iman demektir. Allah'a iman, Allah'ın hayata karışacağına imandır. Allah'a iman, Allah'ın hayatı düzenlemek üzere hayat programı gönderdiğine imandır. Allah'a iman, Allah'ın belirlediği hayat programına iman demektir. Allah'a iman, kişinin boynundaki kulluk ipini yalnız Allah'ın eline vermeye imandır. İşte o mü'minler böylece Allah'a iman ederler ve:

Kalpleri inandıkları Allah'ın zikriyle mutmain olmuştur onların. Kalpleri zikrullah ile itminana kavuşmuştur. Kalpleri Allah'ın zikri olan kitabıyla, kitabın âyetleriyle doyuma ulaşmıştır. Buradaki zikirden kasıt Kur'andır, vahiydir. Öyleyse anlıyoruz ki kalpler ancak Kur'an ile mutmain olur. Ancak Kur'an ile itminan bulur, ancak onunla yatışır ve sükûnete kavuşur. Çünkü kalp Allah'ın âyetlerini duydukça, tanıdıkça, Allah bilgisine ulaştıkça cehaletten, bilgisizlikten, şüphe ve tereddütlerden kurtulup doyuma ve itminana ulaşacaktır.

"Mü'minler ancak o kimselerdir ki Allah anıldığı zaman kalpleri ürperir. Karşılarında Allah'ın âyetleri okunduğu zaman da imanlarını artırır ve yalnız Rab'lerine tevekkül ederler."

(Enfâl: 2)

Allah'ın âyetleri okundukça, mü'minler âyetlerle karşı karşıya geldikçe kalpleri coşar, taşar, sanki kabına sığmaz hale gelir. Kalbin sükûnete ve doyuma ulaşmasının birinci yolu Allah'ın kitabıyla birlikte olmak, Allah'ın âyetlerini tanımaktır. Yine Bakara sûresinin 260. âyetinin anlattığına göre kalplerin mutmain oluşunun ikinci yolu da Allah'ın meşhûd âyetlerdir.

Hani İbrahîm (a.s): Ya Rabbi ölüleri ölümünden sonra nasıl dirilttiğini görmek istiyorum! demişti de Allah: "İnanmıyor musun ey İbrahîm?" buyurunca: İnanıyorum ya Rabbi! Ancak kalbim itminana kavuşsun için istiyorum demişti ya. İşte anlıyoruz ki kalplerin tüm tereddütlerden, şüphelerden kurtulup, tüm cehaletlerden sıyrılıp doyuma, sükuna ulaşmasının yolu bu iki yoldur. Birisi şu elimizdeki Allah'ın kitabının âyetlerini tanımak, ötekisi de Allah'ın kâinatta serpiştirdiği görsel âyetlerine muttali olmak, o âyetlerin bilincine ermektir.

İşte o Rab'lerine inabe edenler, Rab'lerinin dâvetine icabet edenler, Rab'lerine yönelenler, nerede ve hangi durumda olurlarsa olsunlar kıblelerini, pusulalarını Rab'lerine doğru çevirip Rab'lerinin hayat programını kabullenenler Allah'ın zikriyle, Allah'ın âyetleriyle mutmain olurlar. Sürekli Allah'ın kitabıyla beraber olurlar. Allah'ın kitabıyla yol bulurlar. Tüm hayatlarını kitap kaynaklı yaşarlar. Kitaptan asla uzak kalmazlar. Allah'ın kitabıyla mutmain olup başka şeylere ihtiyaç duymazlar, başka yollara gitmezler. Allah'tan başkalarına yönelip müracaat etmezler. Tüm problemlerini Allah'a havale ederler. Allah nasıl istemişse öylece yaparlar ve rahat ederler. Çünkü Allah'ın istediği, kitabın emrettiği şeylerin tamamı insan fıtratına uygun şeylerdir. Fıtratı yaratan, fıtratı en iyi bilen Rab'lerinden gelen bu kitapla o mü'minlerin kalpleri itminana kavuşuyor.

Evet unutmayalım ki kalplerdeki şüphe, tereddüt, küfür, şirk, nifak ve tüm diğer hastalıklara şifa olsun diye gelmiştir bu kitap. Ve yine kesinlikle bilelim ki bu kitapla tanışmadan, bu kitaptan haberdar olmadan, bu kitabın âyetleriyle birlikte olmadan kalplerin sıhhate ulaşması, doyuma ulaşması asla mümkün olmayacaktır. Tüm kalbi hastalıklara şifadır bu kitap. Bedeni, kalbî, aklî, ruhî, ailevî, toplumsal ne tür hastalık olursa olsun onların tümüne şifadır, çaredir, çözümdür bu kitap. Kalplerinizin huzursuzluğundan mı şikâyet ediyorsunuz? Cinlerden, perilerden, şeytanlardan mı korkuyorsunuz? Gamların, ke-derlerin kalbinizi istilasından mı dem vuruyorsunuz? Bir onulmaz karasevdaya mı tutuldunuz? Veya toplum olarak ekonominizin bozukluğundan mı şikâyet ediyorsunuz? Hukukunuzun felç olduğunu mu söylüyorsunuz? Toplumunuzun ahlâken sükut ettiğini mi düşünüyorsunuz? Ailevi bir huzursuzluk, bir geçimsizliğinizden mi dem vuruyorsunuz? Başınızın ağrısı, gözünüzün sancısı mı var? Oğlunuzdan, kızınızdan bir şikâyetiniz mi var? Ne tür bir hastalığınız, ne tür bir sıkıntınız olursa olsun bilesiniz ki bu Kur'an tüm hastalıklarınıza şifadır. Yönelin Kur'an'a, okuyun kitabı, uygulayın kitabın âyetlerini, mutlak sûrette şifa bulacaksınız. Bundan zerre kadar bir şüpheniz olmasın.

Kalp Allah için niyet taşıyorsa, dil Allah namına konuşur, göz Allah'ın istediklerini görür, kulaklar Allah adına duyar, ayaklar Allah'ın istediği yere gider. Kalp mü'minse tüm azalar da mü'mindir, kalp kâfirse, kalp bozuksa tüm azalar bozuk demektir. Manevi yönden bu böyle olduğu gibi organik yönden de böyledir. İnsanın kalbi sıhhat-teyse tüm vücudu sıhhattedir, kalp hastaysa tüm vücut hastadır.

Bugünkü tıbb-ı nebeviye alternatif olarak çıkmış ve nerdeyse müslümanlara bile Rasûlullah'ın tıbbını unutturacak kadar hüsnü kabul görmüş şu materyalist tıpla İslâm tıbbının ayrıldığı nokta işte buradadır. İslâm insanı ruh ve bedenin bileşkesi görürken bugünkü mo-dern tıp Veya Hipokrat tıbbı insanı sadece organizmadan ibaret kabul etmektedir. Rasûlullah efendimiz bu

hadisleriyle son derece açık ve net bir biçimde beden hastalıklarının kaynağını ruhta görürken bu-günkü materyalist tıp maddeci olduğundan, ruhu, manayı reddettiğinden hastalığın kaynağı olarak organizmayı kabul etmektedir.

Halbuki Rasûlullah efendimizin bu hadisine göre hastalığın kaynağı ruhtur, kalptir. İnsandaki ruhsal bir dengesizliğin, ruhsal bir depresyonun bedenin en zayıf yerinde patlak vermesinin adına hastalık diyoruz. Ya da kalbin uyumsuzluğunun bedende tezahürüdür hastalık. Çünkü kalp sıhhatteyse tüm beden sıhhatlidir, kalp hastaysa tüm beden hastadır. Kalpte bir uyumsuzluk, bir dengesizlik varsa bu bedenin an zayıf yerinde patlak verir. Kalpteki bir uyumsuzluk kimisinin midesi zayıftır orada patlak verirken, kimisinin dişi zayıftır orada patlak verir. Ruhun uyumsuzluğu ve dengesizliği de onun gıdası olan vahiyden mahrum oluşu ve günahlardır.

Evet ruhun hastalığı imansızlık ve günahlara bağlıdır. Onun içindir ki meselâ bundan yüz sene önce tıp bu kadar gelişmediği halde hastalıklar da o derece azdı. Bugün müşrik tıbbın zirveye ulaştığı söyleniyor ama hastalıklar da ona nispetle beş misli artmıştır. Acaba bunu neyle izah edeceğiz?

Tıp bu kadar ilerledi de hastalıkların kökü neden kesilmiyor? Hayır hayır, bunun sebebi toplumda günahların artması ve insanların ruh dengelerinin bozulmasıdır. Ruhlar artık yüz yıl öncesinde olduğu gibi gıdasını alamaz olmuş, ruhlar vahiyden mahrum kalmış, ruhlar doyuma ulaşamamış ve dengeleri bozulmuştur. Kalpler bozulunca da bedenler bozulmuştur. Öyle değil mi? Yüz yıl önce tıp bu kadar ilerlemiş değildi. Günümüzde tıp zirveye çıktı deniyor, ama hastalıklar da önceki dönemlere göre çok fazlasıyla artmıştır. Bunun sebebi insanlarda ruh-beden dengesi bozulmuştur. Vahiyle doyurulamamış ruhlar, günahlara batmış kalplerdeki depresyonlar bedenlerde kendini gösterir olmuştur.

Evet işte kalp budur, işte hastalık budur ve işte tedavisi de va-hiydir. Allah düşmanları insanları vahiyden koparıyorlar, verdikleri materyalist eğitimleriyle insanları maneviyattan boşaltıyorlar tüm toplumu hasta ediyorlar sonra da tedavi edeceğiz diye materyalist tıplarının verileriyle insanları soymaya çalışıyorlar. Benim bu konuda dinim budur. Benim bu konuda, benim her konuda dinim vahiydir, kitaptır, sünnettir bundan başkasını da bilmem. Peygamberimden duyduğum bir hadise karşı tüm dünyayı delil olarak getirseniz bile benim için vız gelir. Çünkü Allah'a bilinen bilgi, vahiyle bilinen bilgi yüz de yüzden de öte kesin bir bilgidir ve de imanın konusudur. Dileyen buna böylece inanır mü'min olur dileyip inanmayan da dilediğini tercih eder.

Öyleyse gelin ey insanlar, tüm dertlerimizi, tüm hastalıklarımızı Allah'ın şifa kaynağı olarak gönderdiği elimizdeki bu kitabımızla tedavi edelim.

Unutmayalım ki insanlar, aileler, toplumlar, kalpler, sadırlar bu kitapla şifa bulacaktır. Genç, ihtiyar, kadın, erkek, mü'min, kâfir, Yahudi, Hıristiyan fark etmez kim yolunu şaşırmış, kim bir problemle karşı karşıya gelmiş ama çözüm yolu bulamamışsa mutlaka bu kitaba yönelmek zorundadır. Şu anda yeni dünya düzenleri, şu veya bu düşüncelerle, şu veya bu tedbirlerle sizleri bu sıkıntılardan kurtaracaklarını iddia etseler de işte görüyoruz hastalıkların, problemlerin çözümü şöyle dursun onları çoğaltmanın ötesinde bir şey yapabildikleri yoktur.

29. "İnanan ve yararlı iş işleyen kimseler için hoş bir hayat ve dönülecek güzel bir yer vardır."

Evet o mü'minler iman ederler ama bu imanlarını sadece söz planında, iddia planında bırakmayarak sâlih ameller işlerler. İman ederler ve bu imanlarının hayata aktarılması, imanlarının hayatlarında görüntülenmesi, imanlarının hayatta yaşanması adına sâlih ameller işlerler. İmanlarını söz planında bırakmayarak eyleme dönüştürürler. İmanlarını pratiğe dökerler. İman kaynaklı bir hayat yaşarlar. Fıtratlarına ve yaratılışlarına uygun ameller işlerler. Allah'ın razı olduğu ve emrettiği amelleri işlerler.

Sâlih amel fıtrata uygun amel demektir. Sâlih amel Allah'ın ra-zı olduğu, sevdiği ve emrettiği ameldir. Sâlih amel Resûlullah efendimizin hayatında, sünnette olan ve mahza Allah için yapılmış amel de-mektir. Sâlih amel sâlih bir imandan kaynaklanan ameldir. Yâni yaptırıcısı Allah olan amel sâlih ameldir. Unutmayalım ki yaptırıcısı Allah olmayan, meselâ toplum adına, çevreyi razı etme adına, insanların beğenisini kazanma adına, yönetmeliklere ters düşmeme adına, modaya uyma adına, amir, müdür, patron adına, efendi şeyh adına yapılan hiçbir amel sâlih amel değildir.

Gayri sâlih amel de imandan kaynaklanmayan, imanın gereği olmayan, ya da gayri sâlih bir imandan kaynaklanan, gayri sâlih bir inancın gereği olarak işlenen ameldir. Sâlih amel yaptırıcısı Allah olan amel, gayri sâlih ameller de yaptırıcısı Allah'tan başkaları olan amellerdir. İşte onlar sâlih ameller işlerler. Ne mutlu onlara. En güzel âkıbet, en güzel sonuç onlarındır.

30. "Ey Muhammed! Sana vahy ettiğimizi okuman için, seni de onlardan önce nice ümmetlerin gelip geçtiği bir ümmete gönderdik; o ümmet merhametli olan Allah'ı inkâr eder; de ki: O benim Rabbimdir, O'ndan başka İlâh yoktur, yalnız O'na güvenirim, dönüşüm de Onadır."

Evet, ey peygamberim, seni kendilerinden önce nice ümmetlerin gelip geçtiği, nice toplumların konup göçtüğü bir topluma, bir ümmete gönderdik ki o ümmet merhametli olan, kendilerine karşı Raûf ve Rahîm olan Rab'lerini küfretmektedirler. Rab'lerini, Rablerinin kitabını örtmekte, örtbas etmekte, görmezden ve duymazdan gelmektedirler. Sen de ki onlara: O Allah benim Rabbimdir. O'ndan başka ken-disine kulluk edilecek, O'ndan başka sözü dinlenecek, O'ndan başka yasaları uygulanıp çektiği yere gidilecek İlâh yoktur. Ben sadece O'na güvenir, sadece O'na teslim olurum. İşlerimi, problemlerimi sadece O'na havale eder, sadece O'nun dediklerini yaparım. Çünkü dönüşüm Onadır.

Allah niye gönderirmiş elçisini? Kulları adına aldığı kulluk maddelerini, kulluk programını ihtiva eden ve değeri hiçbir şeyle, hiçbir nimetle değişilmeyecek olan bu kitabı insanlara duyurmak, bu kitabı onlara okumak için. İşte peygamberin geliş sebebi budur. Çünkü Allah'ı tanıtan, kitaptır, kulluğu anlatan, kitaptır, sıratı gösteren, kitaptır, cenneti gösterip kazandıran, cehennemi gösterip ondan kurtuluş imkânı sağlayan, kitaptır. Evet insanları cennete ulaştıracak ve ateşten koruyacak olan bu kitaptır. Ve işte peygamberin temel görevi de bu kitabı insanlara okumak, bu kitabı insanlara duyurmaktır.

Öyleyse peygamber yolunun yolcuları olarak, peygamber misyonunun sahipleri, sâlikleri olarak unutmamalıyız ki bizim görevlerimiz de budur. Biz de tıpkı örneğimiz, önderimiz gibi topluma Allah'ın kitabını okuyacak, Allah'ın âyetlerini okuyacağız. Toplumda bu âyetleri duymamış bir tek insan kalmayacak biçimde okuyacak, duyuracak, anlatacak, öğrenmek isteyenlere öğreteceğiz. Kadın, erkek, genç, ihtiyar herkese okumak zorundayız. E peki zaten bu insanlar Kur'an'a iman ediyorlar onlara niye okuyacağız? demeyeceğiz. Çünkü Kur'an müslümana da uyarıdır, kâfire de uyarıdır. Bilelim ki Kur'an müslü-mana hatırlatmadır, kâfire de uyarıdır.

Bu okuma görevi bizim en temel görevimizdir. Herkese okuyacağız bu kitabı. Bu okuduğumuz insanlar arasından öğrenmek isteyenlere öğreteceğiz. Yâni Kur'an'ı pratikte yaşamak isteyenlere de işte kitabın pratiği budur diye onun pratiğini de göstereceğiz ve böylece o insanların Rahmân'ı örtmekten, Rahmân olan Allah'ın kendilerinden istediği kulluğu örtbas ederek bir hayat yaşamaktan kurtaracağız. Değilse işte Rabbimiz anlatıyor ki bu kitabı tanımayan insanlar kendilerini yaratan, her şeylerini kendilerine lütfeden Rab'lerini örtecekler, Rab'lerini gündemlerinden düşürecekler ve Rab'lerinin hayat programını bilemedikleri için ondan razı olmayacaklardır. Rab'lerinin kitabından habersiz yaşayan bu insanlar cahilce Rab'lerini dışlayacaklardır. Rab'lerine kulluğu bir kenara bırakıp başkalarına kulluk edeceklerdir.

Ama eğer bizler bu insanlara Rahmân olan Rab'lerini tanıtabilirsek, Rahmân olan Rab'lerinin kitabının âyetlerini tanıtabilirsek onlar kesinlikle Rab'lerine kulluğa yöneleceklerdir. Bilmiyorlar bu insanlar. Halbuki O Allah kullarının hayatını düzenleyendir. Halbuki O Allah Kullarına hayat programı göndererek onarın velâyetlerini elinde tutandır. O Allah sadece kendisine tevekkül edilecek, sadece kendisine güvenilecek, kulluk iplerinin ucu sadece kendisine teslim edilecek olandır. Herkes yaşadığı bu hayatın sonunda O'nun huzuruna dönecek ve yapıp ettiklerinin hesabını O'na ödeyecektir.

31. "Eğer Kur'an ile dağlar yürütülmüş veya yeryüzü parçalanmış yahut ölüler konuşturulmuş olsaydı, kâfirler yine de inanmazlardı. Oysa bütün işler Allah'a aittir. İnananların, "Allah dilese bütün insanları doğru yola eriştirebilir" gerçeğini akılları kesmedi mi? Allah'ın sözü yerine gelinceye kadar, yaptıkları işler sebebiyle inkâr edenlere bir belânın dokunması veya evlerinin yakınına inmesi devam eder durur. Allah verdiği sözden şüphesiz caymaz."

Evet şâyet dünya ve dünyada olanların tamamından daha de-ğerli, daha üstün olan, bize hidâyeti, bize Sırat-ı Müstakîmi, bize kulluk ve cennet yolunu gösteren, bize dayanılmaz cehennem ateşinden kurtulma yollarını gösteren bu kitap, eğer dağlar onunla yürütülmüş, yeryüzü onunla paramparça parçalanmış olsaydı, yahut ölüler konuşturulmuş olsalardı bu muannit kâfirler yine de iman etmeyeceklerdir. Hani peygamberden âyet istiyorlardı ya. Yâni kendilerine Allah'ın farklı âyetler indirilmesini istiyorlardı ya. Bize farklı âyetler gelmeli ki inanalım diyorlardı. Peygamberler melek olmalı diyorlardı.

Veya Peygamberlerin yanında onları destekleyen veya kendilerinin gerçekten peygamber olduklarına şahitlik eden melekler olmalıydı. Bir melek desteklemeliydi peygamberleri. Sûrenin önceki bölümlerinde peygamberden bunu istemişlerdi. Eğer Allah'tan bize farklı âyetler, deliller, mûcizeler gelirse elbette biz de iman edeceğiz diyorlardı.

Rabbimiz burada ve Kur'an'ın değişik yerlerinde diyor ki bakın: Eğer onlara melekleri de indirmiş olsaydık, gözlerinin önünde yeryüzünü parçalayıp dağları da yürütmüş olsaydık, yahut onların gözleri önünde ölmüş insanları da diriltseydik, babalarını, dedelerini diriltip onlarla konuşma imkânını da onlara lütfetseydik, veya her şeyi derdest edip onların karşılarına getirseydik, ölüleri, dirileri, dağları taşları, canlıları, cansızları, kuşları, kurtları her şeyi toplayıp onların karşılarına dizseydik yine de bu adamlar iman edecek değillerdir. İman etmezler, etmeyecekler. Tabi Allah'ın dilemesi müstesnadır. Allah dilerse ancak bu adamlar iman ederler. Allah izin vermezse asla iman edemezler. Yâni iman etmek de onların kendi ellerinde değildir.

Veya âyetin bir başka mânâsı da şöyle olabilir: Yâni eğer bu sayılanlar yapılacak olsaydı mutlaka yine bu Kur'an ile yapılırdı. Yeryüzü Kur'an ile parçalanır, dağlar Onunla yürütülür, ölüler Onunla diriltilip konuşturulurdu. Çünkü Allah yasası, Allah kelâmı olan bu kitap en ulu bir kitaptır.

Bakın, Haşır sûresinin sonunda da Rabbimiz bu hususu anlatırken şöyle buyuruyor:

"Ey Muhammed! Eğer Biz Kur'an'ı bir dağa indirmiş olsaydık, sen onun, Allah korkusuyla baş eğerek parça parça olduğunu görürdün. Bu misalleri, insanlar düşünsünler diye veriyoruz."
(Haşr 21)

Demek ki Rabbimizin bu kitabı; bu kadar azametli, bu kadar ağırlığı olan bir kitaptır. Mahlukât üzerinde bu kadar ağırlığı, bu kadar dehşeti olan, dağların bile azameti karşısında tahammül edemeyeceği, tuz buz olacağı bu kitap insanlar üzerinde de öylesine inkılaplar, öylesine değişimler gerçekleştirmiştir ki dağlar gibi toplumlar, dağlar gibi milletler bu kitap karşısında erimek zorunda kalmıştır. Bu kitap nice insanların, nice toplumların kayalar gibi katı kalplerini eritmiş, düşüncelerini değiştirmiş, alışılmış hayatlarını tezelzüle uğratmıştır. Sırtlanları, sırtlanlıkta geride bırakmış nice nesilleri meleklerin üstüne çıkarmıştır. Nice insanların ölü kalplerini diriltmiş, nicelerini hayata ve dirilişe kavuşturmuştur. Nicelerini fıtratlarına döndürmüştür bu kitap. Emir Allah'a aittir. Hâkimiyet, egemenlik tamamıyla Allah'a aittir. Tüm bunları yapan Allah'tır. O halde:

Mü'minler şu gerçeği hâlâ anlayamadılar mı ki Allah dileseydi insanların tamamına hidâyet ederdi. Eğer Rabbimiz dileseydi insanların tamamını müslüman yapardı. Evet Allah dileseydi bu insanların hiç birisi kâfir olamazdı, hiç birisi müşrik olamazdı. Allah öyle dileseydi bu insanların hiç birisi Allah'a şirk koşamaz, Allah'a kafa tutamaz ve Allah'a isyan içinde bir hayat yaşayamazdı. Eğer bu insanlar yeryüzünde şu anda küfrü, şirki tercih edebiliyorlar ve Allah'a rağmen, Allah'ın âyetlerine rağmen diledikleri gibi bir hayatı yaşama imkânı bulabiliyorlarsa unutmayasınız ki bu da Allah'ın yeryüzünde koyduğu bir yasası gereğidir. Rabbimiz toplumda bir sünnetullah, bir yasa koymuş, her şey O'nun kudreti ve meşieti dahilindedir. Eğer O dilerse hepsi hidâyete gelir, dilerse iman etmeyenleri de yerin dibine batırıverir. Allah'ın bunlara verdiği bir iznin sonucudur bu.

O halde unutmayacağız ki bu insanları imana bizler zorlayacak değiliz. Onların hidâyete gelmesi bizim planlarımıza, bizim programlarımıza bağlı değildir. Ne peygamber, ne de bizler şüphesiz ki dilediklerimizi hidâyete erdiremeyiz. Allah'ın muradı gereği, Allah'ın yeryüzünde koyduğu yasaları

gereği özgür iradesiyle küfrü ve şirki seçen bir kimseyi Allah'tan başkası asla hidâyete ulaştıramaz. Bu iş sadece Allah'ın elindedir. Bu Allah'ın koyduğu bir yasadır.

Öyleyse bizler bunu unutmadan yaşayacağız. Eğer Allah dileseydi Rabb'in o kâfirlerin tamamını melekler gibi, sema ve arz gibi, bitkiler ve hayvanlar gibi doğuştan isyan edemez biçimde yaratırdı. Yâni diğer varlıklar gibi doğuştan onların boyunlarındaki ipin ucunu eline alırdı da hiç birisi kâfirlik yapamazlardı. Yâni dileseydi bu insanların hepsini bir tek ümmet yapardı. Bunların tamamını hak din üzerinde toplar, tamamını müslüman yapar, mü'min yaratırdı. O zaman kitap ve peygamber göndermeye de gerek kalmazdı. Ama Rabb'in böyle dilememiş ve böyle olmamıştır.

Çünkü, geçen haftaki dersimizde de söylediğim gibi bu din fıtrata uygun bir dindir. Bu dinin sahibi olan Allah fıtratı yaratan ve en iyi bilendir. Onun içindir ki dinde zorlama yoktur. Gerek bu dine girme konusunda, gerekse bu dinin emir ve nehiylerini yaşama konusunda her hangi bir zorlama, zorluk söz konusu olamaz. Yâni bu dinin konusu zorunlu fiiller değil, kalbe, fıtrata ve isteğe bağlı fiiller ve davranışlardır. "İslâm dininde zorlamanın sonucunda yapılan amellere sevap verilmez." hadisi de işte bu gerçeği anlatır. Zorlama ile iman da, itikat da caiz değildir. Zorlamanın sonucunda gerçekleşecek imana iman denmez. Zorlamanın sonucu kabul edilen bir iman Allah'ın istediği bir iman değildir. Aynen bunun gibi zoraki kılınan namaz namaz değildir, zoraki tutulan oruç, oruç değildir. Çünkü zorlanma bir kişinin hoşlanmadığı halde kalben inanmadığı halde bir şeyi tehditle ve zorla yaptırmaktır.

Halbuki bu din hoşlanılmayacak bir din değildir. Bu din insanlara anlatıldığı zaman herkesin gönül rahatlığıyla kabullenebileceği bir dindir. Bu konuda insanları zorlama hakkı sadece Allah'a aittir. Yâni yaratıklarını, kullarını bu konuda zorlama hakkı sadece Allah'a aittir. Zorlamış da nitekim Allah kimi kullarını. Bakın semavat, arz, ay, güneş, yıldızlar, bitkiler, hayvanlar, melekler hepsinin boyunlarındaki ipin ucu doğuştan Allah'ın elindedir. Zoraki kulluk yapmaktadırlar, Allah'a karşı asla isyan etme imkânları yoktur. Allah'a kafa tutma imkânları yoktur bunların. Bunlar zoraki kuldurlar Allah'a. Başka şansları yoktur yâni.

Ama insanlar için Allah bunu murad etmemiştir. İnsanların imanlarını zorunlu kılmamıştır. Bakınız bu hususu Rabbimiz başka bir âyetinde şöyle anlatır:

"Eğer Rabbin dileseydi yeryüzünde kim varsa hepsi toptan iman ederdi. O halde sen mü'min olsunlar diye insanları zorlayacak mısın?"

(Yunus 99)

O halde din konusunda dine girme konusunda hiç kimse zorlanmamalıdır. Çünkü zorlanan bir kimsenin açığa vuracağı iman Allah katında makbul bir iman değildir. Ama şurası da unutulmamalıdır ki velev ki böyle bir zorlamanın sonucu da olsa ben iman ettim diyen kişiye: Sen bunu korktuğun için söylüyorsun! Sen aslında kâfirsin! Demek caiz değildir. Böyle bir iman iddiasında bulunan kişi için şüphe ortadan kalkacak kadar beklenir, ona kâfir muamelesi yapılmaz, o imanını açığa vurup amellerle ispatlayacak kadar beklenir. Eğer bu süre içinde amellerle imanını ispatlarsa mü'min, değilse kâfir kabul edilir.

Evet anlayabildiğimiz kadarıyla bu ve benzeri âyetlerde Rab-imiz birinci olarak peygamberini ve onun yolunun yolcuları olan bizleri teselli ediyor ve bizlere yol gösteriyor. Diyor ki Ey peygamberim ve ey peygamber yolunun yolcuları! Sakın bu insanlar yola gelmiyorlar, hakkı kabule yanaşmıyorlar diye kendi kendinizi yiyip bitirmeyin! Bu Allah için zor bir şey değildir. Eğer Allah dileseydi onların tamamını hak üzere toplayıverirdi. Diğer varlıklar gibi onların da boyunlarındaki ipin ucunu eline alıverirdi de hiç birisi Allah'a kafa tutamazdı. Ama Allah böyle murad etmiş, onlara irade vermiş iradelerini iyiye kullananları rahmetine sokuyor zalimleri de rahmetinden ve hidâyetinden mahrum bırakıyor.

Bir de kimileri dün de bugün de bu konuda yanlış bir mantık yürüterek dini reddetme cüretinde bulunmuşlardır. Şöyle diyorlar: Efendim eğer Allah gerçekten bu kâfirlerin iman etmelerini hidâyet üzere olmalarını istemiş olsaydı, yâni bizi kendi başımıza bırakmayıp da gerçekten bizim hayatımıza, insan hayatına karışmış olsaydı, yâni gerçekten kitap göndererek vahiy göndererek, peygamberler göndererek bizim hayatımıza karışmayı murad etmiş olsaydı, bizden bir şeyler istemiş olsaydı, bize emirlerini göndermiş olsaydı o zaman Allah böyle kitaplar ve peygamberler göndererek dolambaçlı yolları seç-mezdi. Herkesi müslüman olarak yaratır, diğer mahlukât gibi bizim de boyunlarımızdaki ipin ucunu doğuştan eline alıverir veya "müslüman olun!" "Teslim olun!" derdi semavat ve arza dediği gibi işi bitirirdi. Böyle demediğine göre, böyle yapmadığına göre Allah bizden bir şey istemiyor, Allah bize vahiy göndermiyor da kendilerinin peygamber olduklarını iddia eden kimi insanlar bizi aldatıyor diyorlar. Allah vahiy göndermez Allah hayata karışmaz. Allah bizi kendi halimize bırakmış ve nasıl bilirseniz öylece yaşayın demiştir.

Eğer şu anda bizim yaptıklarımızdan bizim yaşadığımız hayattan Allah razı olmasaydı şu anda bize böyle razı olmadığı bir hayatı yaşama imkânı vermezdi. Şu anda bize bu hayatı yaşama imkânı verdiğine ve bizi bu yaptıklarımızı yapma konusunda durdurmadığına göre, böyle bir hayatı yaşayan bizleri hemen cezalandırmadığına göre, bu hayatımızdan dolayı bizler helâk

olmadığımıza göre demek ki Allah bu yaptıklarımızdan razıdır diyorlar ve böyle bâtıl bir mantıkla İs

lâm'ı da vahyi de peygamberi de reddetmeye çalışıyorlar. Rabbimiz onların bu sapık mantıklarını reddetmek üzere buyurur ki eğer Allah dilemiş olsaydı hepsini tek bir ümmet yapardı. Yâni hepsini zoraki mü'min yapardı. Lâkin Allah öyle murad etmemiş. İnsanlara irade ver-miş ve bu iradelerini İslâm'dan yana, imandan yana kullananları rahmetine ulaştırmış aksini yapanları da dostsuz ve velîsiz bırakmış. İşte bu âyetiyle Rabbimiz bu hususu anlatır.

Allah'ın sözü yerine gelinceye kadar, yaptıkları işler sebebiyle inkâr edenlere bir belânın dokunması veya evlerinin yakınına inmesi devam eder durur. Allah verdiği sözden şüphesiz caymaz. Evet kâfirlere yaptıklarından ötürü, işledikleri suçlardan ötürü kendilerine bir **Kaaria,** bir belâ, kapılarını çalan, akıllarını başlardan alan, kulakları sağır eden bir azap, bir belâ gelecektir. Yaptıkları kâfirlikleri, zalimlikleri yanlarına kar kalmayacaktır. Evlerinin, barklarının yakınlarına bir belâ, bir musîbet gelecektir.

Zaten şu anda kâfirlerin evlerinin içinde, hayatlarında cehennemi yaşıyorlar. Allah yaşadıkları bu pis hayatla kendilerine sürekli muhtıralar gönderiyor. Sürekli uyarılar gönderiyor, ama alçaklar bu uyarıları farklı algılıyorlar, ibret alıp akıllarını başlarına almıyorlar.

Allah da bu muhtıralarından ders almadıkları zaman tüm dünya nimetlerini, tüm dünya zenginliklerini önlerine açıveriyor ve hızla kendilerine vaîd ettiği cehenneme yuvarlanmalarına imkân hazırlıyor. Çünkü Allah vaadinden asla dönmeyendir.

32. "Andolsun ki, senden önce de nice peygamberler alaya alınmıştı. İnkâr edenleri önce erteledim, sonra cezalarını verdim. Cezalandırmam nasıldı?"

Rabbimiz bu âyetiyle Resul-i Ekrem efendimizi ve Onun yolunun yolcuları olan bizleri teselli ediyor. Peygamberim bu adamların sana dedikleri, senden istedikleri yeni bir şey değildir. İlk defa olan ve sadece senden istenen bir şey değildir bunlar. Senden öncekilerle de aynı şekilde alay edilmiş, istihza edilmiş, onlara da aynı şeyler söylenmiş, onlardan da aynı şeyler istenmiştir.

Öyleyse şu anda bizler de birilerine Allah'ın dinini götürürken onlar bizi alaya alıyorlar, istihza etmeye kalkışıyorlarsa üzülmeyeceğiz. Çünkü

yeryüzünde vahiyle desteklenen Allah'ın en gözde kullarına bile bunlar yapılmışsa bize haydi haydi yapılacaktır. Moralimizi bozmayacağız, görevimize devam edeceğiz. Unutmayasınız ki ben onlara mühlet veririm, belki dönerler, adam olurlar diye, sonra da onları azabımla yakalayıp muaheze ediverdim. Onların paylarını veriverdim. Benim elçilerimi alaya alanlar sonunda hak ettikleri cezayı bulmuşlardır.

Tabi bu âyet bir yandan Rasûlullah efendimizi teselli ederken, öbür taraftan da onu yalanlamaya çalışanlar için de çok ciddi bir tehdit unsuru oluşturuyordu. Sizler ey peygamber düşmanları! Seleflerinizin başına gelenleri sizler de bekleyin! Onların âkıbetlerine hazır olun! diyordu Rabbimiz.

Rabbimizin tarih içinde gerçekleştirdiği helâk yasasını çok iyi anlamak, bundan ders almak ve çevremize de bu âyetleri duyurmak, anlatmak, insanları bu âyetlerle uyarmak zorundayız. Önce Kur'an sayfaları arasında, sonra da geçmişin sahnesi olan yeryüzünde gezip dolaşarak, geçmişlerin sergüzeşti hayatlarıyla karşı karşıya gelecek ve böylece geçmişi tanıma imkânını elde etmiş olacağız. Bunu elde edince de geçmişi yargılama, geçmişten ibret çıkarabilme imkânını da elde etmiş olacağız. Yâni geçmiştekiler niçin helâk olmuşlar? Bunlar ne yapmışlar? Nasıl davranmışlar da helâk olmuşlar? Nasıl bir helâk yasası gerçekleşmiş? Bunu bilecek, bundan ibret alacak ve böylece biz de onların düştükleri hataya düşmemeye çalışacağız.

Ey peygamberim! Ve ey peygamber yolunun yolcuları! Geç-mişte hakkı yalanlayanların, dinin aleyhinde kıyam edenlerin âkıbeti ne oldu? Eyke'nin, Ashab-ı Uhdud'un, Ashab-ı Hûd'un, kavm-i Lût'-un, Sodam Gomerin hali nice oldu? Bizans'ın Romanın hali ne oldu? Onlar hakkı yalanlamışlar, dini reddetmişler, peygamberleri alaya almışlar, Allah'ı bırakıp kendileri rubûbiyet ve ulûhiyet iddiasında bulunmuşlar. Ya Rabbi her ne kadar da sen eğitiminiz şöyle olsun demişsen de, hukukunuz böyle olsun, ekonominiz şöyle olsun, ticaretiniz, aile hayatınız, sosyal düzeniniz, siyasal yapılanmanız şöyle olsun diyorsan da biz böyle de yaparız, diyenlerin âkıbetleri ne oldu? bir görün diyor Rabbimiz.

Allah'ın dediklerini demedi diyerek, ya da Allah öyle demediği halde, Allah öyle buyurmadığı halde; Allah öyle dedi diyerek yalan söyleyenler. Allah dünyayı yarattı ve işi bitti diyerek, yâni artık Allah hayata karışmıyor, Allah hayata karışmaz diyerek yalan söyleyenler. Allah vahiy göndermez, Allah kitap göndererek, aramızdan elçiler se-çip görevlendirerek bize arzu ve isteklerini bize bildirmez diyerek yalan söyleyenler. Allah dünyanın idaresini bize bıraktı diyerek yalan söyleyenler. İnsanlık için en ideal sistem insanların tespit ettikleri sistemdir, Allah sistem konusunda bilgisizdir, Allah bu konuları bilmez diyerek

yalan söyleyenler. Tüm bu yalancıların âkıbetleri nasıl olmuş bir bakın diyor Rabbimiz. Yeryüzü bunların enkazlarıyla doludur.

33. "Herkesin yaptığını gözeten Allah, bunu yapamayan putlarla bir olur mu? Onlar Allah'a ortak koştular; ey Muhammed, de ki: "Onlara bir ad bulun bakalım; yeryüzünde bilmediği bir şeyi mi Allah'a haber veriyorsunuz? Yoksa kuru sözlere mi aldanıyorsunuz? Fakat inkâr edenlere, kurdukları düzenler güzel gösterildi ve doğru yoldan alıkonuldular. Zaten Allah'ın saptırdığına yol gösteren bulunmaz."

Evet tüm nefislere, tüm nefislerde olanlara, tüm kalplerde olanlara, nefislerin tüm yaptıklarına, tüm kullarına Habîr olan, haberdar olan, herkese ve her şeye egemen olan Allah'a karşı tuttular da bu özelliklere sahip olmayan bir kısım varlıkları ortak koştular. Allah sıfatlarını bir kısım âciz varlıklara vererek Allah'ın hâkimiyetine, Allah'ın egemenliğine ortaklar buldular. Allah'ın yetkilerine ortak bir kısım varlıklar tanıyarak onlara da kulluk etmeye, onları da hayatlarında söz sahibi kabul edip onların yasalarını da uygulamaya çalışıyorlar. Bir kısım putları, bir kısım tâğutları Allah'ın rubûbiyetine ve ulûhiyetine ortak etmeye çalışıyorlar.

Halbuki Allah'a ortak yapmaya çalıştıkları varlıkların hiçbir güçleri ve kuvvetleri yoktur. Onlara de ki peygamberim, haydi bu tanrılarınızı isimlendirin bakalım. Tanımlayın bakalım onları. Nedir bunlar söyleyin. Sizin aklınızın, sizin atalarınızın akıllarının ortaya koyduğu, kendinizin uydurduğu, kendi eseriniz olan, sizin ve atalarınızın hevâ ve heveslerinden kaynaklanan bir takım düşüncelerin, bir takım sistemlerin, bir takım yasaların, bir takım putların arkasına saklanarak, onlara dayanarak Allah'ı diskalifiye etmek mi istiyorsunuz? Yâni sizin eseriniz olan, insan aklının eseri olan bu putlar ne böyle? Siz kendiniz dikmediniz mi bu putları? Siz koymadınız mı bu yasaları? Siz kendiniz koymadınız mı bu kanunları? Allah'ın sisteminin karşısında şu savunduğunuz, şu tutunduğunuz demokrasiyi kendiniz icad etmediniz mi? Ona tutunarak Allah sistemini dışlamaya mı çalışıyorsunuz? İnsanları bu kendi diktiğiniz puta imana mı çağırıyorsunuz? Onun kesin hak olduğunu kabullenip tartışmasını bile yasaklamaya mı çalışıyorsunuz? En güzel sistem budur, en ideal hayat tarzı budur, bunun dışında insanları mutlu edecek sistem yoktur diye ona dayanarak Allah sistemini reddetmek mi istiyorsunuz? Üstelik:

Yoksa sizler Allah'ın bilmediğini ona haber vermeye mi çalışıyorsunuz? Bu konuda Allah size bir delil de indirmemiştir. Kendi akıllarınızdan kendi hevâ ve heveslerinizden kaynaklanan bu demokrasinin hak olduğuna dair Allah'tan bir delil de yok, bir âyet de yoktur. Ve yıllardır bu sistemi uygulayan ülkelerin durumları da belli. Ahlâklarıyla sosyal yapılarıyla, gençlikleriyle, sömürülüleriyle, intiharlarıyla kanları ve göz yaşlarıyla herkesin gözü

önündedir. İçkileriyle, kumarlarıyla, eroinleriyle, homoseksüelleriyle, buhranları ve bunalımlarıyla insanların gözleri önündedir. İnsanların varmak istedikleri nokta bu mudur sizce?

Evet insanlar kendi kafalarından, kendi hevâ ve heveslerinden bir şeyler üretiyorlar ve onlara tutunarak Allah'ı diskalifiye etmeye. Diktikleri bu putlara dokunulmazlıklar izafe ederek, onların kesin doğru olduklarını kabul ederek onların tartışılmasına bile izin vermiyorlar. Meselâ laiklik dedikleri şeyin öyle bir reklamını yapıyorlar ki, demokrasi dedikleri puta öyle bir dokunulmazlık veriyorlar ki, neredeyse onların kesin bâtıl olduklarını bilen insanlar bile onlara dokunmaktan korkuyorlar.

Evet kendi elleriyle diktikleri putlara sarılarak bunlar Allah'ın-kinden daha üstün, bunlar Allah yasalarından daha doğrudur demeye çalışıyorlar. Meselâ kanun çıkarıyorlar, kendileri yasa yapıyorlar ve Allah'ın arzuları bu yasalarla çatıştığı zaman da eh ne yapalım yasalar böyle diyorlar. Ne yapalım yasalar izin vermiyor diyorlar. Peki kim yaptı bu yasaları? Kim dikti bu putları? Allah yasalarına göre örtünmek isteyen kızların karşısına kendi yasalarını çıkarıyorlar, ne yapalım yasalar engel diyorlar.

Eskiden müşrik Araplar helvadan put yapıyorlar, bir süre tapınıyorlar sonra acıkınca da onu yiyiveriyorlardı. Şimdi de aynen öyledir. Yasa yapıyorlar, bir süre o yasalara saygı duyup uyguluyorlar onları, ama daha sonra işlerine gelmeyince de o yasaları yiyiveriyorlar. Hani şimdi şu anda on sene önceki yasalar var mı? Nerede onlar? Halbuki o günlerde o yasalar yüzünden ne canlar yakmışlardı değil mi? Ama aradan bir kaç sene geçince kendi yasalarını, kendi putlarını kendileri yiyorlar.

Bütün bu yaptıklarınız sadece isimden ibarettir diyor Rabbi-miz. Sadece isim ve altında da hiçbir şey yoktur. Meselâ adâlet di-yorlar ama adâletin a sına bile rastlamak mümkün değil. Hürriyet di-yorlar, eşitlik diyorlar yasalar diyorlar, demokrasi diyorlar, laiklik di-yorlar, din ve vicdan özgürlüğü diyorlar ama başörtülülere kan ağlatıyorlar. İnsan hakları diyorlar, adâlet konseyi diyorlar, güvenlik konseyi diyorlar ama sadece isimden ibaret, altında bu isme lâyık hiçbir şey yok. Tüm dünyaya korkudan başka zulümden başka hiçbir şey yay-mıyorlar. Sadece isimden ibarettir bunların yaptıkları şeyler altını kazıdığınız zaman hiçbir şey çıkmaz diyor Allah. İsimlendiremezler, tanımlayamazlar, doğru dürüst tarifini bile yapamazlar bunların.

Allah yeryüzünde böyle birilerine kendi yetkilerini vermediği halde, illa da verdin ya Rabbi, ama galiba sen bunu unuttun diye O'na unuttuğu bir şeyi mi hatırlatmaya çalışıyorsunuz? Allah'a akıl vermeye, O'na yol göstermeye, O'nu

şartlandırmaya mı çalışıyorsunuz? Yoksa hiçbir mânâ ifade etmeyen zâhiri bir şeyler söyleyerek saç-malıyor musunuz? Laf olsun diye mi konuşuyorsunuz?

Hayır hayır bunların hiçbir gerçek yönü yoktur. Sadece bu kâfirlere, müslümanlara karşı tuzaklar kurmaları, hem kendilerini hem de mü'minleri aldatıp saptırmaları onlara güzel gösterilmiş, süslü gösterilmiştir. İşte bütün sebep budur diyor Rabbimiz. Bu İslâm düşmanı kâfirler bir ömür boyu Allah'a, İslâm'a ve müslümanlara tuzak kurmaya ayarlanmışlardır. Tüm işleri, tüm hayatları ve hedefleri budur. İnsanları Allah yolundan uzaklaştırıp kendi cehennemlerine sürüklemek tek hedefleridir bunların. Kurdukları eğitim sistemlerinin temel hedefi budur. Geliştirdikleri kitle iletişim araçlarının temel hedefi budur. Kurdukları sistemlerin temel hedefi budur. Kendileri adam olup müslü-manların gittikleri cennete gidecek yerde illa da onları cehenneme ka-zandırmak için çırpınırlar.

Çünkü şeytan yaptıklarını onlara güzel göstermektedir, süslü göstermektedir. Yaptıkları bu kirli işlerin mantığını da buluveriyor şeytan. Öyle değil mi? Adam ineğe tapınıyor. Peki var mı bunun bir mantığı? Bize göre yok ama gidin bir de Hintliye sorun siz onu. O da elbette kendisine göre bir mantık geliştirmiştir. Öyleyse:

Allah kimi saptırmışsa artık onu hidâyet edecek yoktur. Kim kendi hür iradesiyle, kendi seçimiyle sapıklığı tercih etmiş ve Allah da onun bu tercihini onaylamışsa artık hiç kimse ona engel olamaz. Hiç kimse onu doğru yola getiremez. Allah'ın göstermediğine kim gösterebilir? O'nun duyurmadığına kim duyurabilir? Peygamber de dahil olmak üzere Allah'ın hidâyet etmediklerine hiç kimse hidâyet ede-mez. Kendi hür iradeleriyle hid3ayeti tercih etmiş, Allah'ın da onun bu tercihini onayladığı kimseyi de hidâyetten koparacak yoktur. Peki ne varmış onlar için? Dalâleti tercih edenler için:

34. "Onlara, dünya hayatında azab vardır, âhiret azabı ise daha çetindir. Allah'a karşı onları bir koruyan da yoktur."

Evet onlar için bu dünya hayatında mutlaka bir azap, bir sıkıntı bir huzursuzluk vardır. Çünkü onlar bu dünya hayatında fıtrata uygun bir hayatın içinde olmadıkları için, kendilerini yaratan Rab'lerinin kendilerine tahsis buyurduğu hayat programının dışında bir hayat yaşadıkları için dünyada asla huzur ve sükun bulamayacaklardır. Yaşadıkları hayatta devamlı bir stres, devamlı bir bunalım içinde yaşayacaklar. Gerçekten de bakıyoruz adamların hayatında huzur diye bir şey yoktur. Dünya azabının çeşitlerinden birisidir bu. Her türlü dünya zenginliğine, her türlü mal-mülk zenginliğine rağmen yine de adamların yüzleri gülmüyor. Neden? Çünkü bu adamların Allah'ın koyduğu fıtrata ters düşüyorlar. Fıtratı bilen, fıtratı yaratan Allah'ın fıtrî yasalarına göre bir hayat yaşamıyorlar. Dinden habersiz bir hayat yaşıyorlar da ondan.

Bu din fıtrata uygun bir dindir. İslâm'ı yaşamak çok kolaydır. Allah'ın istediği hayatı yaşamak çok kolaydır. Çünkü İslâm fıtrat dinidir. Bu yol fıtratın sahibinin yoludur. Bu din fıtratı bilenin dinidir. Eğer bir vida bir yer için yapılmışsa oraya kolayca zorlamadan girer. Ama vida o deliğe göre değilse, altından da olsa, gümüşten de olsa zorlanacaktır değil mi? Tıpkı şu anda fıtrata uygun olmayan, fıtratı bilmeyen beşer yapımı sistemlere uymaya zorlanan insanların zorlandıkları gibi.

İşte kâfirlerin hayatında böyle bir zorlanma, böyle bir sıkıntı ve huzursuzluk olacaktır. Dünyaları böyledir bu adamların ama iş sadece bununla kalsa neyse ama, âhirette daha büyük bir azap onları beklemektedir. Âhiretteki azap bundan çok saha büyük ve dayanılmazdır.

Öyleyse ey müslümanlar, bu gelin bu fıtrat dinine, bu kolaya biz de talip olalım. Emin olun en kolayı İslâm'ın dediğidir. Evet İslâm en kolayıdır. Allah'ın istediği hayat en kolay hayattır.

35. "Allah'a karşı gelmekten sakınanlara vaat edilen cennetin altından ırmaklar akar; oranın yiyecekleri ve gölgeleri devamlıdır. Bu, sakınanların elde edeceği sonuçtur. İnkârcıların varacağı sonuç ise ateştir."

Evet kâfirlerin dünya ve Ukba hayatları anlatıldıktan sonra şimdi de muttakilerin âkıbetleri ortaya konuyor. Muttakiler, hayatlarını Allah için yaşayanlar, Allah'ın velâyeti altına girip, iradelerini O'na teslim edip hayatlarını O'nun yasalarıyla düzenleyenlere Rab'leri tarafından vaat edilen cennetin misali aynen şöyledir: O cennetin zemininden ırmaklar akar durur. Bal ırmakları, süt ırmakları, su ve şarap ırmakları akar durur. Ve o cennetin yiyecekleri, meyve ve sebzeleri, gölgeleri devamlıdır.

Cennette muttakiler için Rabbimizin hazırladığı meyveler daimidir. Hep taze ve de devşirilmeye, yenmeye hazırdır. Yâni yenileceği şeyler daha çiçekte değil, çağlada değil, koruk, ya da solgun değil, çürük değil... Dünyadaki meyvelere benzemez onlar. Bir meyve yendi mi yerine hemen bir meyve daha bitiriyor Rabbimiz. Yok, yok orada. Yaz geldi yaz meyvesi, kış geldi yaz meyvesi bitti, kış meyvesi bulabilirsiniz yoktur orada. Orada her tür meyve hazırdır.

Tabi hep bildiğimiz şeyler değildir orada bize ikram edilecek olanlar. Hiç bilmediğimiz, görmediğimiz, tatmadığımız şeyler de ikram edilecektir.

İşte muttakilerin, hayatlarını Allah için yaşayanların, yollarını Allah'a sorarak bulanların âkıbetleri, neticeleri de budur. Kitapla beraber olan, kitabı

okuyan, kitabı anlamaya çalışan ve hayatlarını kitaba göre yaşayanların sonuçları da budur.

Bizi, bizden çok düşünen, bize, bizden çok merhametli olan Rabbimiz biz kulları cennete özensinler diye, cennete imrensinler de Onu hedef bilip, Onun için sa'y etsinler diye burada ve kitabının değişik yerlerinde sürekli cennetini tanıtmaktadır. Hani mallarının satılmasını isteyen, insanların ilgilerini çekmek isteyen nice tüccarlar nice reklam araçlarıyla, nice mübalağalı yollar ve yöntemlerle mallarını insanların taleplerine arz ederler ya, Allah da kitabında cennetini bizim talebimize sunuyor. Lâkin Allah'ın kitabında anlattığı cennetin öyle mübalağası filan yoktur. O cennet gözlerin görmediği, kulakların duymadığı ve hiçbir insan kalbinin ihata edemeyeceği güzellikte bir cennettir. Öyleyse biz de cenneti sürekli zihnimizde canlı tutacağız. Sürekli cennet için say edeceğiz, yarışacağız.

"***Cennet, cennet dedikleri***
Üç beş ğılman, üç beş Huri,
İsteyenlere ver sen anı,
Bana seni gerek seni"

Zırvalarına aldanmayacağız. Çünkü Allah cennette görülecektir, cehennemde, başka bir yerde değil. Onun için Allah'ı isteyen, Allah'ı görmek isteyen de cenneti istemelidir. cenneti de cehennemi de basite indirgemeye kimsenin hakkı yoktur.

36. "Kendilerine kitap verdiklerimiz, ey Muham-med, sana indirilenden memnun olurlar. Karşı gruplar içinde ise, onun bir kısmını inkâr edenler vardır. De ki: " Ben ancak Allah'a kulluk etmekle ve O'na asla ortak koşmamakla emrolundum. Hepinizi ancak O'na çağırıyorum ve dönüşüm Onadır."

Hani önceki âyetlerinde Rabbimiz onlar zikirle, kitapla mutmain olurlar, kalpleri Allah'ın kitabıyla doyuma ulaşır buyurmuştu ya, işte burada da aynısı anlatılıyor. Ey peygamberim, o kendilerine kitap verdiğimiz ehl-i kitap sana indirdiğimiz bu kitapla sevinip övünürler. Onlar, Allah tarafından kitap gönderilen, kendilerini bir kitaba izafe eden, benim de bir kitabım var, ben de kitap sahibiyim diyen müslü-man, Yahudi, Hıristiyan herkestir.

Yâni bu ehl-i kitap kavramından sadece Yahudi ve Hıristiyanları anlamayacağız. Bizler de ehl-i kitabız. Çünkü biliyoruz ki bizden önceki iki kitap ehli toplum, Yahudi ve Hıristiyanlar Allah'ın kendilerine gönderdiği kitaplarını bozup tahrif ettiler. Kitaplarının işini bitirip kendi hevâ ve heveslerine tabi oldular. Kuranda Rabbimiz ısrarla bize onları anlatarak onların

durumuna düşmememiz konusunda bizi uyardığı halde maalesef şu anda müslümanlar da kitaplarına karşı aynen onlar gibi davranmaktadırlar. Tıpkı onlar gibi bugün müslümanlar kitaplarıyla bağlarını koparmışlar, kitaplarına karşı ilgisiz kalmışlar, kitaplarını arkalarına atıp kendi hevâ ve heveslerine tabi olmuşlardır.

Tıpkı onlar gibi bugün müslümanlar da kitaplarından habersiz bir hayat yaşamaktadırlar. Müslümanlar da şu anda kitaplarını oku-muyorlar, kitaplarını tanımıyorlar. Kitap kaynaklı bir hayat yaşamı-yorlar, hayatlarını kitaplarıyla düzenlemiyorlar. Okumadan, anlamadan sahiplendikleri, bağırlarına basıp kendilerini izafe ettikleri kitapları başka, hayatlarını düzenledikleri kitapları farklıdır. Bu açıdan ken-dilerine kitap verildiği halde bu kitabı tanımayan kitap ehli olan Ya-hudi ve Hıristiyanlarla müslümanların bir farkı kalmamıştır. Kitaplarını tahrif edip, onun âyetlerini kendi hevâ ve heveslerine göre yorum-layan önceki ehl-i kitapla şu anda kendi yaşadıkları hayatlarına göre, kendi düşüncelerine göre kitaplarını yorumlayarak, kitaba uyacakları yerde kitabı kendilerine uydurmaya çalışan müslümanların hiçbir farkları kalmamıştır.

Elbette kitabı tanımayanların bu kitapla sevinip övünmeleri mümkün olmayacaktır. Burada anlatılanlar kitaplarını okuyan, kitaplarını tanıyan, kitapla yol bulan, hayatlarını kitaba göre düzenleyen mü'minlerdir. İşte bu kitabı kabullenip kulluk için ona muhtaç olduklarının bilincine erenler, onsuz Sırat-ı Müstakîmi bulamayacaklarını, onsuz cennete ulaşamayacaklarının şuurunda olanlar bu kitapla sevinip coşarlar, içleri bu kitapla huzur bulur, kalpleri bu kitapla yatışır. Çünkü bir müslüman için bu kitap dünya ve içindekilerin tamamından daha hayırlıdır.

Evet gerçek mü'minler bu kitapla huzura kavuşup, bu kitabın değerini anlayıp, onu ellerinden, dillerinden, kalplerinden, zihinlerinden, gözlerinden, kulaklarından düşürmezlerken, kimileri de bu kitabın bir kısmını örterler. Kitabın işlerine gelen bir bölümünü kabullenirler, ama işlerine gelmeyen bir kısmını örtüp, örtbas edip gündeme getirmezler. Bakıyoruz şu anda müslüman cemaatler aynı şeyleri yapıyorlar. Her bir grup Kitabın bir kısmını, bir bölümünü gündemlerine alıp, bir kısmını örtmeye çalışıyor.

Veya şu anda müslüman olduklarını söyleyen kimi demokrat ve laiklerin kitabın bir kısmının mü'mini bir kısmının da kâfiri olduklarını görüyoruz. Kimi müslümanların da kitabın tehlike boyutuna varmayan bir kısmını gündeme getirip, onları eyleme dönüştürme çabası içine girerlerken, düzenle çatıştığı için tehlike boyutunda olan bir kısmını görmezlikten gelmeye çalıştıklarını görüyoruz. Allah korusun bugün bu konu hemen hemen bütün müslümanların umumî belâsı haline gelmiştir. Bakıyoruz toplumda, salonlarda, mescitlerde, kürsülerde bir bölüm âyetler gün yüzüne çıkarılırken, bir kısım âyetler de kenara

çekilmeye çalışılıyor. Bir kısım âyetler hep gündemde tutulmaya çalışılırken, kimi âyetler duyulmasın diye âdeta ağıza bile alınmamaya çalışılıyor.

Veya bakıyoruz müslümanlardan kimileri sadece zikir, fikir, tesbih, gece namazı âyetlerini gündeme getirirken öteki âyetleri sanki görmezden geliyorlar. Tamam bunlar da var Kur'an'da, bunlar da bilinmeli, bunlar da anlaşılmalı, ama ötekiler niye hiç ağıza alınmıyor? Bakıyoruz bir başka müslüman grup da işte vatan, devlet, nizam, intizam, Allah'ın indirdiği âyetlerle hükmeden hükmetmeyen filan, sadece o âyetleri gündeme getirmeye çalışıyorlar. Bir başka grup müs-lüman da kıssa ile başlıyor, kıssa ile bitiriyor. Sanki Kur'an'da başka âyet yokmuş gibi sadece bunları gündeme getiriyor.

Allah diyor ki; onlardan kimileri kitabın bir kısmına inanır da bir kısmını inkâr ederler. Kitaba karşı böyle davranmanın sonucunun Rabbimizin Kur'an'ın değişik yerlerinde anlattığına göre dünyada rezillik, rüsvalık, horluk, hakirlik, kölelik ve Allah'ın lânetine hak kazanmadır. Öncekiler bunu tattılar zaten dünyada da, şu anda da müslümanlar tadıyorlar bu horluğu, bu alçaklığı iliklerine kadar. Kitabı parçalayıp onun bir kısmını kabul edip bir kısmını reddeden, işlerine ge-lenleri kabul edip, işlerine gelmeyenleri reddeden kimselerin cezası çok çetindir dünyada.

Bakaradakileri kabul, ama Âl-i İmrân'dakilere hayır diyenler, Kur'an'ın namazını kabul ama, hukukunu reddederiz diyenlere, Kur'-andaki ibadet âyetlerine evet, ama aynı Kur'an'ın ekonomik düzenlemelerine hayır diyenler, Kur'an'ın orucunu kabul, ama kitabın siyasal bakış açısına hayır diyenler, kitabın sosyal yapılanmalarına hayır diyenler, kitabın bir kısmına inanıp da bir kısmını reddetmeye çalışanlara, kitabın tamamına iman etmeyenlere yeryüzünün en büyük belâları ve Allah'ın lâneti gelecektir. Çünkü bu suç suçların en büyüğüdür. Böyle kitaplarını parçalayanlara, hayatlarını parçalayıp bir bölümünü Allah kaynaklı, kitap kaynaklı öteki bölümlerini de başka kitaplar, başka tâğutlar kaynaklı yaşayanlara de ki peygamberim:

Sizler ne yaparsanız, nasıl düşünürseniz düşünün, ne suç işlerseniz işleyin. Benim sizinle ve yaptıklarınızla bir ilgim alâkam yoktur. Bana gelince, ben sadece Allah'a kulluk etmekle, hayatımı parçalamadan her bir bölümünü sadece Onun yasalarına göre düzen-liyorum. Ben sadece Allah'a kulluk etmek ve kesinlikle Ona hiçbir şeyi ortak koşmamakla, Allah'a hiç kimseyi şirk koşmamakla emrolun-dum.

Eğer sizler hem müslüman olduğunuzu iddia ediyor, hem Allah'a hem de başkalarına kulluk etmeye çalışıyorsanız, hem Allah'ı hem de başkalarını dinliyorsanız, hayatı parçalıyor ve bir bölümünü Allah kaynaklı, bir bölümünü de başkaları kaynaklı yaşamaya çalışı-yorsanız, kitabın işinize gelen âyetlerini kabul ediyor, işinize gelme-yenleri reddetmeye kalkışıyor, reddettiğiniz

bölümleri tâğutların yasalarına göre düzenlemeye çalışıyorsanız o zaman bilesiniz ki ben sizin Allah'tan başka taptıklarınızın hiçbirisine tapmam.

Sizin tüm küfür anlayışlarınızdan, şirk anlayışlarınızdan uzağım. Ben sizin kendi hevâ ve heveslerinizden kaynaklanan fikirlerinizden, felsefelerinizden, sizin tüm hayat anlayışlarınızdan beriyim. Ben ancak Allah'a kulluk ederim. Ben sadece Allah'a teslim olmakla em-rolundum. Sadece Allah'a iman edenlerden olmakla, hayatımın her bir anında sadece Allah'a teslim olanlardan olmakla emrolun-dum. Sizin gibi hayatın bazı alanlarında Allah'a söz hakkı verip, öteki alanlarında başka İlâhlara, başka Rab'lere kulluk etmemekle, hayatı parçalamamakla, hayatın tümünde Onun yasalarını uygulamakla emrolundum. Çünkü sizin bu yaptıklarınız şirktir.

37. "Böylece Biz Kur'an'ı Arapça bir hüküm ve hik-met olarak indirdik. Sana ilim geldikten sonra onların heveslerine uyarsan, andolsun ki, Allah katında sana bir dost ve seni koruyan çıkmaz."

Evet bu âyetinde de Rabbimiz buyuruyor ki sana bu kitabı Arapça bir hüküm olarak indirdik. Kur'an'ın başka âyetlerinde de kitabın Arapça olarak indirilişinin hikmeti anlatılırken anlayasın diye bu-yurulmaktadır. Kitabın âyetlerini, kitabın hükümlerini anlayasınız ve niye bize, bizim anlayacağımız bir dilde indirilmedi demeyesiniz diye böyle yaptık buyurulmaktadır. Arkasından da hem peygamberimize, hem de onun şahsında hepimize müthiş bir tehdit geliyor:

Ey peygamberim, sana ilim geldikten sonra, sana kitap geldikten sonra, sana kesin vahiy bilgisi ulaştıktan sonra, vahiy bilgisine muttali olduktan, kitabı tanıdıktan sonra, bu vahyi, bu Allah bilgisini bir kenara bırakır da eğer vahiyden mahrum insanların hevâ ve heveslerine uyarsan, onların istedikleri gibi hareket etmeye kalkışırsan bilesin ki Allah katında dostun da yoktur, yardımcın da. Benim dostluğum ve yardımım bittiği gibi, bana karşı sana seni koruyacak bir dost bir yardımcı da bulamazsın.

Bu âyetten anlıyoruz ki ilim Kur'andır, ilim vahiydir. Çünkü bakın Allah diyor ki sana ilim geldikten sonra. Peki ne geldi peygamberimize Allah'tan? Kitap geldi, vahiy geldi. Öyleyse ilim peygamberimize gelen vahiydir. Onun içindir ki vahyin dışındaki bilgilere ilim den-mez, onlar zandan ibarettir. Eğer sen sana gelen bu vahyi bırakır da onların ilme dayanmayan, vahiyden kaynaklanmayan hevâ ve heveslerine uyacak olursan artık dostun da yoktur yardımcın da. Gerçekten çok müthiş bir tehdit. Allah'ın velâyetini, Allah'ın dostluğunu kaybettikten sonra artık peygamber ve onun yolunun yolcuları olan biz mü'-minler için dünyada ne rahat yüzü, ne saadet, ne bereket, ne de âhi-rette cennet ve devlet olması mümkün değildir.

Evet eğer Allah'tan gelen bu kitaba uymayı bırakır da, hayatını bu kitabın yasalarıyla düzenlemekten vazgeçer de onların isteklerine, arzularına uyarsan, sevgilerine nefretlerine düşüncelerine, sosyal sistemlerine, ekonomi anlayışlarına, eğitimlerine, ceza kanunlarına, âhi-ret görüşlerine, yahut ahlâk siyaset anlayışlarına, kılık kıyafet anlayışlarına, düğünlerine, bayramlarına, kazanma ve harcama anlayışlarına, her şeylerine uyarsan artık senin için Allah'tan ne bir dostun vardır, ne de bir yardımcın. Allah desteğini kaybetmiş birisinin hayatının ne hale geleceğini varın siz düşünün.

Öyle olmamış mı diyesim geliyor. Bizim şu andaki durumumuz bunu göstermiyor mu? Yıllardır bizler vahyi bıraktık, Allah'tan gelen ilme sırt çevirdik ve bu kâfirlerin hevâ ve heveslerine uyduk. Ey Yahudi ve Hıristiyanlar! Ey bizim efendilerimiz! Ey bizim hocalarımız! Bak biz de sizin gibi olduk! Sizin gibi giyiniyor, sizin gibi soyunuyoruz! Eskiden tepeden tırnağa giyinirdik, ama şimdi bak sizin hatırınıza kılık kıyafetimizi değiştirdik! Sizin yazınızı kullanıyor, sizin eğitiminize sahip çıkıyoruz! Sizin kanunlarınızı, sizin tatillerinizi, sizin takvimlerinizi kullanıyoruz! Sizin hatırınıza NATO'ya girdik! Birleşmiş Milletlere üye olduk! A.T.E' la nikâhlandık, İ.M.F' ile nişanlandık, bugüne kadar bir dediğinizi iki etmedik! diye yıllardır kapılarında yalvarıp yakardığımız halde yine de kendimizi sevdiremedik. Ama beri tarafta Allah'ın yardımı kesildiği için de gittikçe batağa battık ve bir türlü belimizi doğrultamadık. Elbette öyle olacaktık. Ne diyor bakın Allah:

Eğer sizler Rabb'inizden size gelen vahyi bir kenara bırakır da onların hevâ ve heveslerine uyarsanız dostunuz ve yardımcınız olarak yokum diyor Allah. Üzerlerinden Allah'ın desteğini çektiği bir toplumun âkıbeti budur işte.

Ya Allah'tan gelen ilme tabi oluruz, ya bu kitaba evet deriz, ya bu kitapla birlikte oluruz, gerek kendi hevâ ve heveslerimize, gerekse bu kâfirlerin hevâ ve heveslerine tabi olmaktan vazgeçeriz o zaman dostumuz ve yardımcımız Allah olur. Ya da bu kitabı bıraktıktan sonra yeryüzünün tüm kâfirleriyle beraber olsak da cehenneme kadar yolumuz var demektir. O zaman hiç kimse de bizi bu cehennemden kurtaramaz. Zaten kâfirlerin bütün derdi bizi kendi cehennemlerine ortak etmek. Müslümanlar var oldukları ve İslâm'ı yaşadıkları müddetçe bu kâfirlerin aleyhinde delil vardır ve bu kâfirler bu delili yok etmek, bu kıstası yok etmek ve bizi de cehenneme sürüklemek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardır. Çünkü bunlar başka değil sadece hevâ ve heveslerine uymaktadırlar. Yâni bunlar bu halleriyle din diye sadece hevâ ve heveslerine uyduklarından, tahrif ve bid'at ehli olduklarından asla Hakka ve doğruya yanaşmayacaklardır.

38. “Andolsun ki, senden önce nice peygamberler gönderdik; onlara eşler ve çocuklar verdik. Allah'ın izni olmadan hiçbir peygamber bir âyet getiremez. Her şeyin süresi yazılıdır.”

Evet ey peygamberim, andolsun ki senden önce de pek çok peygamberler gönderdik ve onlara da zürriyetler, hanımlar ve çocuklar kıldık, verdik. Demek ki peygamberler, peygamberlik böyle olacakmış. Yeryüzünün en büyük makamı, peygamberlik makamı, peygamberlik müessesesi böyle takdir buyurulmuş. Peygamberlik hanımlarla beraber, hısım akrabalarla beraber yaşanan bir olgu verilen bir mücâdeledir. Demek ki ben evlenmeyeyim, benim beni meşgul edecek karım ve çocuklarım olmasın da rahat bir şekilde Allah’ın dinine hizmet edeyim mantığı yanlıştır. Demek ki başka hiç kimseye değil kendimi sadece Allah’ın dinine vakf edeyim mantığı peygamberi bir hayat anlayışına, peygamberi bir mücâdele yöntemine terstir. Bakın bunun tamamen aksine kendi dinine hizmet için seçtiği yeryüzünün en kutlu elçilerine bile Rabbimiz hanımlar, oğullar, kızlar, zürriyetler vermiş.

Allah’ın elçileri toplumlarının yükünü omuzladıkları gibi bunun yanında hanımlarının ve çocuklarının sorumluluklarını da yüklenmiş ve bazıları onlarla beraber, bazıları da onlara rağmen başarıyla mücâdelelerini vermişlerdir. İşte örnek mücadeleler peygamberlerin mücâdeleleridir. Peygamberlerin dışındakiler kim olurlarsa olsunlar onların mücâdeleleri kesin örnek değildir. Bu ayetler mü’minleri evlenmeye ve çoluk çocuk sahibi olmaya teşvik eden âyetlerdir. Yine bu âyetler peygamberlerin bizim gibi birer insan olduklarını anlatan âyetlerdir.

Her ne kadar Yahudi ve Hıristiyanlar peygamberlerini tanrılaştırma kavgası vermeye çalışsalar da Allah’ın elçileri bizim gibi yiyen, içen, evlenen, baba olan, koca olan, hasta olan, acıkan ve vefat eden insanlardır. Nitekim aynen Yahudi ve Hıristiyan mantığıyla hareket eden Mekke müşrikleri de peygamberimize böyle itiraz etmişlerdi. Bu ne biçim peygamber? Bizim gibi yiyip-içiyor, caddelerde yürüyor, çarşı pazarlarda dolaşıyor. Bizim gibi acıkıyor, susuyor, hasta oluyor, evleniyor. Biz şimdi bizim gibi bir beşere mi tabi olacağız? Hayır hayır biz böyle bizim gibi bir insana asla tabi olmayız. Bizim kendisini peygamber bilip tabi olacağımız kimsede olağanüstü bir takım vasıflar, bizden farklı bir takım özellikler olmalı diyorlardı da Rabbimiz işte bu ve benzeri âyetleriyle onlara cevap veriyordu.

Onlara geçmiş toplumlara gönderdiği peygamberlerinden örnekler veriyordu. Sizler ey Mekkeliler, geçmiş peygamberleri bilmiyor musunuz? Onlar da aynen sizin gibi birer beşer değil miydi? Onların da hanımları, çocukları, babaları, anaları yok muydu? buyurarak buna onların akıllarını erdirmek istiyordu. Zaten Kur’an’ın hemen hemen pek çok yerinde ısrarla

peygamberlerin ağzından bu konu vurgulanır. Tüm peygamberlerin ısrarla toplumlarına söylediği şey şudur: Dikkat edin ben bir beşerim. Ben sizin gibi bir insanım. Ben sadece size Rabb'imin mesajını getirdim. Bu din benden değil Allah'tandır. Sakın beni Allah'la karıştırmayın. Sakın Allah'tan istenmesi gereken şeyleri benden istemeye kalkışmayın diyerek kendilerini putlaştırmaya çalışan, kendilerini Allah'la karıştıran toplumlarını uyarmışlardır.

Ama maalesef bütün bu uyarılara rağmen Yahudi ve Hıristiyanların peygamberlerini tanrılaştırmalarına karşılık, sanki onlara nazire olarak müslümanlardan kimi zavallılar da Rasûlullah efendimize, Onda olmayan bir kısın İlâhî sıfatlar yüklemeye kalkıştılar. Meselâ Rasûlullah efendimizden mervî olmadığı halde: "Levlâke levlâk lema halâktul eflâk" "Habîbim sen olmasaydın ben bu eflaki yaratmazdım" gibi uydurma sözlerle peygamberi yüceltmeye çalışıyorlar. Halbuki hem Keşful'hafa'da hem de Aliyyül Karinin mevzuatında bunun hadis olmadığı, uydurma olduğu söylenir. Allah'ın Resûlü:

"Kim bana benim demediğim bir sözü uydurup izafe ederse ateşteki yerini hazırlasın"

Buyurmaktadır. Meselâ yine Kur'an'ın ve sünnetin ifadesine göre Allah'ın Resûlü topraktan yaratılmış olduğu halde, sadece melekler nûrdan yaratılmış oldukları halde Onun nûr olduğunu, nûrdan yaratıldığını ve hiçbir şey yaratılmadan önce Onun yaratıldığını iddia edenlerin durumu da aynen böyledir.

Ve Allah izin vermedikçe, Allah'ın izni ve yardımı olmadan peygamber için hiçbir âyet, hiçbir mûcize indirmesi, getirmesi mümkün değildir. Bir kul ve beşer olarak peygamberin böyle bir gücü ve yetkisi yoktur. Allah peygamberlerine böyle bir güç vermemiştir.

Çevresindekiler önceki peygamberlerin toplumları gibi Ondan da bir kısım âyetler, bir kısım mûcizeler, harikalar istiyorlardı da Rabbimiz buyurdu ki: Hiç bir peygamber Allah'ın izni olmaksızın bir mûcize bir harika getiremez. Bunu peygamber değil, ancak Allah yapar. Kaldı ki Allah'ın bu tür inkârı mümkün olmayan mûcizeler göndermesi de o toplumun hayrınadır. Onlara merhametinden dolayı Rabbimiz bu tür âyetler göndermemektedir.

Evet bu âyetiyle Rabbimiz hem peygamberine, hem de bizlere bu tür kâfirler karşısındaki tavrımızı belirliyor. Ey peygamberim sen Rabb'inden istenmesi gerekenleri senden isteyen bu cahillere de ki tüm âyetler Allah'tandır. Sizin gibi bir kul olan bizler size nasıl bir âyet gösterebileceğiz de? Yâni ey peygamberlerim! Ve ey müslümanlar! Sizler bu tür cahiller karşısında kendinizi yormayın, onlara bu tür âyetler getireceğiz de onları ikna edeceğiz diye. Tüm kâinat âyet kesilse de bunların dertleri o değildir. Bunlar yine de

inanmayacaklar. Siz üzülmeyin! Siz bu konuda kendinizi sorumlu zannetmeyin. Dilerler iman ederler cennete giderler, dilerler küfrederler cehennemi boylarlar. Cennet de cehennem de açıktır onlar için. Bir müslümanın onları razı edebilmek için yeni deliller, yeni âyetler peşinde koşmasına da gerek yoktur. Allah'ın elçileri hiçbir zaman onları memnun edecek bir âyet getiremediler ki bizler getirsek. Hattâ bakın En'âm sûresinde Rasûlullah efendimizin şöyle demesi anlatılır:

"De ki: Sizin acele istediğiniz şey benim elimde olsaydı, benimle aranızdaki iş bitmiş olurdu." Allah zulmedenleri en iyi bilendir."
(En'âm 58)

Eğer sizin acele istediğiniz şey benim elimde olsaydı, bende bir güç ve yetki bulunsaydı çoktan sizin işinizi bitirmiş olurdum. Burada Rabbimiz risâletle ulûhiyeti ayırıveriyor. Allah kendisiyle Peygam-berini ayırıyor. Peygamber sizin gibi bir beşerdir, binaenaleyh Peygamberi Allah makamında görmeye ve Allah'tan istemeniz gereken bir şeyi sakın peygamberden istemeye kalkışmayın diyor. Rabbimiz Peygamberden bile bir şey istenmemesi gerektiğini anlatıyor. Sonra da:

Her ecelin bir kitabı vardır. Her ecelin bir yazgısı vardır. Her ecel için Allah tarafından tespit edilmiş bir hüküm, bir zaman, bir süre vardır. Veya her bir dönem için o dönem insanlığının uygulayacağı bir kitap gönderir Allah. Sonra da bu kitaplardan:

39. "Allah dilediğini siler, dilediğini bırakır; Ana Kitap O'nun katındadır."

Evet Allah bu kitaplardan dilediğini siler, dilediğini bırakır. Yâni Allah bu kitaplardan dilediğini nesih eder, kaldırır dilediğini de bırakır. Elbette bu son kitapla, ümmü'l kitapla, ana kitapla tüm kitaplar nesih edilip kaldırılmıştır. Onun aslı da Levh-i Mahfuzdadır, Allah katındadır. Kıyâmete kadar tüm zamanlar için geçerli olacak kitap budur.

Allah'a isyan içinde olan, Allah'ı ve elçilerini reddeden her toplum için önceden takdir edilmiş bir azap yasası vardır. Allah bunlardan dilediğini mahveder, silip yok eder, dilediğini de tespit eder. Yâni o toplumlara takdir buyurduğu azabın bir kısmını dilerse o toplumlar üzerine gönderir, dilediklerini de affedip siliverir. Veya insanlar iyi kötü ameller işliyorlar ya, işte Allah'ın melekleri tarafından bu amellerin tamamı kayda geçirilir, ana bilgisayara kaydedilir, Levh-i Mahfuza aksettirilir de kul sonra bu işlediklerinden ötürü tevbe eder, Cenâb-ı Hak da dilerse onu siler dilerse ceza vermek, hesabını sormak üzere onu tespit eder.

40. “Ey Muhammed! Onlara vaat ettiğimiz azabın bir kısmını sana göndersek de, senin canını alsak da, vazifen sadece tebliğ etmektir. Hesap görmek Bize düşer”

Ey peygamberim! Biz onlara vaat ettiğimiz azabın bir kısmını dünyada sana gösteririz, yahut da biz seni onların arasından çekip alırız. Sen bunu hiç düşünmeden, bunun hesabına girmeden tebliğ görevine devam et. Tabi her dâvâ adamı hayatındayken dâvâsının yeşerdiğini, dâvâsının galibiyetini, dâvâsının önünü kesmek isteyen düşmanlarının mağlubiyetini hayattayken gözleriyle görmek ister. Bunu dünyada görememeye dayanamaz. Mutlaka bunun için sabırsızlanır.

İşte zaman zaman düşmanlarının zâhiren güçlüymüş gibi göründüğü, dâvâsının zâhiren hüsnükabul görmemiş görünmesi karşısında Rasûlullah efendimiz de sabırsızlanıyor, üzülüyor, sıkıntı çekiyordu. Allah dâvâsının bir an evvel insanlar tarafından anlaşılıp sahiplenilmesini istiyordu. İnsanların cehenneme gidişine dayanamıyordu. Rabbimiz buyuruyordu ki ey peygamberim sen bunu hiç düşünme. Dâvânın galibiyetini hiç kafana takma. Bu dâvâ benim dâvâmdır ve bu dâvâyı galip getirecek olan benim.

İşte hayat budur. İşte Rabb’inin vadi budur. Allah yeryüzünde kendisini kendisinin tanıttığı gibi tanımaya, kendisinin istediği gibi kendisine kulluğa yanaşmayanlara mutlaka azap vaat etmiştir. Al-lah’ın bu konudaki azabı kesindir. Ama bu hemen olmayabilir. Dün-yada acilen olmayabilir. Bunu sen hayatında görebilirsin de görme-yebilirsin de.

Öyleyse ey peygamberim! Sen sabret! Her şeye rağmen, tüm bu karşı gelmelere, tüm bu alay edişlere, tüm bu müstekbirce davranışlara karşı sen sabret, dayan, diren! Aldırış etmeden yoluna devam et! Bıkma! Usanma! Şunu kesinlikle bilesin ki Allah’ın vaadi haktır. Allah seni ve dâvânı mutlaka galip getirecektir. Allah senin düşmanlarını mutlaka mağlup edecektir, bundan en küçük bir endişen olmasın. Sen görevini yap gerisini düşünme. Şunu kesinlikle unutma ki netice sana ait değildir. Bu dâvâ senin dâvân değil Allah’ın dâvâsıdır ve de bu dâvâ seninle bağımlı değildir. Dünyada, hayatında bu dâvânın galibiyeti veya düşmanlarının kahredilişi düşüncesiyle sen kendini meşgul etme. Senin görevin sadece çalışmak ve Rabb’inin istediği biçimde yürümektir.

Ama bilesin ki sana onlara, düşmanlarına vaat ettiğimiz azabın bir kısmını sana hayattayken göstereceğiz. Ya da senin hayatına son vereceğiz. Seni kendimize alacağız. Dâvânın ulaştığı yüceliklerin bir kısmını veya düşmanlarına yaptıklarımızın bir kısmını göreme-yebilirsin.

Öyle de olmuş nitekim. Rabbimiz Bedir günü düşmanlarından en büyüklerinin geberişini ona göstererek Rabbimiz peygamberinin gözünü aydın etmiş, sonra hayatındayken Mekke'nin fethini ve Arap yarımadasının hemen hemen tamamının fethini göstererek peygamberini sevindirmiştir. Ama bir kısmını göremesen bile ne gam onlar sonunda benim huzuruma gelecekler ve onlara ne yapacağımı sana o zaman göstereceğim. Öyleyse sen bunu kafana takma! Sen bu konuda hiç endişe etme! Sen yoluna devam et, bizim buna gücümüz yeter! Sen hiç üzülme! öyle de böyle de olsa onlar kesinlikle Allah'ın azabından kurtulamayacaklardır onlar.

Öyleyse peygamber yolunun yolcusu olarak bize düşen de bu insanlara Allah'ın dinini duyurmaktır. Bir daha, bir daha duyurmak, herkese duyurmak. Ama bunu yaparken de herhangi bir hesabın içine girmemektir. Efendim şöyle yaparsak, şöyle bir metot izlersek, önce şunlara, şunlara anlatırsak, şunları kazanırsak yığınlarla insan kazanacağız. Önce zenginleri kazanmalıyız, önce toplumun elit tabakasına anlatmalıyız, zeki insanları bulmalıyız gibi hesapların içine girmemeliyiz. Çünkü bu işin hesabı bize ait değildir. Hesabı yapan Allah'tır.

Ama işte bu âyetlerin işaretinden anlıyoruz ki zaman zaman bir insan olarak dâvâsının galibiyetini tez zamanda görmek isteyen Allah'ın Resûlü de böyle hesapların içine girdi. Meselâ bu köleler varken senin yanına gelmeyiz. Onları yanından kov ki gelip bizler de seni dinleyelim diyen Mekke'nin elit tabakasını bu dine kazandırıp, bu dinin önündeki engeli kaldırmayı düşünen peygamberini Rabbimiz Abese sûresinde, En'âm da ve Kehf sûresinde uyarıverdi. Peygamberim vazgeç bu düşüncelerinden, bunun hesabını yapmak bana aittir, sen hesap yapma buyuruverdi. Bakın Allah nasıl hesap yaparmış?

41. "Görmüyorlar mı ki, Biz yeryüzünü etrafından gitgide eksiltmekteyiz. Hüküm Allah'ındır. O'nun hükmünü takip edip bozacak yoktur. O, hesabı çabuk görür."

Her geçen gün küfrün ve şirkin aleyhine İslâm'ın gönüllere nüfusu, Allah dâvâsının adım adım gönüllere yürümesi, İslâm coğrafyasının genişlemesi, küfür ve şirk coğrafyasının daralması, küçülmesi anlatılıyor. Görmüyorlar mı ki biz arzda ilerlemekteyiz. Görmüyorlar mı ki bizim dâvâmız, bizim mesajımız Arabistan yarımadasında hızla yayılıyor. Bizim mesajımızın yayılışı karşısında, mesajımızı yayanlarla birlikte bizim de yürümemiz, bizim de birlikte olmamız karşısında küfür ve şirk dünyası daralıyor. Küfrün ve şirkin etkisi azalıyor. Etki sahâları daralıyor. Egemenlikleri sarsılıyor.

Ey peygamberim, Bu kâfirler, bu müşrikler senden senin hak bir peygamber olduğuna dair bir âyet istiyorlardı. İşte onlara bir âyet. İşte bir delil. Görmüyorlar mı bu âyetleri? Allah'ın kâfirlerin ele başlarını yok ettiğini?

Kâfirlerin yok edilişi bazen müslümanların eliyle olur, bazen de Allah kendi kendilerine onların yok edilişini sağlayıverir. Daha dün bir zalim İzak Rabini kim yok etti? Müslümanlar mı yok etti? Allah kendi kendilerine yok ettiriyor zalimleri? Veya geçmiş dönemlerde ülkemizdeki din düşmanlarını birbirlerine kırdırmadı mı? Bazen bir fâsıkla da Allah düşmanlarını yok edip dinini yüceltiverir.

İşte Allah kâfirler hakkında, zalimler hakkında idam kararını, yok etme hükmünü böylece verir de Onun hükmünü takibata alacak hiçbir güç ve kuvvet yoktur. Allah'ın verdiği hükmü hiç kimse sorgulamaya alamaz. Bunu niye böyle yaptın? diye hiç kimse verdiği hüküm konusunda Allah'a hesap soramaz. Allah kimseye karşı hesap verme durumunda değildir.

Hüküm, hâkimiyet, egemenlik sadece Allah'a aittir. O hükmünü tam verir ve Onun hükmünü bozacak, Onun hükmünün önüne geçecek de yoktur. Onun hükmünü bozacak yoktur. Allah peygamberinin dâvâsının galibiyetine hükmetmiştir. Küfrün ve şirkin yok olup gitmesine hükmetmiştir. Allah karar vermiştir ki; bu mesaj galip gelecek. Allah hükmünü vermiştir, hiç kimse buna engel olamayacaktır. Çünkü Allah hesabı çabukça görendir. Hesabı görülecek, defteri dürülecek insanlar hakkında hem bu dünyada hem de âhirette hesabı çok seri olandır Allah.

42. "Onlardan öncekiler de tuzak kurdular, oysa bütün tuzakların (cezası) Allah'ındır, herkesin yaptığını bilir. İnkarcılar da, neticenin kimin olduğunu göreceklerdir."

Ey peygamberim, eğer şu anda senin düşmanların senin dâvânın önünü kesmek için türlü türlü tuzaklar mı kuruyorlar? Üzülme sen buna. Çünkü önceki peygamberlerin toplumları da tuzak kurdular. Yâni önceki toplumlar da boylarını aşan, kendilerine yakışmayan tuzaklar kurdular. Senden önceki elçilerimin mesajının tesirini gönüllerden silebilmek için, böylece bana kulluğu unutturup insanları kendi yasalarına kul köle edebilmek için tuzaklar kurdular, hileler düşündüler. Hayatı, ekonomiyi, eğitimi, hukuku, kılık kıyafeti, vitrinleri, sokakları bana ve benin istediğim kulluğun aksine düzenleyerek tuzaklar kurdular.

Kendilerine göre din kitapları oluşturarak, resmi bir din oluşturup, işte din budur diye insanlara sunarak, benin dinimi bozarak tuzaklar kurdular. Din eğitimini yasaklayarak, benin kullarımın benin dinime ulaşma imkânlarını ellerinden alarak bana ve benin dinime tuzaklar kurdular. Kendi âyetlerinin gündemde kalması adına benin âyetlerimi toplumun gündeminden düşürdüler. Kendi yasalarının ikâmesi adına benim sistemime yasaklar koyarak tuzaklar kurdular. Benin arzımda, benin mülkümde bana ve benim elçilerime hayat hakkı tanımayarak tuzaklar kurdular. Büyük imtihanı, büyük günün imtihanını

unutturmak üzere dünyada kendilerince çeşitli imtihanlar düzenleyerek tuzaklar kurdular.

Çocukların beyinlerini orada Kur'an ve sünnete yer kalmasın diye çok lüzumsuz bilgilerle doldurarak tuzaklar kurdular. Sana kulluğa zamanları kalmasın diye insanların hayatlarını eğlencelerle, kendi vahiyleriyle, kendi oluşturdukları gündemlerle doldurarak tuzaklar kur-dular. Ama sen o tuzak kuranlara karşı benim ne yaptığımı gördün peygamberim. Çünkü tüm düzenler bana aittir. Onların tüm düzenlerini altüst edip mahvetmek bana aittir. Çünkü herkesin ne yaptığını? Ne kazandığını bilen sadece benim. Tüm insanlara hakim olan, egemen olan benim.

Ne yaparlarsa yapsınlar, ellerinden geleni geri koymasınlar. Onların bir hesapları varsa elbette benim de bir hesabım var diyor Rabbimiz.

Öyle değil mi? Kâfirler Allah'ın sistemine karşı, Allah'ın âyetlerine karşı, Allah'ın elçisine karşı ne kadar tuzak kurabilecekler? Üstelik onların tuzaklarının tümünün Allah biliyorken. Allah onların tuzaklarının tümünü bilir, ama onlar Rabb'inin tuzaklarını bilmezler bilemezler. Rabb'in onların kurdukları tuzakların nereye kadar gideceğini bilmektedir, ama onlar Rab'lerinin kendilerine karşı neler hazırladığını asla bilmemektedirler. Ama onlar gözlerinin önündeki çukuru bile görememektedirler. Elbette Allah'la, Allah'ın elçileriyle, Allah'ın mü'min kullarıyla girecekleri bir savaşta mağlup olanlar onlar olacaktır, galip olanlar da Allah desteğinde olan mü'minler olacaktır.

Çünkü Allah onların kendisine karşı, kendi âyetlerine ve siz müslümanlara karşı tüm niyetlerini, tüm komplolarını bildiği için unutmayın ki sizi onların komplolarından koruyacaktır. Onların kurdukları tuzaklar konusunda sizi bilgilendirecek ve korunma yollarını gösterecektir. Gerçi bundan sonra vahiy gelmeyecek ama Rabbimiz önce gönderdiği o vahiyleriyle müslümanlara öyle bir basiret, öyle bir feraset kazandırmıştır ki kendilerine nereden nasıl bir tehlike geleceğini müminler bilmektedirler. Çünkü Allah kâfirlerin tün tuzaklarını bilmektedir, yazmaktadır, yazmıştır.

Şu anda irtica-mirtica hikayeleriyle müslümanları yok etmeye soyunanlar, Allah'la Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın sistemiyle savaşa tutuşanlar kiminle savaştığının farkında değildirler. Kiminle savaştığını dahi bilmeyen zavallı insanlardır bunlar. Zannediyorlar ki müslüman-lar zayıftır, zannediyorlar ki müslümanlar yalnız ve yardımcısızdırlar. Onların safında Allah'ın bulunduğunun farkında olmayan bu iman yoksunları yakında nasıl bir inkılapla sarsıldıklarını görecekler. Çok yakın bir gelecekte iyi sonucun, iyi âkıbetin, bu

yurdun sonucunun kime ait olacağını, zaferin kime ait olduğunu bilip anlayacaklar o kâfirler.

43. "İnkâr edenler: "Sen peygamber değilsin" derler; de ki: "Benimle sizin aranızda şahit olarak Allah ve Kitabı bilenler yeter."

Evet kâfirler sen Allah tarafından gönderilmiş, mürsel bir peygamber değilsin diyorlar. Allah peygamber göndermez, Allah hayata karışmaz, Allah mesaj göndermez, sen yalan söylüyorsun. Sen Allah'a iftira ediyorsun diyorlar. Sen böyle diyenlere de ki peygamberim:

Allah benimle sizin aranızda şahittir. Benim peygamberliğime Allah şahittir de onlara. Evet Onun peygamberliğine en büyük şahit Allah'tır. Allah şehadetiyle peygamberliğe ulaşan Rasûlullah, tüm dünya kendisini inkâr etse bile ne gam, O yoluna devam edecektir. Evet Onun peygamberliğine Allah şahittir bir, bir de yanında kitap bilgisi olan, yanında Allah bilgisi olan herkes şahittir. Vahiy bilgisine sahip olan herkes bilir ki O Allah'ın elçisidir. Evet Allah ve mü'minler hem peygamberin gerçek peygamber olduğuna, hem de Onu reddedenlerin yalancılıklarına şahittir.

Yâni Allah şahitliğindeki, Allah desteğindeki bir peygambere bizler inandıktan sonra tüm dünya bizden delil istese bile bu konuda, ne gam bizim peygamberimizin en büyük delili Allah şehadetidir. İşte bakın bizim **eşhedü** dediğimiz konu Allah'ın eşhedü dediği konudur. Bu ne muazzam bir şereftir bizim için ki bizim şehadet ettiğimiz konuya Allah da şehadet getiriyor. Âl-i İmrân sûresinde de Rabbimiz kendi kendine şehadet getiriyor. Burada da bakın peygamberine şehadette bulunuyor. Kendisinden başka İlâh olmadığına da peygamberinin hak peygamber olduğuna da Allah şehadet getiriyor. Allah'ın varlığına şahit, Rasûlullah'ın risâletine şahit Allah'tır. Bundan daha büyük bir şeref, bundan daha büyük bir delil olur mu? Müslümanların şehadetine Allah sahip çıkıyor.

Öyle değil mi? Bundan daha büyük şahit olur mu? Düşünün şimdi Allah'a, Allah'ın Rab oluşuna, peygambere, peygamberin gerçek örnek oluşuna nasıl şahit getirirsiniz? Allah'ı ve peygamberi bilmeyenlere bu konuda nasıl delil getirilir? İslâm'ı tanımayanlara, kulluk bilincine ermeyenlere nasıl bir delil getirebilirsiniz?

Meselâ bakın bir hoca efendiyi sorgulamak ve aramak üzere evine giderler. Arama tarama esnasında hocanın evinde televizyonun olmadığının farkına varırlar ve sorarlar hocaya, o da evinde televizyonun olmadığını söyler. Adamlar buna kesinlikle inanamazlar ve hayret nasıl yaşar bu adam bu devirde televizyonsuz derler. Evet İslâm bilincinde olmayan bu adamlara nasıl anlatabilirsiniz bunu? Televizyonsuz da yaşanabileceğini nasıl inandırabilirsiniz

bu adamlara? Nasıl bir delil getirebilirsiniz bu konuda? Sadece diyebileceğiniz bir tek şey var, o da:

Deki Allah sizinle bizim aramızda şahittir bu konuda. Meselâ deseniz ki birine soframda üç kaptan fazla yemek bulundurmuyorum, inanmaz adam buna. Veya deseniz ki ben soframda kesinlikle içki bulundurmuyorum, inanmaz buna adam. Veya meselâ bir Almana deseniz ki ben sabahtan akşama kadar hiçbir şey yemeden oruç tutuyorum, kesinlikle inanmaz buna. Adam öyle bir hayat yaşıyor ki, öyle bir hayata inanmış ki ben ona gerçek İslâmî hayatın bu olduğuna nasıl inandıracağım? Nasıl bir delil, ne tür bir şahit getireyim yâni onu buna inandırabilmek için? Adam modaya karşı gelinemeyeceğine öyle bir inanmış ki, âdetlere ters düşülmemesi gerektiğine öyle bir inanmış ki, çevrenin insan hayatına etkili olduğunu öyle bir kabullenmiş ki, şimdi ben bu adama nasıl bir delil, nasıl bir şahit getireyim ki çevrenin, modanın, âdetlerin, törelerin, ağanın, patronun, yönetmeliklerin, yasaların tanrı olmadıklarını ve tüm bunların bizim iyi bir müs-lüman olmamızı engelleyemeyeceğini ispat edeyim.

Bu sûreyle alâkalı da bu kadar söz yeter. Rabbim iman edip gereğiyle amel eden kullarından eylesin. Sübhanekallahümme ve bi hamdik, eşhedü en lâ ilâhe illâ ente, estağfiruke ve etûbü ileyk.